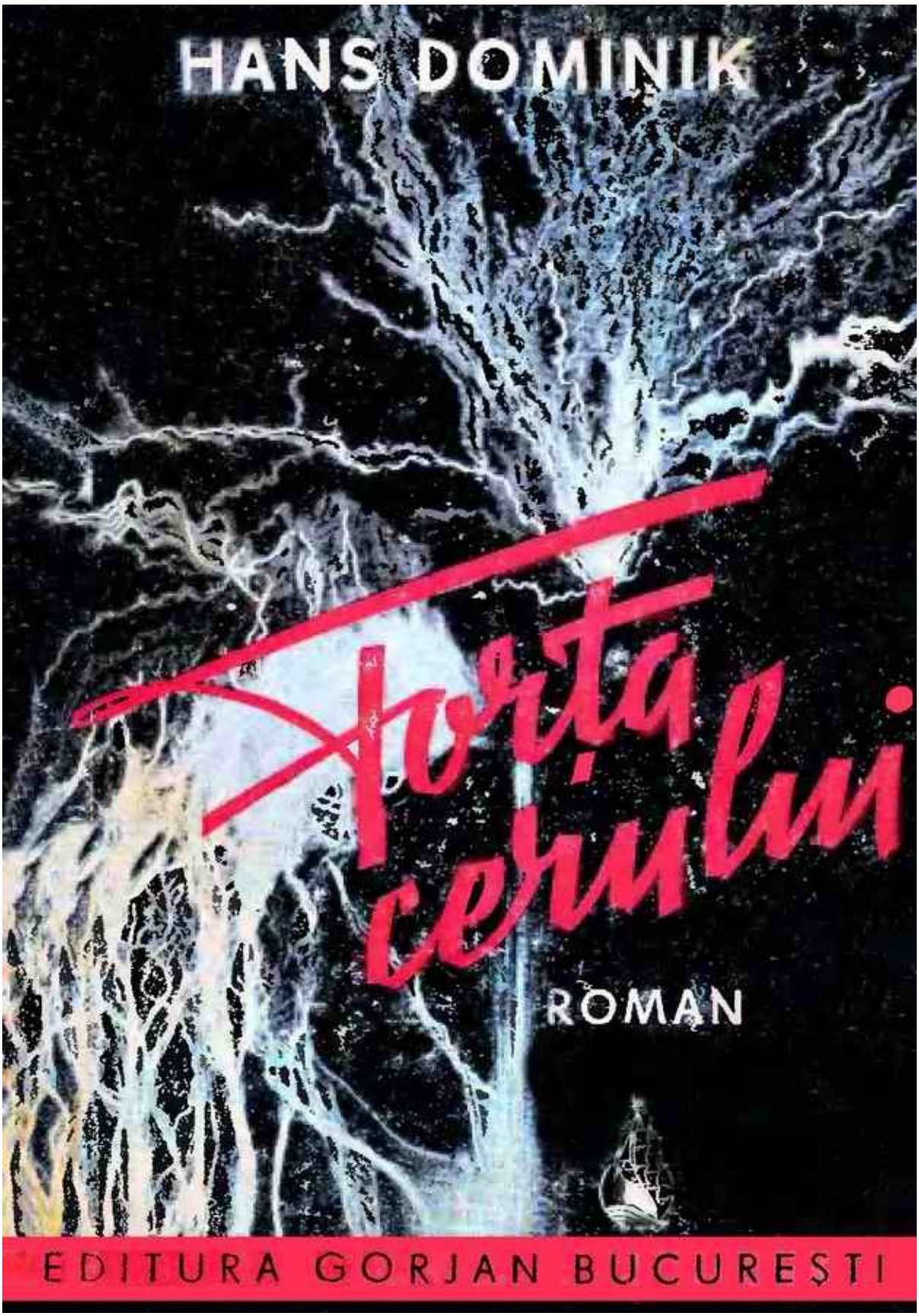

Copyright for Roumania by Scherl Verlag-Berlin and Editura Gorjan-Bucureşti, Str. Poetul Macedonschi, 3 -Nr. 4016

Forţa CERULUI
ROMAN
Traducere de TOMA BLĂNARU
EDITURA GORJAN BUCUREŞTI
1942

Un automobil trecea în goană mare pe şosea. Se îndrepta spre vest, kutx'o dimineaţa însorita de Mai, Deoparte şi de culta a şoselei se întindea o câmpie netedă, fdră sfârşit, întrerupta ici colo de pini singurateci şi de mesteacăn!.

În maşina, se afla un tânăr de vreo 25-30 ani, care şedea *la* volan şi iscotea din câmd în când o hartă pentru a o consulta, ou toate că a te rătăci în acest ţinut era aproape cu neputinţa. Încetini mersul maşinii, conducând numai cu o mamă, în timp ce degetele celeilalte se plimbau încoace şi încolo pe hartă. În sfârşit i se păru că «a găsit ceea ce căuta, şi opri vehiculul într'un loc, de unde se bifuroa din şosea, spre stânga înspre livadă, un drum vicioal lat.

Era un drum obicinuit, cam mult umblat, care îţi atrăgea privirea numai printr'un semn de circulaţie, ce-l închidea pentru orice fel de vehicul. Un altul s'ar fi mirat poate de această tăbliţă, oare ©ta pe un câmp ce deabea oferea oilor -o păşune sărăcăcioasă. Cel care ee afla în automobil Snsa, Domnul Henry Turner din Kansas City, U* S. A" părea# dimpotrivă, că se aştepta şi chiar căuta aşa ceva. Meri întâiu condus© maşina câteva suite de metri mai departe, pentru a nu sta tocmai în această parte a drumului însemnata în aoest mod cu totul deosebit Opri apoi din nou şi examiima minuţios ţinutul din stânga şoselei, uitându-se adesea în sus, ca şi când ar fi pândit ceva pe aer»

Norii răzleţi, pe oare vântul primăverii îi gonea pe firmament, parură a-i întrerupe un moment observarea, dar îndată oe se iretraseră, el îşi oomtinuă cercetarea luând acum ca aju/tor un bun telescop şi apoi chiar iun teodolit *şi* ise uita imuilt, scriind în acelaşi timp nişte cifre pe un carnet. Numai nişte ochi deosebit de pătrunzători ar fi putui să descopere fără lunetă, obiectele cori îi atirăgeau atenţia şi pe care voia să le măsoare călătorul singuratec. Erau nişte punctuieţe mărunte, argintii, sclipitoare, care se desenau pe finnctmeart spre Sud, când acoperite de nori, când dispărând în aeirul strălucitor şi de găsit numai cu cea mai mare atenţie.

Un &gomidt îndepărtat de motor întrerupse liniştea câmpiei. Pentru Mister Turner era prilejul să-şd pună automobilul iar în mişcare şi să plece încet mai departe. Din anumite cauze nu voia să aibă spectatori la observaţiile şi cercetările sale. În zadar aşteptă însă vreun vehicul, cm să-l întâmpine sau să-l întreacă. O fi fost vreun tractor agricol, care lucra pe undeva pe câmp şi pricinuia acel sgomot, se gândi el*

Tuirner pomi meri departe într'un. Xilmi accelerat, dar mereu îi venea să întoarcă capul la stânga şi - lucru la care ar fi renunţat mai bine - să se uite în

sus, căci mai înainte de a-şi fi dat soama, maşina se ciocni cu toată dreapta din faţa de o piatră, făcu o săritură scurtă înlr'o porte şi căzu într'mn şanţ adânc.

În criară de lovitură puternică în stomac, pe oare Mister Turner o primi de la volan, nu se întâmplase nimic serios. Atât conducătorul cât şi maşina au scăpat teferi; dor în ceea ce privea înaintarea au era lucru uşor, căci a urca panta şanţului, cu propria-i maşina, părea o încercare fără sorţi de izbândă. A-mericanul încercă de câteva ori, dar în zadair; roţile se învârteau pe loc în şanţul alunecos şi mocirlos, înfundându-se mereu mai mult, iară ca vehiculul să se urnească. Deprimat, opri din nou mortarul *şi* tocmai se pregătea să iaisă din maşină căţărându-se pe mal, când zori pe şosea un bărbat, ccore venea spre el.

Desigur un om de prin partea locului, gândi Turner, în timp ce îşi îndiepta privirea mai stăruitor asupra celui ce se apropia. Acesta trebue «să-mi procuire vreun ţăran cu o pereche de cai, oare să-mi scoată tărăboanţa din şanţ. Îmbrăcămintea şi înfăţişarea străinului părură că îndreptăţesc bănuiala lui Turaer. Purta o manta veche dintr'o stofă roasă, caore %poala odată, de* mult, o fi fost verde; a pălărie de pâslă, pe care deasemeni se vedeau urmele timpuiu:. Avea un obraz brăzdat şi o barbă mare, căruntă, sub sprâncenele stufoase, o pereche de ochi iscoditor E vueun cioban poate, care-şi păzeşte oile pe afte". pe undeva, îi trecut lud Turner prin cap, când bătrânul se ojui în faţa Iui şi privind situaţia, clatină din cap. Tumer deschise gura «să spună ceva, dar celălalt îi taie cuvântul.

„Cum aţi păţit aceasta, domnule? Drumul este destul de lat pe aci. Ei, trebue să vă ajutăm să ieşiţi I

Voiu aduce un „bulldog" din câmpul învecinat. Va dura zece minute; atât itrebue să aveţi răbdare".

Americanul se aşează pe marginea şanţului şi se uită după bătrân, care o apucă la dreapta peste câmpie. Fără *să* vrea, îi venea mereu în minte acest om şi căuta să controleze impresia ce şi-o făcuse despre el în câteva momente... Să fie vreun cioban bătrân, sau era un ţăran? Poate, aşa se părea chica după îmbrăcăminte.., dar ochii aceia deosebit de strălucitori, trăsăturile feţei, nu se prea potriveau cu această presupunere şi Mister Turner avea experienţă în astfel de lucruri. Datorită ocupaţiei sale, a avut deaface cu mulţi oameni şi pentru el era de o importanţa capitală să-i cunoască de la început şi să-i aprecieze la justa lor valoare... Felul de a vorbi? Omul i se adresase în limba germană aşa cum se vorbeşte la Nord, dar cu un oarecare accent de dialect din Sud, care se obişnuia în ţinui. Cu toate acestea.., nu prea îi venea a crede că bătrânul, toată viaţa sa, să fi mers numai în urma plugului sau să fi păzit oile...

Un ticăit de motor întrerupse tirul gândurilor lui Tumer; se auzi mereu mai tare, apoi se văzu apărând. Tumier ieşi din şanţ pe şosea şi văzu un tractor, care se apropia cu sgomot. Aha, la aceasta s'a gândit bătrânul, când a vorbit despre „bulldog". El nu înţelesese bine mai înainte. Era un puternic

tractor agricol, căruia îi va fi uşor să scoată automobilul din şanţ, Tractorul se opri lângă maşină, aproape de tot,

„Ei fertă-ne ajunşi, domnule Zacharias”, spuse tânărul, care şedea la volanul tractorului, în timp ce bătrânul cobora de pe scaunul dinapoi.

„Daţi-ne funia, domnule” se «adresă el lui Turner. Acesta se duse la ladă cu unelte de la maşina sa, scotoci un moment înăuntru, apoi se întoarse dând din. Umeiri, v

„Proasta <rfaciere, Sir, n'ami funia la mine1'.

„Ce să, facem, domnule Zacharias?” întreba conducătorul tractorului, scărpinându-se gânditor după ureche. Ceeaoe-i răspunse bătrânul într'un dialect peirfect al ţinutului, rămase pentru Mister Turner neînţeles, dar li întări şi mai mult prima părere, că are deaface cu un curat „băştinaş din bărăgan'* un „genuine native”, cum l-ar numi pe limba sa şi îi venea aproape să-l ia drept un bădăran. Acesta căuta liniştit în buzunarul mantalei, ca şi cum ar fi putut găsi acolo, ceva bun pentiru momentul de faţă... şi scoase în sfârşit un ghemj mic, pe care începu să-l desfăşoare cu atenţie. La prima vedere lui Tumer i se păru că are o sfoară obicinuită. Numai după ce* o privi ou atenţie, observă că este >o liţă formată din mai multe sârme subţiri, răsucite. Dar la ce le-ar putea folosi această? După părerea lui Tumer, ar fi trebuit o sârma de oţel, cel puţin de grosimea unui deget, ca să-i tragă maşina peste panta iute a şanţului.

„Nonsease, Sir 1” bâigui el ca pentru sine, în timp ce bătrânul agăţa laţul, făcut din împletitura subţire, la cârligul gros al tractorului. „Omule, ce vrei să faci? N'are nici un Tost 1” strigă el, când bătrânul se coborî în şanţ şi legă celălalt capăt al sârmei de partea dinainte a automobilului.

„Aşteptaţi, domnule”, spuse Zacharias aşezându-se la volanul maşinii. „Ei, Herm'ann...” strigă el conducătorului celeilalte maşini. Motorul acesteia zurui, se smuci şi sârma subţire se întinse... măi-măi să se rupă, cum i se părea lui Turner. El sări câţiva paşi în lătuad, pentru a nu fi cumva lovit de capetele, care ar sări. Stătu apoi şi privi înmărmurit la ceeace urma.

Automobilul său, tras de sârmuliţa ridiculă se puse în mişcare şi înaintă puţin pe fundul şanţului. Apoi sări şi motorul maşinii. Abil, bătrânul la volan,: băga în viteza a treia. Motorul tractorului ticăi un moment mai tare şi puţin după aceea automobilul americanului sta iac teafăr pe şosea. Bătrânul părăsi locul de la volan, scoase miraculoasa sârma de la ambele vehicule şi se pregătea s'o înfăşoare din nou.

„Îţi mulţumesc! Poţi să pleci, Hermonn V* strigă el conducătorului tractorului, Sin timp ce Turner nu ştia cuim să se comporte cu el. Trebuia să-i dea un bacşiş pentru ajutorul dat? Un cioban bătrân l-ar fi primit de sigur cu multă bucurie; mai rămânea însă întrebarea, dacă omul nu era totuşi altcineva. Felul cum mânui se motorul şi schimbase viteza automobilului, trăda fără îndoială, că ştia bine rostul cârmei unui vehicul.

Şi apoi ciudata sârmă, cu care a tras din şanţ mă* şina americanului, care nu era nici decum uşoară 1 Această mai ales îl interesa pe Mister Turner, despre aceasta trebuia el să afle amănunte. Dar dacă ţinea cu orice preţ, nu trebuia să-l lase să plece acum cu un simplu JMuiţumesc V\

FtVă sunt foarte obligai, domnule... domnule... *1 începu el.

„Mă numesc Zacharias", răspunse celălalt.

„Numele meu e Tuirner" se prezenta americanul. „Sunt foarte bucuros să te cunosc; fără ajutorul d-tale puteam să mai. Stau mult şi bine în şanţ. Vrei, poate, să te conduc -o bucată cu automobilul meu?",

După o/scurtă privire asupra americanului şi a maşinii sale, Zacharias primi invitaţia.

„Mă puteţi conduce până în satul învecinat", spuse el luând loc, „dar" - un surâs uşor îi flutură pe obrazul brăzdat - „dacă e cu putinţă n'o mai luaţi prin şanţ. Mi se pare că adineaori v'aţi uitat puţin, cam prea muM la stânga",

Turner îşi muşcă buzele şi simţi spre amărăciunea lui, că roşise. Oare 11 observase bătrânul mai de mult. Şi văzuse ceva din manipulaţiile sale cam suspecte? Nu prea era probabil

„Presupunerea d-tale nu prea este neîntemeiată, domnule Zacharias", spuse el cât se poate de calm. „Pe partea stângă a şoselei *se află o uzină electrică' atmosferică, Aceasta, de sigur mă interesează. Avem. Şi la noi în Kansas un post de încercare".

„Atunci înţeleg interesul d-voastra, domnule Turner", râse bătrânul pe sub mustaţă, „dor cred că n'aţi prea putut vedea mult 1 A fost construită dinadins în mijlocul bărăganului pustiu. Sunt* prea mulţi curioşi, /'.

Tumer se hotărî să meargă drept la ţintă. „Totuşi am văzut ceva", spuşei el, „cel puţin baloanele oare susţin reţeaua de acumulare. Bănuesc ca această plasă stă la o înălţime de opt mii de metri deasupra pământului, Măreaţa operă, domnule Zacharias 1 Noi nu suntem încă aşa departe. Suntem mulţumiţi dacă: putem <s'o ţinem la trei mii de metri înălţime, /1.

Primele oase ale satului apărură între timp, şi acum automobilul mergea pe caldarâmul şoselei.

„Suntem aproape de casă. La primul colţ voiu coborî", spuse bătrânul.

„Bine înţeles, cum doreşti" răspunse Turner, dor aceste vorbe nu exprimam adevăratul lui gând. Ardea de dorinţa de a prelungi convorbirea cu noua sa cunoştinţă. - Pentru a afla cât med mult despre lucrurile ce-l interesau.

„E tocmai prânzul, domnule Zacharias", spuse el aruncându-şi cehii la ceasornicul maşinii. „Poate putem căpăta aci o gustare. Te invit".

„Pentru masă este puţin cam devreme pentru mâne, domnule Turner", răspunse Zacharias după ce se gândi puţin. „Deci vă voiu însoţi cu plăcere, să luăm o jumătate de litru de cidru. Avem aci în sat o cârciuma unde găseşti de toate, şi poţi căpăta mâncare foarte bună. Vedeţi casa aceea din faţă î Acolo eiste".

În timp ce automobilul parcurgea mică distanţă până la cârciumă, toate gândurile americanului se concsntrară asupra ghemuleţului de sârmă, pe care vecinul său îl băgase nepăsător în buzunar. Voia, cu orice preţ, isă-l aibă în stăpânirea sa... Dar cum nu ştia încă, şi totuşi spera că va găsi un mod, când vor fi împreună la masă.

„Am sosit Y* li întrerupse bătrânul gândirea. „Azi e mai frumos în grădină decât înăuntru. Veniţi] cu mine domnule Turner, ştiu eu rostul aci". 4H

Luară ioc kt o masă rotundă sub un teiu bătrân şi Turner văzu imediat că însoţitorul său nu exagerase cu nimic, * mâncarea era bună şi vinul deasemenex

„Nu aste nici o modalitate să examinez uzina-AE V întreba americanul, când isprăvi de mâncat.

Interlocutorul său dădu tacticos din cap. „Nu cred, domnule Turner. Conducătorii uzinei se Jeresc de priviri indiscrete. Serviciul de siguranţă este foarte severi

Turner se posomorî. „Păcat domnule Zacharias; aş fi vizitat-o cu plăcere. Tocmai pentrucă eu cunosc postul american, mă. Interesează".

În timp ce vorbea, Turner îşi aprinse o ţigaretă şi printre degetele mâinii pe care o ţinea în sus, inspectă cu atenţie figura însoţitorului său. O linie enigmatică părea că se desenează în jurul ochilor şi buzelor lui, se accentuă din ce în ce şi apoi se ivi un surâs.

„Trebue să vă procuraţi o autorizaţie din Berlin, domnule Turner", spuse, el, apucându-şi paharul.

„Nu va fi, probabil, prea simplu", răspunse Tuirner.

„Sigur că nu, diomnule Turner. Cei de acolo se interesează deoproiope asupra persoanelor. Au făcut unele experienţe mi&*\

Turner trase supărat din ţigaretă şi mormăi ceva de neînţeles, ca pentru sine. Bănuia că bătrânul, care stă în faţa lui Iniăşurat în mantaua de stofa roasă, ştia mai mult despre uzina aceea germană, decât lăsa să se vadă. Să-i divulge el oare, interesul locuitorilor din Kansas, sau e mai bine, să nu dea cărţile pe faţă? Se hotărî să „dea deocamdată, a altă întorsătură convorbirii.

„Ce fel de sârmă era aceea, domnule Zacharias, cu care ai scos maşina din şanţ? 1' întrebă el.

Bătrânul bagă mâna în buzunar şi scoase iar ghemul. „Vorbiţi despre «aceasta, domnule Turner? O sârma... este din aluminiu sau ceva asemănător.. /'. Îi întinse ghemul peste masă şi în timp ce Tumer îl lua cu lăcomie, i *se* păru că observă din nou ciudată expresie schimbătoare a feţii lui Zacharias, pe care o mai văzuse odată. El începu să desfăşoare încet ghemul, lăsând sârma să 1 se strecoare printre degete. Din ce în ce i se părea mai enigmatic, cum această sârmă metalică subţire a putut suporta forţa puternică a tractorului.

„Curios lucru, domnule Zacharias începu el, dând din cap. Aş vrea să ştiu de unde o al T\

„Am găsit-o acum câteva zile când mergeam pe bărăgan., /1.

„A. „ai găsita T\

„Da, domnule Turner. În apropierea locului unde a fost accidentul. Pe drumul care pleacă din şosea”,

„Hml Aşa... foarte interesant. */9 Tumer murmură iar ceva neînţeles, ca pentru sine, strângând sârma cu amândoi pumnii şi făcând o mişcare, ca şi cum ar fi vrut s'o rupă cu putere.

Bătrânul râse. „Nu vă mai osteniţi degeaba, domnule Turner! Ceeaoe n'a putut face tractorul, n'o să vă reuşeascsă d-voastra acum. Sârma*. * aşa am auzit spunându-se.. * ar avea o lungime de rupere de o sută de kilometri”,

Turoeir se întristă, Ultimile cuvinte ale interlocutorul lui său îi tăiară vorba. Ce fel de om exa acesta, câte avea înfăţişarea unui bătrân cioban şi care vorbea ca un inginer, despre lungimea de rupeire? Şi mai ales, ce fel de metal era acela, care întrunea într'un mod atât de minunat, minimum de greutate cu maximum de rezistenţa? Voia cu orice preţ să obţină acel ghem, chiar dacă ar li trebuit să-l răpună pe bătrân. Ocazia era prielnică; o scurtă privire îl convinse, că erau singuri în grădină. Muşchii braţului drept se şi încordară când celălalt continuă:

„Dacă vă interesează domnule Turner, puteţi să păstraţi acest obiect. Pentru mine n'are nici o valoare. Luaţi-l cu d-voastră ca amintire, în America”.

Americanul se împotrivi puţin, de formă, dar luă ghemul şi mulţumind îl băgă în buzunarul de la haină. Apoi aruncându-şi ochii pe cadranul ceasornicului băgă de seamă, că ar fi timpul să plece mai departe, îşi luă deci rămas bun.

În timp ce automobilul domnului- Turner dispărea la cotitură străzii satului, Johannes Zacharias sta în faţa cârciumii şi se uita după el gânditor. „Cred că i-o va da lui James Headstons”, murmură el apoi.

I

*

„AII right, Şi* V Inginerul prim ţohn Fosdick de la postul de încercare american, rosti aceste cuvinte la telefon, apoi puse receptorul la loc, în timp ce expresia feţei sale trăda că lucrurile erau cu totul altfel decât all right.

Mai stătu un moment la birou, cu capul rezemat în mâini, cu ochii închişi, ca să reflecteze încă odată asupra convorbirii ce avusese. Sări apoi deodată, ca şi cum nu mai avea loc în cameră şi ieşi afară. Trecu printr'un coridor scurt, intră în camera principală a postului şi trânti uşa cu putere, după el.

George Cojwper, al doilea inginer, care stă în faţa unui tablou de distribuţie plin cu tot felul de aparate electric© do măsurat, se întoarse mirat die sgomotul asurzitor.

„Allo, Fosdtck, ce s'a întâmplat de eşti aşa plouat?”.

„Am motiv destul de serios, Cowper”, mormăi Fosdlck indispus. „Jamjes Headstone şi Directorul Brooker ne vor face to vizită

Cdwper şuiera printre dinţi. „Frumoasă suiprizăî Şi când ne vor face această plăcere?”.

„În curând, Ctfwper! Sunt în mlaşină, pe drum, Headstone mesa telefonat de la o staţie de benzină. Peste un sfert de oră poit fi aci. Ce spui de asta t*\

Cowper dădu din umeri. „N'am nimic de spus, Fosdick. Afară de aceasta, în astfel de ocaziuni Mister Headstone însuşi are cuvântul. Pentru noi principalul este, să avem! Postul în ordine”. În timp ce vorbea, inginerul se întoarse iar la tabloul de distribuţie indicând instrumentele de măsurat. „Iată putera postului, Fosdick, şase sute de mii de volţi şi zece amperl şi cMar de s'ar da Domnul Headstone de zece ori peste cap, mai mult nu s'ar putea produce cu reţeaua noastră de acumulare şi cu colectorul de raze”.

Inginerul Fosdick făcu o mişcare de nemulţumire.

„Mi-e teamă, Cowper”, începu el ezitând, „ca Headstone va găsi iar tot felul de cusururi. Când am vorbit cu el, am avut impresia că ar fi căpătat noi informaţiuni asupra postului german”.

Cowper dădu din cap. „E foarte posibil. Cu orice ocazie, ne dă ca exemplu instalaţiunea germană, Dece dracu, nru-şi pflocură prin agenţii săi planurile colectorilor de raze germani? Ştimi doar, că ai lor sunt mal buni ca ai noştri. Asta ar *îl* în orice caz mult mai cu judecată, decât să..,”/

Clacsonul unui automobil li întrerupse ultimele cuvinte, Vizitatorii nepoftiţi erau la uşe. Fosdick ieşi m» pede să-i primească.

Într'un automobil mare, care opri la scară, şedeau doi domni. Unul dintre ei. Directorul Brooker, uscăţiv şi înalt, de vreo 60 de ani, făcu semn inginerului Fosdick să se apropie,

„Allo, Mister Fosdick, urcă-te şi d-ta. Vrem, moli întâiu, să trecem peste câmp”.

Celălalt, James Headstone, salută pe Fosdick dând uşor din cap. Era mai tânăr decât Brooker cu vreo 20 de ani. Avea un coip puţin cam scund şi *xm* cap voluminos ale cărui trăsături trădau energie şi inteligenţă. James Headstone era acela, care pentru prima dată, a dat ideea unei uzine atmosferice şi a făcut-o acceptabilă capitaliştilor societăţii „United Electric” şi care a obţinut înfiinţarea unui post de încercare. De multe luni, consacra o activitate fără margini pentru progresul acestei instalaţiuni şi rareori inginerii puteau să-i intre în voe.

Dedbia luase loc Fosdick în maşină, când Headstone fără altă introducere, deschise discuţia.

„Cât de mare e producţia postului?”. Fosdick spuse fără ezitare cifrele. „Şase sute de mii volţi, zece amperi, (Mister Headstone”.

„Ai auzit, Brooker?” se adresă Headstone câfare director, „numai şase sute de mii de volţi i Dacă am avea reţeaua de acumulare la opt kilometri înălţime, am putea strânge 1,6 milioane din atmosferă”.

Brooker se mărgini să dea din cap aprobând, pe când Fosdick îşi făcu curaj să lâspundă. „Este absolut imposdbil, Mister Headstone. Trei kilometri este maximum, ce putem pretinde sârmelor noastre ce susţin baloanele”.

Între timp, automobilul parcursese o bucată bună şl acum opri la locul de ancorare. Dintr'un enorm bloc de beton înplântat în pământ, se înalţa o sârma ghimpată aproape verticală. Cel din maşina trebuiră să-şi aplece capul mult pe spate, pentru a putea vedea, sus, pe cerul albastru, au minuscul balon argintiu, ce părea de mărimea imul mar. De jos, însă, nu se putea observa, că de fapt era un balon enorm, legat de o sârmă groasă, ce împreună cu alte şase baloane captive, de aceeaşi mărime, susţinea reţeaua metalică de acumulare la trei mii de metri înălţime, pentru electricitatea din atmosferă.

„Nu trei, ci opt kilometri trebue să atingem, Mister Fosdick”. Cuvintele lui Headstone rostite scurt şi aspru, sunară ca un ordin, contra căruia nu admitea nici o replică. Totuşi Fosdick riscă un răspuns:

„Sârmele noastre au numai apt kilometri lungime de rupere, La opt kilometri înălţime, s'ar rupe numai din propria lor greutate”.

În timp ce Fosdick vorbea, Headstone băgă mâna în buzunarul mantalei, apoi o scoase, ţinând un ghemuleţ între degete.

„Cum îţi explici, Fosdick”, întrebă el, când inginerul îşi termină obiecţiunea, „că germanii şi-au ancorat reţeaua la o înălţime de opt kilometri?”.

Fosdick făcu „o? Mişcare de nehotărâre. „Aproape că nu-mi vine să cred că germanii au reţeaua..,”.

„Ştiu sigur că aşa este îif îi taie Headstone aspru cuvântul.

„Atunci, inginerii germani trebue să întrebuinţeze cu totul altă sârmă, da o lungime de rupere mult mai maref Mister Headstone”.

„Ia priveşte!” Headstone îl aruncă ghemul, care acum patrusprezece zile era în mâinile agentului Turner, într'o cârciumă depe bărăganul german. „O sută de mii de metri lungime de rupere! Cu aceasta lucrează germenii! Ce spui de asta Fosdick?”.

Inginerul prinse ghemul şi-l cântări în mâini. Desfăşură apoi puţin din Uţa, smunci, trase cu putere de fiecare fir în poarte. Ele rezistară sforţărilor sale.

„Daţi-ne şi nouă astfel de sârmă. Mister Headstone şi vă vom îndeplini doxinţa”, spuse el, când văzu că osteneala-i fusese zadarnică. Headstone păru mulţumit cu acest răspuns.

„Îţi voiu procura sârma cât de curând posibil, Fosdick”, spuse el cu un ton mai prietenos. Întreprinderea „Aluminium Corporation” a căpătat, acum opt zile, o bucată ca probă. Sper, că tehnicienii noştri îi vor desvălui repede secretul”.

În timp ce Headstone vorbea, Directorul Brooker luă câteva notiţe. „Crezi, Headstone, că postul nostru ar furniza şaisprezece mii de kilcfwaţi, dacă am putea să ancorăm reţeaua la opt miii de metri înălţime?” întrebă el acum»

„Da, fără îndoială, Broîoiker. Fiecare metru mai sus, dă două sute de volţi în plus”, îxteplică Headstone la întrebare.

„Hm, hml” Biteoker socotea mai departe în carnetul său, dând din cap tot mai des.

„Nu eşti mulţumit de rezultat, Brooker?” îl întrebă Headstone nerăbdător.

Directorul lăsă carnetul jos. „Ca să vorbim deschis, nu 1 Costul instalaţiei nioastre este prea mare în corn* paraţie ou producţiunea. Ar trebui să scoatem din reţeaua de acumulare un curent de trei ort mai mare, ca să putem lucra *mai* ieftin decât o uzină, care funcţionează cu cărbuni. N'ai putut afla nimic mai precis despre producţia postului german, Headstone?”,

Headstone făcu o mutră acră. „Din păcate, nu Mister Brooker. Oamenii mei au încercat în zadar. Germanii s'au închis ermetic. Puţin mai lipsea, şi omul cel mai bun ar fi căzut în mâinile serviciului lor de şi» guranţă... Vrei să întrebi ceva, Fosdick?” se adresă el inginerului, care se mişca neliniştit pe scaun.

„Colectorii de raze germani”, izbucni cel întrebat» „Am găsit o scurtă dare de seamă asupra lor în „E- lectric Engineer”. Dacă cifrele indicate sunt juste, atunci ai lor sunt aproximativ de trei ori mai productivi decât ai noştri...”,

„În „Electric Engineer”? Ai revista aci, Fosdick”. „O am la oficiu, Mister Headstone”. Headstone dete ordin şoferului, să întoarcă la post. În timpul drumului nu rosti nici un cuvânt; obiecţiunile lui Brooker şi ultimele comunicări ale lui Fosdick, Îl puseră pe gânduri.

Când automobilul opri iar în faţa -clădirii postului, Headstone vedea limpede ce trebue să facă. Cea mai bună sârmă germană >o avea de la Turner, ottmil său de încredere, cu calităţi strălucite şi care ar trebui să capete ulterior un supliment de onorariu pentru ceeace făcuse. Dar ar risca orice, numai să afle şi secretul celor mal buni colectori de raze germani 1 Ceeace a izbutit redactorul revistei „Electric Engineer”, trebue să reuşească un om ca Tumer, mai bine şl mal complet.

Oare obstacolele nu sunt făcute ca să fie învinse ia sfârşit?

Şi fără să vrea, Headstone îşi reaminti de lunile tre «cute cu munca şi decepţie. Cum au făcut o încercare aci, mai întâi cu o simplă sârma ghimpată, la o înălţime iniei, cum au ridicatff din ce în ce (reţeaua puţin mai sus spre cer, până când inginerii au refuzat să-şi ia răspunderea pentru >o înălţime moi mare; cum au procedat apoi cu reţeaua de acumulare. Mai întâiu au fnceput cu lămpi de sudat şi apoi au îmbunătăţit din săptămână în săptămână becurile albastre până ce însfârşit au ajuns la instalaţia actuală.

În scurt timp, au realizat un partoigres destul de mare. Dar germanii erau încă mult. Superiori şi-aceasta părea lui Headstone lucrul cel mai important pentru moment. Directorul Braoker nu era mulţumit, având răspunderefaţă de omul care pusese la dispoziţie banii pentru toate încercările şi trebuia isă acorde încă alte suine, dacă încercările ar fi conduse mai departe cu energie.

Când se dădu jos din automobil, James Headstone îşi şi stabilise planul de lucru. El pătrunse în post. Se duse cu Fosdick în «oficiu şi luă exemplarul revistei V, Electric Engineer”. Citi cu mare grije, cuvânt cu cuvânt, articolul asupra instalaţiei germane. Era o scurtă dare dei seamă în câteva rânduri, dar cifrele indicate interesau în mod deosebit pe Mister Headstone. Dacă erau exacte, instalaţia germană putea, într'adevăr, să producă mai mult şi meri bine decât cea americană. Dea erau oare exacte? Asupra acestui punct se frământa Headstone. De umde avea colaboratorul de la „Electric EngineeT” comunicarea de faţă?

Să fi intrat în uzina germană şi să-şi fi luat informaţiunile de acolo# i se păru lui Headstone. - După propria sa experienţa. - Lucru imposibil. Atunci, cum a putut reporterul să dea o indicaţie exactă asupra efectului colectorilor de raze germani. Lucrul acesta trebuia clarificat. Headstone tăie articolul din ziar. Înainte de a-l băga în buzunar, îl reciti. Articolul era semnat cu iniţialele J. ZL Poate că la redacţia revistei „E- lectric Engineer” ar putea căpăta lămuriri asupra celui ce se ascunde sub cele două litere.

Tocmai era pe oale să se ridice de la locul său, când un sgomot de bubuituri şi pocnituri, care venea de afară, îl făcu atent.

„Ce se aude, Mister Fosdick?” întrebă el pe inginer»

„Este linia de apărare de scântei, care lucrează afară, Mister Headstone. Atmosfera este supraîncărcată. Energia electrică ce prisoseşte se scurge direct în pământ”.

Headstone îşi aruncă ochii pe fereastră. Cerul, care puţin înainte era de un albastru strălucitor, se schimbase. Devenise de o culoare gălbue deosebită; nori răzleţi veneau în goană mare şi se strângeau făcând, ici şi colo, grupuri mai mari. Headstone putea zări pe fereastră una din sârmele ancorei. Se clătina tam într'o parte şi 'n alta, semn că în straturile mai înalte ale atmosferei vântul se întărise considerabil. Privind i cele ce se petreceau, îşi dădu seama că reproşurile făcute inginerilor cu vreo câteva săptămâni înainte, pentru frica ta, fuseseră nedrepte. Îi părea bin) e acum, că au luat totdeauna măsuri de mare precauţiune.

Afară, pocniturile liniei de scântei deveniră, în scurtă vreme, din ce. În ce mai tari. Energia electrică ©e prisosea şi pe care n~o mai putea acumula postul se scurgea în pajndnt, prin fulgere cenuşii, lungi.

Urmat de Fosdick, Headstone paraşi oficiul şi se duse în camera postului. Găsiră acolo pe directorul Brooker şi pe Gawper, care stăteau în f aţa tabloului de distribuţie şi priveau cu teama indicatorul tensiunii. A- râtâtorul se urcase peste mmmal, adică peste şase sute de mii de volţi şi acum se apropia de un milion.

Headstone stătu puţin lângă ceilalţi doi, apoi trecu la una din ferestrele mari şi privi afară.

Constată cu îngrijorare că furia furtunii crescuse mulţi între timp. Nori grei de nisip sburau peste câmpia îndepărtată, cu o repeziciune greu de apreciat. Sârmele se smuceau sălbatec încoace şi încolo; atât putea să vadă, prin nisipul vânturat. Turbarea devenea din ce în ce mai mare, în timp ce trosnetele şi tunetele continue ale liniei de scântei acopereau orice sgdmot. Şi ceeace urmă, îi amorţi lui Headstone sângele în vine. A doua sârmă de susţinere, sare cu puţin înainte - stătea verticală, îşi pierdu stabilitatea, desprinsă de puterea vântului de la o mlare înălţime, se prăbuşi la pământ şi se izbi cu putere de acoperişul postului.

În acelaş moment amuţiră fi pocniturile şi bubuiturie liniei de scântei. Numai şueratul furtunii se mai auzea.

Şapte baloane susţineau reţeaua de acumulare a postului american. Şase dintre ele alcătuiau colţurile unui exagon regulat. Al şaptelea sta în mijloc. Reţeaua mergea în formă de rază de la el, la cele şase din afară, iar sârma de oţel a acestui balon mai mare, din mijloc, servea în acelaş timp la conducerea, către postul de jos, a energiei electrice acumulată de reţeaua din atmosferă. Acum sârma era ruptă şi postul fără curent.

Sus, dezastrul continua. Aveai impresia că sârmele metalice exercitau o putere de atracţie secretă asupra trombei uriaşe, care se întindea din nori până jos la paroiaii Una după altei, fură înhăţate şi rupte de furia furtunii. Una după alta se strâmbau, pentru câteva secunde, în înoolăcituri sălbatece, în oier, pentru ca apoi să codă kt păimânt izbindu-se cu putere.,. Urmă în şasea - şi acum şi a şaptea, ultima I

Palid, scrâşnind din dinţi, James Headstone sta la fereastră şi urmărea cele ce se întâmplau. Priatr'un spaţiu liber dintre nori, zări, doar un moment, la o înălţime mare, ceva sclipitor, strălucitor, care se îndrepta spre vest cu repeziciune. Era reţeaua de acumulare. Liberată de greutatea sârmelor de susţinere, trasă de baloane şi ridicată la o înălţime mai mare, era mânată de furtună spre vest, către munţii stâncoşi

Apoi furia furtunii se potoli, aproape tot atât de repede, cum se deslânţuise. Cerul era senin, albastru şi limpede. Soarele apăru iar şi razele sale jucau1 pe întinsul câmpiei. Ele luminau tabloul dezastrului; pomi desrâdăcmaţi, stâlpi doborâţi şi resturile sârmelor de susţinere rupte, acopereau pământul într'o încurcătură sălbatecă.

James Headstone îşi mai veni în fire şi zări pe Brooker, care stă de mult acolo, fără să-l fi observat Headstone îşi trecu mâna peste obraz, ca şi cum ar fi vrut să alunge un vis urât.

„Ce este de făcut acum, Brooker?”. Varbele-i răsunară trist, Brooker deschise gura ca să vosbească. „S'a terminat totul, Headstone 1” - «El prevedea un astfel de răspuns şi avu impresia că-l şi auzi rostit când Brooker însfârşit începu să vorbească.

„Trebue să scoatem postul din ţinutul vânturilor Tornado, Headstone, departe de aci, poate spre Florida sau California. Vom *mai* vorbi despre aceasta, când vom avea sârmele cele noi”.

„Vor costa milioane, Brookerl”.

„Milioanele le vom avea, Headstonel Ai grije numai de sârmă şi colectori mai buni!” „

„Voiu pleca pentru aceasta în Germania, dacă altfel nu se poate, Brooker”.

Directorul Brooker dădu din cap afirmativ. „Poţi pleca, Headstonel Caută însă mai întâi de clarifică situaţia cu „Aluminium Corporation”, Şi acum să ne întoarcem. Aci nu mai avem nimic de făcut”,

*

„Vezi, profesorule, acesta este bătrânul nostru Zacharias; aşa trăeşte el acum”,

„Într'adevâr, domnule consilier, şi cu câtă dragoste se ocupă de florile sale. Aproape că e de invidiaţi”.

Aceste cuvinte fură schimbate între doi oameni, după o tufă deasă de şoc, lângă gardul uinei grădini de la ţară, ei vorbeau despre un bătrân oare se ocupa cu zel de altoirea unui trandafir sălbatec.

Timp îndelungat observară amândoi, ascunşi după tufă de şoc, cum bătrânul, plin de dragoste şl grije, vâra un altofu după altul suib coaja trandafirului sălbatec şi apoi dădea cu ceară şi legă.

„Sunt totuşi, nedumerit” - întrerupse însfârşit profesorul, tăcerea, - „Zacharias est© puţin mai bătrân ca d-ta, domnule consilier» Ar mai putea să fie şi azi director general al concernului n'astru. Să părăseşti deodată totul şi să te retragi aci la ţară în singurătatei Nu găsesc nici-o explicaţie plauzibilă”,

„Dar, vă rog, domnule profesor Livonius”, răspunse celălalt, „explicaţia a dat-o Zacharias însuşi, clar şi precis, înainte de a-şi da demisia. Ne~a spus doar atunci, că nu i-ar plăcea să moară în slujbă, ci ar dori să-şi petreacă ultimele zile ale vieţii fără griji, după bunul său plac”.

„Se poate să fie şi aşa”, spuse profesorul Livonius, dând din cap., Gustul meu n'ar fi să-mi petrec bătrâneţea aci, printre ţăranii bărăganului”.

Consilierul Bergmann râse. „Asupra gusturilor, nu se discută, iubitul meu profesor, dar nu trebue şi credeţi că bătrânul Zacharias e în pericol de a deveni ţăran. Urmăreşte chestiunile ştiinţifice ale concernului nostru, cu acelaş viu interes ca mai înainte. Numai cu ramura comercială, s'a exprimat odată faţă de mine, nu mai voia să aibă de a face”.

„Aşa interes ştiinţifici”. Profesorul Livonius se dădu un pas înapoi de la gard. „Aceasta e, desigur, în legătură cu doctorul misterios ¥**»

Consilierul Bergmann aprobă. „Aveţi dreptate, domnule profesor» Doctorul Frank este descoperirea lui personală. Este mândru de aceasta *şi* cred că are anumite cauze. Gândiţi-vă numai la sârma de susţinere, pe care *o

datorăm doctorului şi, indirect, prietenului nostru Zacharias. În nici un loc din lume, nu s'a ajuns la o stare atât de perfectă".

Între timp, bătrânul din grădină îşi terminase lucruL El strânse firele de teiu şi ceară şi se pregătea să intre în casă. Consilierul Bergmann ieşi de după şoc şi strigă peste gard: „Allo, J» ohannes, am sosiţi",

„Bună ziua, Franzl Bună ziua, profesoralei" răspunse cel chemat şi le făcu cu mâna. „Poftiţi, la dreapta, domnii mei 1 Aici a făcut dulgherul o poartă la gard".

Râzând, consilierul Franz Bergmann şi profesorul Livonius urmară indicaţia şi. Intrară în grădină. Încă odată se salutară cordial, strângându-şi mâna cu putere, apoi intrară cu bătrânul Zacharias *sub* o boltă luminoasă de fag şi se aşezară comod pe o bancă rotundă,

„Am primit eri după amiază scrisoarea ta şi deaceea am plecat imediat azi dimineaţa cu Livonius", deschise discuţia consilierul Bergmann.

„Şi eu am primit azi dimineaţă telegrama. Doctorul este înştiinţat. Nu trebue să zăbovim mult aci; dacă vrei, putem merge chiar acum". Voi să se ridice, dar Bergmann îl reţinu,

„Stai! Încă un moment numai 1 întâi trebue să ştiu; i-a reuşit?",

Zacharias aprobă, „Este aşa cum ţi-am scris. O avem".

„Adevărat, Johannes?".

„Adevărat, zău Franzl Catodul irece s'a făcut".

Profesorul Livonius îşi clătină, gânditor, capul de savant, Vorbele-i veniră încet pe buze: „Catodul rece - de mai bine de un veac, au lucrat cei mai mari savanţi ai tuturor popoarelor la realizarea lui, nici unuia nu i-a reuşit până acum...", Apoi continuă cu vioiciune: „Vom putea vedea cum l-a făcut, domnule Zacharias?"

Bătrânul îl privi un mamjent şi vocea-i sună sever când spuse: „N'avem taine faţa de d-vcxistrâ. Vreau numai să vă amintesc obligaţia de ă păstra tăcere absolută; ştiţi singur foarte bine, domnule profesor, ce importanţa are păstrarea secretului, până ce luăm brevetele. Un singur cuivânt neprecaut, rostit înainte de timp, ar putea strica mult". Profesiorul Livonius îi întinse mâna. F, Vă dau cuvântul meu, că nu voiu spune nimici", Zacharias întinse mâna, consilierul Bergmiann puse şi el mâna deasupra. „Un nou jurământ BIHlFf încercă el să glumească. „Dar ai dreptate, Johannes. Suntem obligaţi să păstram tăcere absolută. Afară de noi doi, nu va şti nimeni din concern despre acest lucru. Livonius îinsuşi va face formalităţile pentru obţinerea brevetului, după cum îi va indica doctorul",

„Bine, dragă Fionz", îl aprobă Zacharias, „Şi acum să mergem la el" *

„Ne-am lăsat automobilul în faţa cârciumei" spuse Bergmann, când ieşiră din grădină pe câmp*

„Poate să rămână acolo", răspunse Zacharias; „cinci minute, putem merge pe jos".

El o luă înainte şi ceilalţi doi rămaseră că^va păşi mai în urmă. „Este doctorul Frank aşa de bogat, ca *să* poată face faţă cheltuelilor tuturor cercetărilor prin propriile sale mijloace?” întreba încet Livonius pe consilier. Acesta dădu din umeri.

„Nu ştiu, profesorule. Poate a contribuit şi prietenul Zacharias. Nu m'ar mira deloc; dealtfel, fapta aceasta în corespunde cu întreaga lui mentalitate!”.

„Sunt curios de cele ce vom vedea”, continua pe şoptite Livonius.

„Nu-ţi mai frământă capul, profesorale, *lasă* mai bine să ai o surpriză”, adăugă Bergmann. Fflată, de altfel, casa în care locueşte şi lucrează doctorul, se şi vede”.

După o bucată de drum, pătrunseră într'o clădire ce stă în mijlocul bărăganului, înconjurată fiind numai de un gard de sârmă. Întreaga formă a construcţiei şi executarea ei din mase de beton se deosebeau enorm de uzinele obicinuite şi impresia că era ridicată de curând se 'întări mai mult, când vizitatorii intrară într'un spaţios vestibul sclipitor, în care-i aştepta Dr. Frank.

Consilierul salută pe doctor, ca pe un cunoscut. Profesorul Livonius, care-l văzu pentru prima oară, fu fermecat de Înfăţişarea sa şi chiar puţin surprins» Vârsta, îi era greu de ghicit. Îl puteai da aproape treizeci de ani, dar tot aşa de bine şi patruzeci. Pe un obraz uscăţiv şi osos, *a* cărui culoare semăna cu un pergament îngălbenit, deasupra unui' nas cu linii aspre, stau doi ochi mari, arzători, de un negru întunecat.

Doi ochi, pe care nu-d uiţi niciodată, se gândea Livonius strângând mâna doctorului. Ochii unui om îndrăcit, gândi el mai departe, urmând pe ceilaiţi doi. Când intrară apoi în camera de lucru, rămase înmărmurit. Nu era un laborator de dimensiuni modeste, obicinuite, ci o sală enormă, a cărei instalaţie electrică singură trebue să fi costat o avere destul de apreciabilă, abstracţie făcând de diferitele substanţe chimice şi aparate ce se mai aflau acolo.

În mijlocul încăperii, doctorul Franck construise un dispozitiv pentru cercetări. O sârmă lucioasă, susţinută de puternici izolatori lungi de 1/2 metru, se întindea din fund până acolo. De celălalt capăt, era suspendat un corp metalic, de forma unei lămpi mici. Era unul dintre colectorii de raze, cu oare lucra acum uzina germanâ-AE şi pentru care James Headstone arătase cândva un interes atât de viu.

Dr. Frank aprinse un chibrit şi puse în funcţiune colectorul; în acelaş moment, se ivi o flacără vâjâetoare, cu o lumină albastră, de forma unui pieptene. Profesorul Livonius desamâgit, făcu semn consilierului Bergmann. „Dece ne arată vechiul colector de flăcări?” şopti el. Înainte ca Bergimann să fi putut da un răspuns, se auzi vocea doctorului;,

Vă înfăţişez încă odată acest colector de flăcări, pentru o mai bună comparaţie. Observaţi, vă rog, indicele, în timp ce dau drumul unui curent de cinci sute de mii de vtolţi”.

Spunând acestea, se duse la peretele din fundul sălii şi mişcă un întrerupător. Se auzi zuruitul înăbuşit al unui transformator şi a pârâitură uşoară a sârmiî lucitoare. În acelaş timp, indicele, începu să urce încet.

„Zece miliamperi... doisprezece milknmperi... cincisprezece miliamperi...” citi Bergmann încet. La cincisprezece, indicele se opri. În timp ce consilierul Bergmann se uita la flacăra, care vibra într'un mod deosebit, sub acţiunea tensiunii înalte a curentului, doctorul Frank continuă:

„Puterea flăcării albastre de a respinge electronii este mărginită. După sute de îmbunătăţiri şi şicane, sunteim mulţumiţi de a fi obţinut ca un bec să producă cincisprezece miliamperi. Mai mult n'am putut căpăta, cu toate străduinţele. Ar trebui să punem şaizecişişese de colectori în reţeaua de acumulare, pentru a obţine tăria unui curent de un singur amper.. /\

Livonius şi Bergmann aprobară, căci le era cunoscut ceeace doctorul Frank lămurise. Se împlinea un an, de când randamentul colectorilor de raze sta la această valoare şi nu s'a reuşit sta depăşească nici ou o fracţiune dintr'o miime de amper.

Dr. Frank se duse iar în fund, întrerupse circuitul şi se întoarse, ţinâind în mână o sferă metalică de mărimea. Unui măr. Cu câteva mişcări, deşuiubă becul albastru şi puse sfera în locul lui,

„Acum] vă voiu arăta valoarea. Catodului rece”, lămuri el mai departe. „Vedeţi că e o simplă sferă metalică rece. Dau iar drumul curentului. Fiţi atenţi, vă rog, la aparatul de măsuraţi”. Din nou se auzi zuruitul transformatorului, dar Bergmann şi Livonius aproape nu-l mai băgau în seamă. Erau fascina^, cu ochii aţintiţi asupra arătătorului instrumentului, care se urca repede, ajunse la o sută, trecu de io. Sută cinc12eci şi se opri numai când ajunse la două sute.

„Două sute de miliamperi?” izbucni Livonius...

„Două sute de miliamperi?” şopti şi Bergmann.

„Două sute de miliamperi, domnilor”, repeta doctorul Frank pentru a treia oară. „Cinci sfere asemănătoare produc un amper. Cred că vom putea instala vreo două sute în actuala reţea..,.”.

„Dece nu mai mult?” întrebă Livcnius.

„În număr mai mare, s'ar turbura reciproc”, răspunse doctorul Frank. „Trebue să aveţi în vedere. Încărcarea spaţiului electric, care se formează în mod normal în jurul fiecărei sfere”.

Doctorul continuă cu vioiciune: „Am reuşit în două moduri: Mai întâi, am găsit un aliaj deosebit, care opune ieşirii electronilor în spaţiu a rezistenţă malţ mai mică decât opuneau cele cunoscute până acum, şi al doilea, am reuşit să (micşorez această rezistenţă printr'o prelucrare electrică a aliajului. Eezultatul îl vedeţi; această mică sferă rece radiază un curent de electroni de treisprezece ori moi mare decât flacăra caldă a becului albastru. Dar”. - Doctorul făcu un gest ironic, - „asupra electronilor care sunt radiaţi din sferă în spaţiu nu mai am, din nenorocire, nici o influenţă. Ei trebue să-şi găsească în spaţiu fi

modalitatea de a se răspândi în atmosferă şi deaceea nu trebue să aşezăm pe reţea sferele prea dese, adică în nuimăr prea mare”.

„Aţi spus, în număr de două sute de bucăţi, domnule doctor?” întrebă Bergmann.

„Exact, domnule consilier”.

„Atunci...”, Bergimann socoti şi continuă: „cu aceştia am realiza totuşi patruzeci de amperi, 1,6 milion de volţi avem, aceasta ar face şaizecişipatru de mii de kilowaţi”,

„Cred”, se adresă el lui Livonus, „că am putea ft mulţumiţi”,

„Ei vezi, Franzi Ţi-am făgăduit eu mai mult?” Zacharias strălucea de bucurie, spunând cele de mai sus lui Bergmann.

„Nu, adevărat că nu, Johannesl Ceeace ne-a arătat doctorul Frank, a întrecut prevederile mele cele mai îndrăzneţe. Pentru istoria electrotehnicii, ziua de azi e o zi mare. Dela descoperirea conductelor de electroni, n'am mat avut un caz asemănător, Nu exagerez, dragă prietene, afirmând că ziua de azi marchează o eră nouă în tehnica energiei”. În timp ce consilierul Bergmann îşi manifesta în acest mod entuziasmul pentru cele ce văzuse, profesorul Livonius discuta cu doctorul.

„Aş vrea să vorbesc cu doctorul Frank imediat despre cele necesare pentru brevete/' spuse acum Livonius lui Bergmann, „Caml cât trebue să aşteptăm?” întrebă el apoi pe doctor.

„Aml pregătit totul în ordine/4 răspunse acesta, „cu toate că vom avea încă o oră de lucru I”

Bergmann se uită la ceas, „Bine, profesorule, puneţi totul la punct şi apoi veniţi şi mi luaţi de la Zacharias”. „Hai” continuă el, luând de braţ pe bătrânul său prieten, „să-i lăsăm să lucreze, iar noi să stăm puţin în grădină şi să ne bucurăm inimile bătrâne de frumoasa primăvară!”.

Amândoi o luară încet înapoi pe câmp, discutând.

„Plin de haz, lohannes,” striga deodată consilierul oprindu-se şi râzând, din toată inima, „cu sârma lui

Frank ai scos pe american din şanţ {

I

„Desigur, Franz. O ocazie mai bună, nici nu puteam să găsesc pentru a momi pe trimisul lui Headstone.” Amintindu-şi întâmplarea, începu şi Zachţtfiaş să râdă. „Era foarte comic, Franz,” începu el, ne-din aşezat, după aceea la cârciumă. Că u^J se mişca şi se învârtea şmecherul de Yankeu, p^nMte' <jâsi ocazia <să aducă iar vorba despot 'sârrn^ldWl^i^ am scos-o din buzunar, mă pândea ca un WSfc- În mo* mintul acela, cred că ar fi fost pap numai s'o capete î Şi apoi, mutra lui ^^Ib&ttoe ză-r:

* (Hi\

Păcit, când i-am dat-o 1...”

Zacharias nu mai putea să se reţie şi Izbucni iar În. Râs.

„Pe Turner mi-4 cam închipui/1 spuse Bergmann surâzând. „Dar mi-ar fi plăcut mai mult să-l văd pe Headstone, când a primit-» o/f

„Ai veşti din Amjerica?” întreba Zacharias.

„Nimic hotărât, Johannes. Ştiu sigur însă ca Headstone a primit proba de sârmă şi s'a dus cu ea la „Aluminium Corporation”. Evident, va mai dura câtva timp până ce oamenii se vor convinge că nu şi-o pot procura singuri şi că trebue să vină la noi. Dar de venit, vor veni; de asta să n'ai nici o grije”.

„Şl ce ai de gând să faci» Franz dacă vor veni ¥*

„Nu sunt Sncă decis. Am putea, foarte simplu, să lelivrăm sârma... am putea deasemenea să încheiem, cu ei iui contract... Apoi ar trebui negreşit să le facem cunoscută metoda de producţie - dar acestea sunt chestiuni comerciale, care pe tine nu te mai interesează.

„În acest caz, Franz, ascultă-mi sfatul. Dă-le sârma, dar părăseşte ideea de a divulga metoda. Am eu anumite motive,” continuă el, observând mirarea lui Bergmann. >, Crede-mă, mai târziu îmi vei da dreptate.”

„Cum doreşti, Johannes,” spuse consilierul, când treceau prin grădină. „Deocamdată, n'aml ajuns aşa departe; când va fi timpul, îţi voiu urma sfatul/1

Un minut mai târziu, ei şedeau sub boltă şi ascultau cântecul mieriei şi al piţigoiului, dar gândurile lui Bergmann sburau mereu în America.

„Ce părere ai despre Headstone?” întrebă el fără înconjur.

„Un om capabil, dar nu se poate lăsa de furat.”

Bergmann Îşi reţinu un surâs. „Verdictul nu-i prea măgulitor pentru el, dar cred că l-ai apreciat Just Modul cum Îşi pune agenţii să spioneze, cu dibaciul „Mr. Turner în frunte, în jurul uzinei-AE, trece peste îngăduinţa noastră. Nu ştiu dacă totuşi, odată nu vom pune mâna pe ei# ca să temînăm cu afacerea asta/* Zacharias îl des aproba. „Ar fi cu fotul pe dos, Franz. Pe aceşti oameni îi cunoaştem. Dacă îi faci să dispară, Headstone va trimite alţii, cu care de-abia va trebui să facem cuncjştinţă. Mai bine să mai râdem -puţin de cei vechi. Eu îmi înfăţişez cam astfel.. /' Şi Zacharias îi vorbi Iui Bergmann timp îndelungat, încetişor.

Câteodată, consilierul făcea obiecţiuni s „Nu desconsidera pe Headstone şi nici pe Turner, dragă Johonnes. Sunt de zece ori mai dibaci şi mai rafinaţi decât crezi tu. Numaidecât simt chiar cea mai mică imprudenţă/'

„Nici-o grije V* îl linişti Zacharias. „Şi eu am oamenii mei şi ax trebui să-şi bage dracul coada, ca Mister Turner să nu-mi mai cadă îmc'odată în cursă/1

„Cât despre mine”, spuse Bergmann ca încheere, „fă cum crezi că e mai bine; - dealtfel se întoarce ţi Livonius. Ne vom lua rămas bun şi vom pleca „

Un surâs vesel, aproape ştrengăresc, se vedea pe iată bătrânului Zacharias, când îşi luă rămas bun tiela amândoi.

#

La institutul de ceicetări „Aluminiun Corporation” «din Buffalo, avea loc o şedinţă. La biurou, sta James

Headstone, iar lângă el luaseră loc profesorul Curtis. Şi Dr, Jefferson de la Corporation.

În faţa lor, pe biurou se afla ghemul care pricinuia de săptămâni întregi nelinişte şi muncă intensă în America, de când ajunsese odată în Germania, în mâinile lui Turner, Alături, se aflau alte sârme, în număr considerabil. Erau noi şi lucitoare şi sclipeau în toate tonurile metalelor, de la galbenul închis cil bronzului până la albul argintului şi aluminiului curat. Era uşor de recunoscut cd ieşiseră de curând din fabrică, dar domnii de la „Coirporatîcn" ar Ji renunţat bucuros la orice strălucire şi sclipire, dacă produsele lor ar fi avut calităţile mostrei germane.

James Headstone asculta de câtva timp demonstraţiile şi lămuririle celorlalţi doi, cu o nerăbdare erespândă. Se lăsă apoi cu o mişcare bruscă pe spatele scaunului şi, enervat, izbucni:

„Vă învârtiţi în jurul punctului esenţial şi vă codiţi, gentlemeni. Spuneţi-mi, vă rog, scurt şi cuprinzător, ia ce rezultat aţi ajuns?"

Dupăce tuşi uşor, profesorul Curtis răspunse: „Am analizat aliajul mostrei d-voastra până la o sutime şi l-am reprodus. Dar.,."

„Aha, acum vine acel cta. Mă aşteptam eu", izbucni Headstone supărat.

„E vorba de structura moleculară, Mister Headstone", interveni Jefferson în ajutorul colegului săli. La mostra d-voastră, moleculele formează în toată lungimea sârmei - nu pot spune cristale, dar o formaţie cmaloaga specială, şi aceasta probabil dă mostrei germane rezistenţa deosebit de mare! Neatinsă până acum."

Headstone lâcu un gest * hotărât ou mâna, „Scurt, gentlemen; sânna d-voastră nu e încă aşa de taie ca cea germana?" Profesorul Curtis dădu din cap, fără a rosti un cuvânt,

„Ce lungime de rupere aţi atins", continua Headstone.

„Treizecişitrei de kilometri, Mister Headstone, „răspunse Curtis, Are deci o rezistenţa de două ori mai mare decât a celei mai bune sârme de oţel ce se cunoaşte până acum."

„Dar de trei ori mai mică decât mostra germană", mormăi Headstone mânios. „Aveţi măcar nădejdea de a îmbunătăţi produsul, ca întrucâtva cel puţin să-l apropiaţi de cel german?"

Domnii de la „Corporation" se priviră întrebător. Profesorul Curtis dădu din nmeri, Dr. Jefferson luă cuvântul t

„Nu cunoaştem metoda prin care mostra germană a căpătat structura moleculară. Trebue să fie o metodă cu totul nouă. Am încercat toate procedeele cunoscute, Mister Headstone, dar n'am ajuns la nici un rezultat."

„Hm... Hm." Headstone articula câteva sunete de neînţeles. „Asta înseamnă că n'aveţi nici o speranţă de a ajunge la mostra germană 1"

„Vom continua să lucrăm, Mister Headstone," se apără Curtis. „Nu vdm părăsi cercetările, până când nu Vom afla taina nemţilor". Profesorul se

însufleţi: „Esie în foa onoarea Corporaţiei. Lucrează în acest scop cele mai destoinice personalităţi de ştiinţă* încercăm toate metodele de tratare imaginabile, şi nu ne vom da bătuţi, până nu vom reuşi. Aveţi cuvântul meu de onoare, în numele Corporaţiei/'

Headstone făcu iar un gest de nerăbdare, „Pentru când îmi făgăduiţi, prctfesorule? Peste o lună... peste şase luni... peste un an? Nu pot aştepta aşa mult, mă voiu adresa germanilor."

„S'ar putea urgenta chestiunea, Mister Headstone", se amestecă Dr. Jefferson cu precauţiune, „dacă ne-aţi putea numi uzina germană de unde provine sârma d-voastră. Am putea, cred..." Dr. Jefferson tuşi, „pcate că prin... Mă înţelegi, Mister Headstone*, prin reprezentanţii noştri din Germania, să aflăm ceva despre noul procedeu, pe care..."

Observând înfăţişarea curioasă a lui Headstone, tăcu. Acesta se îndreptă pe scaun şi-l privi fix.

„Stimate domnule Doctor, atât de deştept sunt şi eu* Dacă aş fi cunoscut numele uzinei, aş fi însărcinat de mult pe,., d-voastră i<iţi numit, „reprezentanţii" -- din Germania pentru a afla amănunte asupra acestui lucru. Dar nu e aşa de simplu, Dr, Jefferson. Până acum ştim numai că postul german AE întrebuinţează astfel de sârmă pentru ancorarea reţelii. Nici aceasta nu o ştim în mod absolut sigur, ci o presupunem cu multă probabilitate/'

„Uzina-AE este o întreprindere a concernului Bergmann, dacă nu mă înşel.. /*, se amestecă profesorul Curtis. „S'ar putea presupune că sârma provine din fabrica de cabluri a acestui concern. Poate, că acolo.. /"

Headstone desaproba energic: „Nu, domnule profesor, acolo au şi cercetat oamenii mei, Nu de acolo este livrată sârma pentru uzină germană AE."

Headstone crezu că nu e nevoe să spună ceeace ştia în această privinţă; anume că fabrica de cabluri a concernului Bergmann a livrat şi ea înainte tiArma de susţinere pentru uzină AE, dar numai o sârma de oţel de o rezistenţă cu mult mai mică.

„Livrarea s'a efectuat dintr'un loc", continuă el, „cart mai înainte nici nu se ocupa cu fabricarea sârmei uşoare de metal, după cum se pare. Dacă reprezentanţii d-voastră vor să întreprindă ceva pe baze atât de puţin sigure, atunci să încerce, domnule profesor. Oamenii mei sunt la limita artei lor, v'o spun aici, deschis."

„Este puţin, mai puţin decât puţin", murmura Dr. Jefferson pentru sine. Headstone 3e sculă.

„Faceţi, domnule profesor, ce puteţi", spuse el la dsepărţire. „Dacă reuşiţi să rezolvaţi problema, să nu aveţi nici o grije de debuşeul produsului d~voa~ stră* Vor fi întrebuinţate multe mii de kilometri numai în America. Veţi avea comenzi în cantitate considerabilă, de lungimea cablului transatlantic."

Headstone părăsi casa „Aluminium Corporation*1, pentru a pleca la aerodrom, În drum, opri automobilul în faţa poştei centrale şi dădu o lungă cablogroma, adresată lui Mister Henry Tumer, actualmente Im Braunschweig, Germania.

Peste puţin thnp. Mister Tumer ţinea telegrama lui Headstone în mână şi citea cu speranţă şi dubiu» Să găsesc locul de producţie ai ştiutei sârmei Uşor de spus, dar greu de realizat, mormăi priceputul -agent al lui Headstone, citind şi recitind a doua şl a treia oară cuvintele telegramei. Ce mândru şi mulţumit de sine trimisese el în America acel ghem, că mostra fără valoare. Acum. - După câteva săptămâni - ajunsese aşa de departe, încât blestema oră în care i-o dăduse acel cioban bătrân,

Să mai încerc încă odată la uzinele Bergmann? Pe cât de repede îi veni această idee, pe atât de iute o înlătură. Faptul că uzinele Bergmann erau un loc foarte periculos pentru agenţii străini, nu-l înspăimânta în definitiv pe un om ca Henry Turner. Dar rapoartele celorlalţi „reprezentanţi” nu mai lăsau nici în îndoiala, ca deacolo nu puteai afla absolut nimic.

Turner reflectă îndelung. Cablograma trimisă de Headstone după amiază din Buffalo fu primită de el, din cauza diferenţei de ore, deabia seaxa târziu. Avea deci noaptea la îndemâna, pentru a stabili un plan. Fela miezul nopţii, îi veni o nouă idee. Trebuia să se pună iar în legătură cu ciudatul bătrân care-i dăduse blestematul obiect - dar al zeiţei Danae - îl numi Mister Turner, amintindu-şi fugitiv de orele îndepărtata de şcoala. De aci, în adevăratul sens al cuvântului, trebuia să reia firul cercetărilor şi să vadă încotro îl va duce.

Evident, va trebui să nu bată la ochi. Să pară o simplă întâmplare, şi să-l caute pe bătrân într'un chip care să înlăture dinainte orice bănuială. Mister Turner, ca om încercat într'o meserie cam dubioasă, era hotărât asupra acestui punct, Voia ca a doua zi să-şi pună planul în aplicare.

A doua zi, agentul o porni din zori la drum. Automobilul îl ducea iute prin bărăganul german. Pela ora zece dimineaţa *cpri*în faţa aceluiaş birt, unde fusese acum o lună împreună cu bătrânul. Câteva autocamioane mari, cari opriseră în faţa birtului, îi atraseră atenţia când coborî din maşină.

De astădată prefera localul în locul grădinii şi intră în birt. Nu era singur în încăpere; la o masă de lângă fereastră, şedeau patru bătrâni îmbrăcaţi cu mantale de piele, cari era cu siguranţă cu autocamioanele de afară. Mâncau felii de pâine unsă, de mărime apreciabilă şi beau cafea. Şi Turner comandă # cafea şi începu să-şi stabilească planul de lucru. Cel mai nimerit ar fi, dacă mai întâi ar încerca să intre în conversaţie cu birtaşuil, pentru a putea avea lămuriri asupra bătrânului - îşi reamintea că se nu-* mea Zacharias.

În timp ce se gândea la aceasta, de la masa cealaltă cruzi câteva crâmpee de frază.

„Ţii minte, Hinrich, când aveam cursele cele grase pentru uzina-AE?” întrebă unul dintre şoferi.

La auzul cuvintelor; „uzina-AE”, Tumer Îşi aiouţi urechile,

„Da, da, Klasen V răspunse un altul, cu gura plini» „Pe atunci veneam1 de cinci ori de la Diiren până aci. De fiecare dată încărcăm câte zece roate de cablu; erau timpuri bune.”

Henry Turner îşi lasa cafeau să se răcească. Sub masă* ţinea un carnet pe genunchi şi nota cu zel ceeace povesteau şoferii de la masa alătura tal.. Duceau zece tone de cablu de la Diiron pentru uzină germană AH. Am dat de o urmă miai bună decât speram azi dimineaţa. Şi în tăcere se felicită de idee a fericita ce-a avut, de a se întoarce la cârciuma izolată din set.

Între timp, şoferii de alături îşi terminară mâncarea.

„Aşteptaţi-mă, Tid, Hinrich 1” spuse unul dintre cei patru şoferi de la masă. „Trebuie să pornim* > Se sculă şi chemă pe birtaş să-i laca socoteala. Plătiră şi ceilalţi. Toţi patru părăsiră birtul şi îndată se auzi de afară pufăitul şi zarva produsă de maşinile uriaşe, puse iar în mişcare,

Turaer rămase singur în birt Ceeace aflase# printr'o Întâmplare fericită, valora, după părerea luif o ceaşcă de caiea* Mai medita să continue să stea ici? Mai avea rost să iscodească pe birtaş? N'ai fi mai nimerit să plece chiar acum la Dtlren? Va trebui s'o ia. Spre vest. Şi autocamioanele au pornit spre vest. Poate ca în drum ar putea să se mai întâlnească odată cu şoferii în vreun alt birt şi cu această ocazie să alie mai multe. În definitiv, ce ar putsa lila de la bătrân? Găsise ghemul undeva pe câmp şi mai mult n'ar putea nici acum să spue.

Agentul se pregătea să cheme pe cârciumar, pentru a-i plăti cafeaua.

Când. Mister Turner cobora din maşină la cârciuma din bărăgan, Zacharias se afla la Dr. Frânte. Ei se găseau în altă cameră decât aceea în oare, cu câteva zile mai înainte arătaseră consilerului Bergmann şi proiesorului Livonius, catodul rece. Era <o> încăpere ce măsura zece metri pe zece, iar înălţimea era dublă.

Pe pereţii de curând făcuţi, se vedeau urmele scândurilor care la construire folosiseră drept cadru pentru bătătarirea betonului. Pe un perete era tabloul de distribuţie cu instrumente de măsurat şi întrerupătoare la distanţă. În afară de acestea, se mai afla tui piston de sticlă de formă tabulară al carul volum respectabil umplea sala* aşa încât ea xlu părea tgoală. Întregul corp de sticla strălucea într'o lumină porticul axă nedefinită, Zacharias privea un instrument îi măsurat, al carul indice se urca încet de la zece la. Doisprezece.

„Douăsprezece milioane de volţi, domnule doctor”,. Vorbea încet, întorcândunşi privirea din nou asupra tubului. „Cred că în niciun alt laborator din lume nu 'a atins acest curent.”

„Este curentul care cauzează transformarea materiei”, răspunse Dr. Frank. „Vedeţi aliajul pe partea de |qb a tubului. Din cauza izbirii electronilor - ei lovise materia cu un procent de nouăzeci şi patru la. Iuta din iuţeala luminii - * dar nu numai că o izbesc şl o schimbă în vapori, ci acolo are loc şi transform marea dorită, ce dă naştere materiei pentru catodui roce”

Bătrânul stătu câtva timp cufundat în meditaţii în faţa tubului strălucitor. „Aţi stabilit teoria procedeelor, domnule doctor?” întrebă el după o lungă tăcere.

Dr. Frank dădu din cap afirmând. „Am pregătit o ipoteză, dar... - Un surâs uşor i se ivi pe fetuss. - Wşţiţi - d-voastră ce înseamnă astfel de teorii; trebuesc mai Intâiu întărite prin practică. Sper că peste câteva săptămâni voiu reuşi să fac cercetările necesare”.

„Desigur, domnule doctor, îmi închipui. Deocamdată, practică şi teoria se unesc într'un mod admirabil în lucrările d-voastră. Aţi reuşit să Înlăturaţi această.. /'. Zacharias căută cuvântul ca să continue, „această inexplicabilă rezistenţă a suprafeţei, care fn calculele electricienilor noştri apare mereu, ca acea faimoasă limită integrală de suprafaţă. Electronii ies din cotodul rece mjai uşor şi mai liber ca din, metalele încălzite la maximum.”

„Adevărat, domnule Zacharias. După presupunerile mele, aşa trebue să fie. Dar ar fi cu totul altfel daaă s'ar dubla curentul din tub. Atunci materia, după teoria mea, ar trebui să sufere schimbări, care pentru proporţiile noastre pământeşti, sunt aproape de neînchipuit../

În ultimele cuvinte ale doctorului Frank se amestecă sunetul telefonului,

„Sunteţi chemat, domnule Zacharias”, spuse el, după ce luă receptorul. Acoperi microfonul cu mâna şi vorbi încet bătrânului: „după voce, este cârciumarul Ham”

Zacharias luă aparatul şi auzi ceeace se spunea din partea cealaltă a firului.

„Bine, Horn, în cinci minute sunt acolo. Ai grije, ca domnul să mai stea atât” răspunse el şi puse receptorul la loc. „Americanul e iar la cârciuma din bârâ- <gan”, se adresă el apoi doctorului Frank. „Credeţi că e o simplă întâmplare?”

Dr. Frank dădu din umeri

„Iau bicicleta d-voastră, domnule doctor. O voiu lăsa în drum la fierarul Haspe,” spuse Zacharias şi plecă în grabă.

„Bagă de seamă, domnule Zacharias 1 Americanul e şmecher”, strigă după el doctorul.

La cârciumă. Mister Turner voia să-şi plătească consumaţia şi se uita după birtaş. Acesta nu se zărea nicăerL După tejghea sta un băeţandru, care-i răspunse la întrebare într'un dialect ce nu era uşor de înţeles.

„Domnul Horn e în pivniţă. Destupă un alt butoiu; va veni îndată.”

Henry Tumer se aşează iar pe scaun, în definitiv, câteva minute întârziere nu contau. Cu automobilul său uşor, va putea totuşi să ajungă autocamioanele cele grele. P.aate că era chiar mai bine să mai rămână puţin,

Mai grăbit părea un client de afară din grădină, care bătea tare cu bastonul în masă, chemând pe birtaş. Mr. Turner îl auzi şi în acelaş moment tresări. Vocea i se părea cunoscută. Nu era a bătrânului pentru care venise el

azi dimineaţă aci pe bărăgan? Când auzi strigând a doua oară, îndoiala se; isipi, e. ra absolut sigur. Se duse cu băgare de seamă la uşa cu geam, pe unde putea vedea în grădină *şi* holbă ochii.

Exact: bătrânul sta iar acolo. Banca de sub teiu părea a-i fi locul de predilecţie. Ţinea în mână un obiect cam de mărimea unui pumn, după cât putea observa, pe. Care-l freca şi curăţa puternic cu batista. În zadar Mister Turner strânse ochii, pentru a pătrunde cu privirea;, nu putea deosebi ce fel de obiect era acela pe care bătrânul îl lustruia. În timp ce el se ostenea zadarnic, birtaşul apăru din fundul pivniţei

„M'aţi chemat, domnule?" întrebă el pe american.

Turner băgă în buzunar banii pe care-i avea în mână pregătiţi. Între timp, îşi luase seama.

„Da, domnule birtaş", spuse el, „aş mai vrea ceva de băut. Îmi puteţi da o sticlă de apă minerală?"

„Da, domnule, apa noastră e minunată. Se bea şi la Berlin. Vă servesc imediat, un moment..." îşi *ntoarse capul spre grădină, unde singuratecul client atrăgea ţrtenţiunea din nou. ^Trebue mai întâiu să văd repede, ce vrea bădăranul de-afară „

În timp ce birtaşul deschise uşa, se sculă şi Turnei şi-l uizmă o bucată. Din vorbele ce birtaşul striga bătrânului încă de la uşe, nu putu înţelege, cu toată buna lui voinţa, decât câteva frânturi. Cel puţin observa mai bine ceeace face a bătrânul. Freca obiectul de metal, după cât i se părea lui Turner, dar când observă pe birtaş şi un alt străin în spatele lui, îl băgă repede în buzunar şi apoi discută însufleţit cu birtaşul. Tumer nu înţelese mai nimic, cu toate că-şi închipuia că vorbeşte ca un gezman.

„Aşi dori să stau şi eu în grădină", spuse el, când se întoarse birtaşul, păşind spre teiu*

„Ah, domnul Zacharias, dacă nu mă înşel", spuse opropiindu-se. „Am avut plăcerea să te cunosc. E o lună de atunci! Nu ştiu dacă îţi mai aminteşti.. /'

Sunt 27 de zile, pungaşule, gândi Johannes Zacharias, examinând pe Turner şi frecându-şi fruntea ca Dentru a-şi aduce aminte.

„A, da... Îmi amintesc..." începu el după ce se gândL „M'aţi condus atunci o bucată cu maşina. Între timp, aţi văzut multe la noi în Germanii a? Vă place ţara noastră?".

„Da, foarte mult", se grăbi să răspundă Mr. Turner. „Dacă nu te deranjez, am să iau loc lângă d-ta. Afară este mai plăcut decât înăuntru în cameră".

În timp ce Turner se aşeza lângă Zacharias, veni şi birtaşul şi aduse cele comiamdate. Bătrânul duse paharul la gura, reflectând *şi* combinând, tot atât de repede şi hatârît ca vicleanul agent al lui Mister Headstone

Gândul i se învârtea în jurul unui singur punct: cum să ajungă colectccrul de raze în mâinile Yancheului? „Să-l scot aci pe masa ţi să continui a-l curăţa? Desigur, mă va întreba de proveniența lui, Aş putea să-i spun iar că l-am găsit

pe câmp. Că aş putea, eventual, să i-l vând pentru câţiva bani... Numai de n'ar bănui -ceva 1. - Ar trebui să încerc în alt mod. Să pui obiectul în aşa iei, încât să-i vie pofta să-l ia... fără să ceară voe. Imputare morală?... De asta nu se sinchiseşte vrednicul agent al lui Mr. Headstone”.

Prinţr'o întâmplare - rămâne nehotărât cine a cauzat-o - Tumer şedea. Tocmai lângă buzunarul cu pricina, în care bătrânul băgase obiectul de metal şi batistă cu pătrăţele albastm cu cale îl curăţase. Când Zacharias se hotărî, lasă paharul jos, scoase batista din buzunar, îşi şterse barba cu ea şi o băgă în alt buzunar. Şi iar se întâmplă ca buzunarul mantalei să rămână mult căscat, dupace scoase batista, aşa încât iMr. Turner putea să vadă uşor înăuntru. După părerea lui, se vedea un carp rotund într'o parte, iar de cealaltă cilindric. Părea că stătuse câteva zile şi nopţi afară în ploaie, dar în locurile frecate de bătrân, se cunoştea strălucind un metal asemănător bronzului.

Curiozitatea americanului creştea din ce în ce mai mult. Ce uşor ar putea o mâna dibace să se strecoare în buzunar... şi mâinile lui Turner erau destul de pricepute. Ce simplu ar fi să tragă obiectul şi - deabia atunci ar începe greutatea -* să dispară cu el neobservat. 8 ' ^

„Frumos e la d-voastră în Germania, Mister Zacharias”, deschise Turner discuţia, arătând bărăganul care strălucea de un verde timpuriu de vară. „Cine ştie de-mi va mai plăcea în America”.

Bătrânul îşi luă iar paharul. „Poţi să moi stai şi pe la noi puţin, gândi el, ducându-şi paharul la gură. Mai avem multe de făcut cu tine, băietei Poate că însuşi Mister Headstone ne va face onoarea să ne viziteze, după ce mai întâiu va studia îndeajuns colectorul de raze”,

„Da, da, domnule 1” continuă el tare. „Se poate trăi bine, la noi în Germania. Dincolo, la d-voastră, trebue să fie îngrozitor câteodată, după cum am citit în ziare. Furtuni de nisip.., inundaţii... Tornados... Am citit de curând, ca din cauza furtunii de nisip, s'au prăpădit peste trei milioane de oi şi cu această ocazie au pierit şi câţiva ciobani”.

Mister Turner se mişca pe scaun încoace şi'ncolo. Nu acesta îi era interesul, să discute cu bătrânul despre clima din America în timp ce-şi făcea de luării cu paharul, se gândea cum să dea convorbirii o altă întorsătură, pentru a putea aduce iar vorba despre blestemata sârmă,

„Îţi mai aduci aminte, cum m'ai scos atunci din şanţ?”, începu el.

„Nu era mare lucru”, spuse Zacharias. „Hinrich cu bulldogul său ne-Ki salvat”.

„Dar am avut mare moaoc că ai avut sârma aceea nimerită, d-le Zacharias”.

Bătrânul, stăpânindu-şi deabia râsul, se mai apropie încă puţin de Mister Turner. Atât de aproape, încât buzunarul întredeschis cu obiectul de metal, sta pe banca aproape lipit de mâna dreaptă a lui Turner* „Ah, Dumnezeule!” vorbi el mai departe, „un bătrân ca mine, care cutreeiă bărăganul, are buzunarele

pline cu tot felul de năzbâtii. Găseşti pe câmp odată una, altădată alta - eif şi lumea spune pe aici: ţiganul şi ciobanul nu lasă nimic pe jos*” -. În timp ce vorbea, bagă mâna în buzunarul care era de partea cealaltă a lui Tumer şi scoase o bucată mică de metal, de formă curioasă.

„Priveşte puţin acest obiect, d-le Turner”, spuse el, punându-l pe masa. „L-ara. Găsit azi pe câmp, aproape de uzina AE. Cu siguranţă că l-au pierdut zidarii pe acolo. Îl fort car cu mine şi-mi rupe buzunarele cu muchiile lui”.,

Turner învârtea obiectul în mână, cu mare interes. După aprecierea lui, părea im clopoţel dublu, destin nat fixării unui obiect moi mare la o sârma sau la un cablu.

„Şi ce cri de gând să faci cu el, d-Le. Zacharias?” întrebă Tumer. „Lucrul cel mai simplu ar fi să-l înapoiezi zidarilor”, „Ştiţi, cei de la zidărie ar fi nepoliticoşi dacă îi l-aş înapoia”, spuse Zacharias râzând. Nu le-ar place să li se amintească neglijenţa”.

„Atunci ce vrei să iaci?” întrebă Turner nerăbdător.

„Poate, îl voiu arunca în primul şanţ” răspunse bătrânul cu indiferenţă.

– ” Păcat!”

– ” Nu merită nici doi fenigi.. Dacă vă fac'e plăcere, îl puteţi reţine”. Şi dădu obiectul lui Turner.

Dacă nu-mi şterpeleşte colectorul din buzunar, voiu M nevoit să l-l dăruiesc şi pe acesta, se gândi el cam supărat.

„O, Doamne”, spuse el, „trebuie să plec imediaţi”. Bătu tuse cu bastonul în masă, strigând spre curte: „Allo, Klas, plata, plata”!

În timp ce plătea birtaşului câţiva fenigi pentru consuanaţie, dorinţa i se îndeplini. Mister Tuzner nu mai puitu rezista ocaziei favorabile ce i se oferea* Baga încetişor mâna în buzunarul vecinului. Într'o clipa scoase colectorul şi-l bagă sub haina, cu o iuţeala care trăda un anumit exerciţiu...

Chiar în clipa următoare, bătrânul se sculă, saluta făcându-i cu mâna şi plecă.

Cum dispăru, Turner luă bucata cucerită şi o băga în buzunarul hainei de dedesubt Chiar când va 'Observa cd-i lipseşte, nu va banul că l-am luat eu, se consolă agentul. Aţa grăbit cum a pornit... ar fi putut să-i cadă de la sine din. Buzunar.

După această întâmplare, Mr. Turner nu ntai avea nimic de făcut la cârciuma. Pleca spre vest, Mai întâiu, la Diiren avea multe de făcut şi al doilea..» poate ca o întâîmplare fericită îl va pune în prezenţa şoferilor de mai 'nalnte şi poate, cu această ocazie, va mai afla multe. Ziua de azi pare a fi rodnica pentru mine, gândea Mister Turner, punând în mişcare motorul automobilului.

*

Când postul de cercetare ameirioan se nimici, în urma năprasnicei deslânţuiri a vântului Tornado, Headstone zori la o mare înălţime, ceva strălucitor gonind spre vest.

Pela ora prânzului, într'o zi foarte călduroasa de Iunie, Fosdick şi Cowper şedeau în faţa unei cârciumi făcută de curând din tablă şl scânduri nedate lcr rindea şi-şi dregeau gustul lunchului cu whisky căldicel.

Înfăţişarea celor doi ingineri se schimbase mult, din ziua aceea nenorocită din Kansas. Nu mai purtau, oa atunci, când Headstone şi Broaker Îl vizitase la post, halate de laborator albe şi curate, ci nişte overallsf acele haine tipice ale lucrătorilor americani, care-i acoperă de la tălpi până la gât, ţesute dintr'o bucată, din pânză albastră groasă.

„Blestemată întâmplare!” înjură Cofwper înfulecând O bucată de came aţoasă cu o înghiţitură de whisky. „Acum opt zile, nici prin gând nu-mi trecea că ne vom afla în binecuvântatul stat Colorado!”

Fosdick îi făcu semn să tacă. „Lasă, Cowper. A fost încă foarte frumos din partea patronului că nu ne-a dat drumul. E greu al diacului să găseşti azi în America un job suportabil. Dealtfel, să ne căţărăm aci pe munţi, pentru noi e ceva nou. În orie» saz, mal amuzant decât activitatea de la afurisitul acela de post. Dumnezeu să-l ierte! Amin!”

Fostul inginer şef Fosdick, după ce sfârşi de vorbit, bău o înghiţitură bună de whisky şi se scuturâ.

„Proastă băutură, Cotwper”.

„Din fericire, am descoperit reţeaua blestemată”, continuă Cofwper convorbirea. „Sunt curios să aflu ce ne va răspunde bătrânul la telegramlâ”.

„Pot să-ţi spun eu de pe ooum'#f răspunde celălalt. „Desigur, va trebui s'o aducem jos de la locul unde s'a încurcat în stânci şi s'o transportăm! Într'un loc potrivit. Trebue s'o salvăm, Coiwper! Asta înseamnă să coiborîm la şes întreaga reţea cu toate angaralele, de la două mii de metri înălţime, înţelegi? Cu fiecare ba-Ion, cu fiecare colector, care atârnă de ea, O muncă tare plăcută, pot >să te asigur de pe acum”.

La fiecare cuvânt al lui Fosdick, Cowper se înfunda mai mult în scăunelul pe care stă. Se grăbi apoi să răspundă: „Singuri, e imposibil s'o transportăm; cântăreşti câteva tone şi va trebui cu siguranţă să angajăm cel puţin doisprezece oameni şi mai mulţi catâri. Va îi o muncă grea. Locuitorii de aci sunt leneşi. Diacu ştie, dacă o vom scoate la capăt!”.

Fosdick privi şiret pe tovarăşul său.

„Ia spune-mi Oawper, nu-ţi dă prin cap dece nu ne-a gonit atunci bătrânul?”

Cowper îşi frecă fruntea. „N'am idee, Fosdick» Într'adevâr nu ştiu dece ne-a reţinut Headstone”.

„Şi încă cu acelaş salariu de mai 'nainte, Cowper. Minunat, nu-i aşa? Poate îl consideri pe Headstone un filantrop şi un binefăcător al omenirii?!”

Cowper, dădu din cap nedumerit.,

Îţi voiu explica”, continuă Fcisdick. „Îi *rebue ingineri pentru coborârea reţelei. Îi trebue oameni care o cunosc bine şi o pot coborî la vale cu cât mal puţine stricăciuni. Asta e singura cauză pentru care ne-a reţinut şi ne-a încredinţat nouă lucrul. Acum ai înţeles» Cowper? 11

După înfăţişare, se vedea că e tot nedumerit.

„Da, de fapt...” începu el nesigur, „de fapt am fi putut să-i cerem şi mai mult, Fosdick. Unde ar med putea găsi 'oameni care să îndeplinească toate condiţiile?”.

„Am fi putut, nu înseamnă că putem”! Îi tăie vcfba Fosdick. „Acum! Nu mai putem schimba nimic. În calitatea noastră de ingineri, trebue să ne gândim bine cum să începem lucrul. Cu ocazia ultimelor expediţii în munţi, am constatat că multe dintre baloane au rămas nevătămate şi şi-au păstrat o mare parte din forţa de susţinere; ţinând seama de aceasta, întreaga problemă va putea fi rezolvată, poate, mult mai uşor decât ni se pare acum” *

Cowper reflectă aproape zece minute asupra celor auzite, în timp ce - fie din cauza frământării intense d creerului, fie din cauza căldurii zdrobitoare din acea zi - de pe frumte îi picurau broboane mari ca nişte perl/e. Apoi, deodată, ideea lui Fosdick i se păru plauzibilă,

„Minunat, omulel” strigă el bătând în masă, încât sticlele şi paharele se clătinară. „Cum nu mi-a venit şi mie în minte această idee? L Natural! Noi avem doar baloanele, care cred că nu s'au stricat mult. Dacă avem noroc, putem să ooborîm reţeaua împreună cu toate angarelele numai cu câţiva catâri”.

Fosdick dădu din cap, desenând cu degetul pe masă tot felul de figuri dintr'o picătură de jpă.

„Nu te încălzi aşa, Cafwperl” spuse el însfârşit „Principalul, deocamdată, e că am găsit reţeaua şl că şeful a primit telegrama. Cu salvarea, să nu ae pripim. Dealtfel...” - îşi propti capul în mână - „să nu-ţi închipui că e aşa de simplul Şi d-ta însuţi al văzut că reţeaua e agăţata de nişte colţuri scârboase. Ne va da mult de lucru, va fi greu să ne căţărăm până acolo ca s'o liberăm şl deabia atunci va trebui să lucrăm cu cea mai mare atenţie; altfel, t'ar meri putea întâmpla incidente neplăcute11.

„Cum?” zise Cojwper, privind pe Fosdick întrebător.

„Aşteaptă, dragă Cowper. Deocamdată n'are nici un rost să ne frământata capul cu asta” *

Headstone primise telegrama lui Fosdick şi afară de aceasta şi o scrisoare de la Tumer, Sta la biroul lui din New-York, unde avea o lungă convorbire cu directorul Brooker. În ceeace priveşte discuţia asupra banilor, au căzut relativ repede de acord.

„N'avea grije, Headstone, de câteva sute de mii de dolari'1, spuse dispreţuitor Brooker..” Suma o vom trece în contul cheltuielilor de instalare. Banii îl vom recăpăta înzecit la prima emitere a acţiunilor. Important este să

avansăm cu lucrarea în sine. De asta depinde totul. Cred că mă înţelegi. Nu trebue să *e mai întâsnple ca mai înainte, ca la un mamient dat Germanii să dea publicităţii un lucru gata realizat, în timp ce noi în America să fim deabia la început. Trebue să se lucreze mai departe intens, după planurile pe care le-am stabilit împreună".

PfE foarte frumos în teorie, dragă Brooker, dar în practică nu-i aş a simplu de executat", insinuă Headstone. Brooker privi o bucată de hârtie scrisă, de pe birou şl continuă:

„Ai în vedere, te rog, Mr. Headstone, următoarele puncte:

În primul irând, nu mai trebue să aşezăm noul post într'un lcc neprielnic din punct de vedere al climatului; unde bântue Tornados, Ciclonul sau Dumnezeu mai ştie cel Va trebui să te pui în legătură cu experţii Institutului Meteorologic din Washington, înainte de a stabili locul noului post. În al doilea rând, trebue să avem neapărat acea sârmă, din care ie-a pro curat o mostră vrednicul d^tale agent".

Headstone voi să obiecteze ceva, dai Brooker fi tăie vorba, cui un gest.

„De unde o vei procura, este egal. Headstone, De Sigur, ar fi mai bine să ne-o poată livra oamenii noştri dela, Aluminium-CorpQration". Dar, dacă ei nu pot, o vom lua din Germania. E un lucru, la care Mr, Turner ar putea fi de mare folos.. /1,

„Am primilt o cablogramă de la el, în care-mi spune că ar avea o urmă sigură", întrerupse Headstone,

„Cu atât mai bine. În al treilea rând, trebue să ne procurâtm noii colectori de raze, germani. Aceasta trebue realizat, în orice caz; pune totul în Joc în acest scop... Dealtfel, mă cam îndoesc dacă mal merita să se alerge după reţeaua cea veche. Probabil că salvarea ei va costa mai mult decât procurarea alteia nouă"

„îmi dai voe, Mister Brooker" întrerupse Headstone. „Oamenii mei au şi descoperit-o în Rocky Mountains. În curând o vani avea".

„Cât despre mine, Headstone, poţi face cum crezi. Colectorii de raze rămân punctul cel mai important".

Însfârşit, veni şl rândul lui Headstone să joace ultima carte. Bagă mâna în buzunar fi puse pe birou, în faţa lui Brooker, un obiect de metal. Semăna întrucâtva cu a lampa de sudat, iar partea de sus era un adaus în formă de pieptene, dar cu totul diferit.

„Acesta e colectorul de raze, german", spuse el împingându-l pe biroui în faţa lui Brooker. Neaşteptata apariţie îi opri pentru un mioment puterea de a vorbi. Lua. Aparatul, încercă să-l învârtească şi observă că partea superioară se puitea deşuruba.

„Bagă de seamă, Mr. Brooker! Să nu strici ceva. Este un obiect foarte delicat", încerca Headstone să-l reţie, Dar Brooker îl şi desfăcuse şi ţinea într'o mâna putea superioară, în cealaltă pe cea inferioară şi din ele căzu un bilet

scris mărunt. Brooker îşi aruncă ochii pe el, apoi îl dete lui Headstone. „Pare a fi pe nemţeşte, Mr. Headstone. Înţelegi mai bine ca mine această limbă. Te rog, citeşte d-ta”.

Headstone apropie hârtia mult de ochi, luă şi o lupă ca să descifreze semnele şi cu cât citea mai mult, faţa i se lumină.

„Un noroc orb, Brooker”, strigă el, când termină lectura. „Este îndrumarea completă a întrebuinţării colectorului. Totul stă scris precis... Aşezarea fiecărui jigler, chiar şi înălţimea flăcărilor exact pe milimetru... by Jove, Mr. Brooker, de data asta iar în lucrat Turner ca un adevărat maestru”. Din cauza surexcitării, nu putea sta pe loc, sări în sus şi începu să alerge în cameră Încoace şi încolo.

„Costă scump, băiatul, dar merită”, spuse Brookir, dându-şi osteneala să unească iar cele două părţi ale colectorului.

„Tare aş dori să ştiu cum a reuşit să şterpelească piesa nemţilor. Ei îşi păzesc tainele, al naibii de bine”.

„Dragă Brooker, calitatea rămâne calitate. Henry Turner est un con de valoare”. Headstone spunea aceste vorbe cu un aer aşa de mândru, ca şl cum el personal ar fi cucerit colectorul germeni. „Pe Turner l-am crescut eu însumi şi sunt mândru de el”.

„Dar cum o fi pus mâna pe colector?” repetă Brooker întrebarea.

„Agenţii îşi păstrează trucurile pentru ei, Mr. Brooker, dar de data aceasta, În scrisoare, Turner tot a răsuflat ceva. Ştii cum a procedat?” Headstone se aplecă peste birou şi vorbi tn şoaptă, ca şi când ar fi ascultat cineva la uşe: „Inchipueşte-ţi, Mr. Brooker, într'un saloon german - un restaurant, înţelegi”, ultimele cuvinte Ie suflă numai, „1-a escamotat din buzunarul unui inginer de la uzina geamănă AE.”.

La auzul acestor cuvinte, Brooker se dădu un pas înapoi. „Dar în cele din urmă, tot va observa celălalt şi agentul va fi bănuit”, izbuncni el. „Nu ştiu Headstone, dar după părerea mea, un agent iscusi? Nu trebue să lucreze în acest mod”.

Headstone surâse viclean. „Nu-l dispreţul pe Turner. Ştie el pe cine-şi alege să-I scotocească în buzunar. Lămureşte în scrisoare că - înţelegi - respectivul băuse binişor înainte. Cum dracu mai putea să ştie, unde şi cum i-a dispărut colectorul!”.

Brooker aprobă plin de înţeles. „Hm, hm, intoxicaţie, înţeleg, Headstone, un bun truc din partea agentului. Acum ne mai trebue sârma şi putem începe lucrul cu mare nădejde”.

#

Povestea cu intoxicaţia - pe (românește; beţie - era o calomnie la adresa bravului bătrân Zacharias. Dupăce-şi băuse paharul cu bere, plecase lucid de la cârciumiă şi tse plimba încetinel dealungul străzii satului. Numai dupâce văzu

automobilul lui Tumer poînind şi dispărând la celălalt capăt al satului, se opri şi se întoarse încet spre cârciumă. Puse tot felul de

Întrebări birtaşuluii asupra celor ce-l interesau şi primi unele răspunsuri. De exemplu, cine a mai fost la birt, în afară de american. I se răspunse repede: numai doi şoferi de autocamioane, cu ajutoarele lor; Krischan Jiirgen din Hildesheim şi Hannes Schulte din Menburg. De mulţi ani făceau el curse între Berlin şi ţara Rinului şi obicinuiau, dacă era posibil, să poposească kx cârciuma din bărăgan.

Zacharias vodă să ştie încotro au plecat, Birtaşul nu-i putea răspunde exact. I se pare că a auzit: spre Dttren sau Aachen. Şi apoi - birtaşul ţinea mult să fie pe placul bătrânului - îi dădu un sfat.

„De obiceiu, prânzesc la Str&nen, când fac cursa. Peste două sau trei ore, cred că s'ar putea vorbi cu ei la telefon”.

Maşina lui Turner mergea în goană spre vest, pe şoseaua lată şi netedă ca oglindă. Deseori era ispitit să apese cu piciorul pe pedală de accelerare şl câteva secunde aparatul de viteză arăta chiar peste o sută de kilometri - dar îndată şl-l retrăgea. N'avea nici un sens să gogească aşa, dacă voia să găsească pe şoferii autocamioanelor la popasull următor. A- ceştla făceau, cu maşinile lor grele, cel mult şaizeci de kilometri pe oră, deci era indicat să ţii? Ş11 el la aceeaşi Viteză, ca să-şi execute raţionai planul, şi mal ales neobservat»

Automobilul trecea atât de repede, încât pomii de pe marginea şoselei vâjâiau, iar stâlpii de telegraf răsunau.

Daci Mr, Turner ar fi avut idee de ceeace se petrece în firele strălucitoare de sus de pe izolatorii albi, ar fi fost poate mai puţin sigur de izbânda. La întreaga dibăcie a lui Turner, mai lipsea şi ceva material tehnic pentru meseria sa. Dacă ar fi avut, de exemplu, o pereche de cârlige de căţărat pe stâlpii de telegraf şi un Dtnic aparat telefonic, care se poate purta ou uşurinţa în buzunar, i-ar fi fost în acest mioment de mare folos. Ar fi putut cu uşurinţa să se pună în legătură cu firele din drum şi să audă ceeace discutau tocmai atunci domnul Horn, birtaşul cârciumii de pe bărăgan, cu birtaşul din Strârnen, şi fără îndoială, s'ar cam & mirat.

„Ascultă, Krischanr vorbea Klas Horn în acest moment din cârciuma sa şi credincios, curentul electric ducea graiul la o sută cincizeci de kilometri depărtare spre vest. „Colin pe la ora trei vor veni cei doi şoferi ai autocamioanelor - ştii, cel gras şi cel înalt - să ia masa la tine. Chiama-mă, când sosesc!”.

„S'a făcut, Klass”, spuse birtaşul din Strdmen şi agăţă receptorul.

Mister Tumer nu putea, din cauzele arătate, să audă nimic din această convorbire. El îşi continună drumul spre vest cu o viteză care ercţ, pentru maşina lui mică, prea exagerată, până ce după câtva timp apăru tur» nul bisericii din Strâmen. Apucă pe străzi înguste şi întortochiate. Poate că, oamenii

pe care-i căuta, au făcut haltă aci. Şi de fapt n'a trebuit să caute prea mult. În faţa singurei biserici din târg, era o piaţă şl acolo staţionau mai multe vehicule. Unde ar fi găsit ocazia să mănânce, decât în acest orăşel bogat? Lângă piaţă, se afla un han vechi. „La Coroana”, sta scris pe firmă, Iar jos se vedea şi desenul emblemei,

Să încerc aci, se gândi Turner oprind maşina lângă celelalte şi intră în local.

Bănuiala nu-l înşelase» Cei patru prieteni, pe care-i căuta, şedeau la o masă lungă împreună cu alţii de aceeaşi meserie. Probabil că cei patru din urmă intraseră de puţin timp în birt, căci nu aveau încă nici băutură pe masă, pe când ceilalţi mâncau. Bir. Turner se aşeza aproape de ei, căutând să prindă câte un cuvânt şi aştepta ocazia să se amestece şi el în vorbă.

Prea mult nfa aşteptat. Cei de la masa vecină începură să vorbească despre cârciuma din bărăgan. Era o bună; ccazie pentru Mr, Turner să intre în discuţie şl să laude, cât nu merita, cârciuma de care era vorba. Ceilalţi nu erau însă de aceeaşi părere şi făceau tot felul de oblecţiuni asupra cafelei de acolo. Veni vorba apoi despre alte localuri şi Mr. Turner căuta să aducă vorba pe nebăgate de seamă în aşa fel, ca să apuce spre vest în Rheinland. După Essen şi Kâln, ajunseră încetişor la Diiren, căci acolo voia Mr. Turner, după cum le explica, să pornească imediat pentru a vizita un prieten vechiu.

Despre acest oraş, şoferii putură să-i dea multe indicaţii. Diiren e destul de frumos şi se grăbiră a-! Da sfaturi în ceeace priveşte birturile şi hotelurile. Chiar şi şoferii veniţi mai de vreme se amestecară cu voioşie în această conversaţie.

Poate le făcea plăcere să fie de folos Iul Mr. Turner, pe care l-au recunoscut după accent că e străin.

Dor agentul domnului Headstone insistă mai puţin asupra birturilor decât asupra uzinelor şi chiar află despre ele ceva care i se părea de mare folos şi de mare importanţă. Nu putea să-şi noteze, căci prea era în văzul celorlalţi, dar îşi întipări bine în minte. Mai eles despre marea uzină metalurgică, de unde unul dintre şoferi adusese cabluri la uzina-AE. Când auzi acest nume, ştiu despre ce e vorba. Era aceeaşi uzina oare furniza materiale de construcţie, dintr'un anumit aliaj de aluminium, pentru dirijabilele germane.

Numai asupra unui singur lucru nu putea el *să* se lămurească. Oamenii nu plecaseră încărcaţi cu cablu sumai de la Diiren spre bărăgan, ci mai târziu l-au transportat înapoi. Turner tocmai caută să mai capete ceva lămuriri asupra acestui lucru, când birtaşul apăru şi chemă pe unul dintre şoferiz „Hinrich, vino la telefon

„Lua-o-ar dracu de societate1', mormăi supărat cel chemat. „Ar trebui să ne căutăm altă cârciumă, ca să mâncăm nederanjaţi”.

Spunând acestea, dispăru într'o cameră din fund, unde era telefonul, convins fiind că societatea i? Oia să-i dea vreo însărcinare pentru luarea în pilmire a noului transport.

Dar nu societatea îl chemase.

Br locul ei, auzi vocea cunoscută a bătrânului Zacharias şi ceeace-i spuse îl puse pe gânduri.

„Ei, ce vrea şeful?" îl întrebă ajutorul său, când se întoarse la masă.

„Proastă afacere 1 Desigur, iar vreun transport gteu. Trebue să schimbăm direcţia", răspunse ol supărat „Da, Peter, trebue să-ţi explic exact". Cu aceste cuvinte îl trase spre fereastră şi-i şuşoti câteva minute. Când se întoarseră la masă, ajutorul spuse vecinului său câteva fraze într'un dialect pur, din care Mr. Turner nu înţelese nici un singur cuvânt.

Acela transmise vestea celui de lângă el şi din acel moment, discuţia fu pentru Mr. Turner fără nici o valoare.

Nu că s'ar fi Întrerupt. Dimpotrivă, comesenii îşi dădeau toată silinţa să dea sfaturi pentru găsireo unui adăpost şi îngrijire şi (trebue recunoscut că se pricepeau în acest domeniu, ca oameni de specialitate.

I.

Numai în privinţa uzinelor, Turner nu mai putu afla nimic. Toată osteneala să se irosea şl chiar când prin» dea câte ceva, putea singur să-şi dea seama că era de mică valoare sau de nici un folos,

Mr. Turner îndeplinea de prea mult timp actuala funcţiune, ca să nu-şi dea seama că situaţia se schim^ base. Cauza era probabil convorbirea telefonică, dar acum nu se mai putea schimba nimic. În tot cazul, şi cele ce auzise înainte de convorbire meritau popasul la birt. Mai luă parte la convorbirea generală câteva minute, apoi salută şl se urcă în automobil. Diiren era acum ţinta călătoriei lui. Până seara, putea să ajungă, cu io viteză mare. Ziua următoare, voia să-şi continue cercetările.

Pe biroul domnului Headstone din New-York, flutura o scrisoare cu ştampila poştei: „Crippel-Creek, Colorad011. Răspunsul, came conţinea consimţământul lui Headstone la propunerile lui Fosdick şi pe deasupra un cec respectabil, se înapoie la Colorado şl în consecinţă Mr. Fosdick luă măsurile necesare.

A salva reţeaua găsită în Rocky IMountains, ze părea la prima vedere foarte simplu, Cine însă a fost martor ocular ai dezastrului produs de o sârma de oţel, liberata şi lăsată în voia ei fără nici o piedică, acela va vedea problema cu alţi ochi, Faptul că o astiel de sârmă se strâmba în cele mai nebune încolăcituri şi curbe ca un turbat şarpe uriaş, este poate cel mai inofensiv punct al dezastrului. În cazul de faţă, ţinutul unde a aterizat reţeaua sburâtoare, a contribuit şi el ca factor distructiv. La o altitudine de două mii de metri, avea colţuri şi vârfuri stâncoase de forme fantastice şi unde, pe alocurea, se afla un

loc drept, era acoperit cu tufişuri de pini piperniciţi, cari şi ei contribuiau la nimicirea reţelei, odată atât de frumioasă şi de regulată.

După puţina oboseală, Mr. Fosdick găsi un neamţ sare de mult era fără lucru şi care în lipsă de ceva mai bun, se angajă la acestt job[1]). Omul se numise înainte Schmidt; acum se chema desigur Smith, era de profesiune fierar, deci se potrivea într'o oarecare măsură la muncă ce trebuia să îndeplinească aci. În afară de el, trupa lui Fosdick se compunea din doi oameni corciţi care erau cel puţin obi~ cinulţi cui friguil, căci voinţa de luoru era cam îndoelnică şi în sfârşit mai aparţineau expediţiei încă şase mulatri puternici, care treceau drept oamenii cei mai muncitori ai trupei.

„Hoitărît, nu veţi putea aduce reţeaua la vale, într'o bucată" susţinea Mr. Smith energic, când fu iniţiat în amănuntele lucrării» „Va trebui să tăiem împletitura de sârmă în bucăţipotrivite şi să le transportăm pe câte un catâr."

După sfatul lui, se aprovizionară cu foarfece mari de tablă şi alte unelte de lucra a câzor utilitate o recunoşteau şi Eosdick şi Coţwper. Au plecat astfel echipaţi şi au urcat dealurile, relativ uşor. Unul dintre catâri ducea echipamentul, iar pe ceilalţi cinci călăreau membrii expediţiei; au trebuia să cunoşti în mod deosebit arta de a călări, pentru a te menţine în şea.

Mai greu fu a patra zi, când ajunseră pe adevăraţii munţi înalţi. De fapt, catârii mergeau şi aci destul de sigur în pasul lor legănat, dar priveliştea prăpăstiilor lipite de potecă îngustă era, pentru oamenii din şes, puţin plăcută şi domnii Fosdick şi Cowper vedeau verde şi albastru înaintea ochilor. Ei preferară să continue drumul pe jos şi să lase animalele libere, să-i urmeze.

Urmă o noapte petrecută sub cerul liber, la înălţime de două mii de meiri, când cei doi ingineri, cu toate că aveau pături de lână, au făcut un foc mare, pe care l-au ţinut toată noaptea, şi tot au degerat îngrozitor»

A doua zi, după câteva ore de urcuş, văzură însfârşit reţeaua strălucind în apropiere, dar starea în care se găsea era foarte puţin îmbucurătoare,

Fosdick şi Cowper o descoperiseră acum câteva saptămâui, când au trimis telegrama domnului Head» stone. Dar atunci o zăriseră de la o deportare de mulţi kilometri printr'un binoclu bun. Acum o aveau în faţă şi puteau să-şi dea seama că era într*o stare de plâns, cu partea de fos foarte încurcata Chiar munţii aceştia înalţi trebue să fi fost bântuiţi de vtatud vijelioase, câci altfel nu se putea explica cum atât resturile scurte ale sârmei de susţinere, atârnate încă de baloane, se încolăciseră de zeci de ori în jurul vârfurilor stâncoase, cât şi reţeaua însăşi se răsucise în multe locuri şi formă cu tufişul o încurcătură de nedesfăcut

Mister Smith bagă mâna în buzunar şi căută foarfecele* „Lucrurile sunt aşa cum am prevăzut, gentlemen, vom putea coborî reţeaua numai dacă o tăiem în bucăţi mici", spuse el privind cele dinaintea ochilor, ^Patronul

1 îndeletnicire, treabă.

d-voastră - care se numeşte Headstone, după câte ştiu - pare a fi un neghiob, care nu cred ci se va bucura de aceste bucăţi pe care le vom putea salva, în cel mai bun caz. Dar principalul e să căpătăm punctual cecul nostru săptămânal. Şi acum *Bă* ne apucăm de lucru. Să scoatem reţeaua din blestematele tufe de pini şi s'o tăiem în bucăţi potrivite, pentru a putea fi apoi încărcate pe catâri. O bă ne facem mâini frumoase 1 Simt răşinoşi şi înţeapă cam neplăcut, dacă nu umbli cu băgare de seamă. - Stai, neghiobule 1”

Mister Smith dădu un ghiont corcitului, care se întinse, cât era de lung. „Bagă de seamă, omule, cu foarfecele astea poţi să-ţi tai degetele mai repede decât crezi 1 Uită-te mai întâiu la noi cum lucrăm cu le”: Zicând acestea, <Mr. Smith se trânti la pământ şi începu să taie reţeaua de sârma, în lung, retezând cu foarfecele şi tufişul care-i stătea în cale.

„După părerea mea, gentlemen,” spuse el, „o sută pe sută de metri, ar fi povara potrivită pentru un catâr”,

Fosdick şi Cofwper stăteau deocamdată şi nu luau parte la lucru.

Smith îşi dă toată osteneala să înveţe pe nsi doi oorciţi cum să întrebuinţeze foarfecele. Deseori era gata să-i lovească peste degete, atât de neglijent iuorau cu periculoasele unelte.

„Acum, gentlemen, la lucru!” se adresa ol celor doi ingineri. „Dacă voiţi să trimitem la vale şase catâri încărcaţi, până nu se întuneca, trebue să ie străduim puţin 1”

Fără îndoiala, planul lui Smith era bun, dar el nu avea în vedere baloanele de susţinere. Trei dintre ele se sfâşiaseră în ciocnirea cu stâncile ascuţite şi nu mai erau decât sfărâmături nefolositoare. Celelalte patru însă, erau pline în aer şi ideea pe care o desbâteau cu zel Fosdick şi Cowper, că anume cu ajutorul lor să tragă direct la şes o parte mai mare din reţea, nu era fără judecată. Rămânea numai să se stabilească o anumită parte din reţea a cărei greutate să echivaleze cu puterea de susţinere a baloanelor. Numai în acest caz ar putea să reuşească lucrarea şi ei să coboare veseli în trap pe catâri, trăgând după ei prin aer partea mai mme a instalaţiei naufragiate.

Fosdick înclina mai mult pentru planul lui Smith. El se mai gândea să golească baloanele rămase nevătămate şi să coboare întreaga reţea cu toate cngaralele pe spatele catârilor. Cdiwper ţinea la ideea cealaltă şl pentru că era alpinist dibaciu, se caţără el mai întâiu pe muchia colţuroasă, de care se prinseseră baloanele cu resturile sârmelor.

În zadar striga Smith după el prevenindu-l; staturii e-i se pierdură în vânt

Cofwper ajunse la muchia stâncii şi încerca să descurce sârma baloaneler învârtită în jurul crestelor. Curând, recunoscu însă că lucrul nu era aşa de uşor cum şl-l închipuise. Trebui să ia foarfecele şi să tae fir cu fir din sârma cea groasă.

Era un lucru mai mult. Decât greu în poziţia incomodă în care trebuia să stea căţărat pe stânca primejdioasă. Sudoarea-i curgea şiroae, chiar şi câteva

picături de sânge din cauza neobicinuinţei de a mânui foarfecele cele grele, dar fnsfârşit reuşi. Libera primul balon, care ridica cu el o parte din reţeaua din tufiş.

Smith, care între timp tăiase fără răgaz cu cei doi corciţi pătrate mari de reţea, îl privea cu grije şi striga din toate puterile spre stânca crestată peste prăpastia ce-i despărţea, dar ca şi prima dată sfaturile-i rămaseră neauzite, Fosdick era în dilemă, Ideea lui Cowper începu să-i placă şi lui, Dacă problema se putea astfel rezolvă, anume să târască netăiata o. mare parte din reţea împreună cu baloanele, era mult mai de preferat decât procedeul lui Smith, care era mai sigur, dar şi mai migălos. Rămânea întrebarea, dacă forţa celor patru baloane bune echivala cu greutatea părţilor de reţea ce mai atârna de ele. Aceasta îl îngrijora şi deaceea strigă şi el lui Cowper sfaturi, cari lură nimicite însă din cauza vântului, ca şi înjurăturile lui Smith,

Cu furia unui Îndrăcit, Cowper lucra fără întrerupere. Îşi închipuia, plin de mândrie, cum va merge vesel în trap, la vale, cu cele patru baloane şi cu partea nu prea mare a 'reţelei, oare după Îmbucătăţirea lui Smith, mai atârna încă de baloane. Se şi observa lămurit, cum baloanele liberau de pe pământ, una după alta, părţi întregi de reţea, Ceeace lucra Smith cu trudă, tăind şi smulgând împreună cu ceilalţi doi, înfăptuia aci forţa baloanelor ce devenea de la sine din ce în ce mai mare* Ele eliberaseră şi rldicaresă din tufiş aproape o mie de 'metri pătraţi de reţea, până la locul unde lucra Smith cu ceilalţi - când deodată se Întâmplă ceva, înainte ca Fosdick şi Smith să priceapă anume ce*

Ultimele tăieturi, pe care le executaseră cei doi ajutori, în încurcătura firelor/trebue să fi fost cauza. Cele patru baloane se ridicaseră drept în sus lcz o înălţime mare, trăgând după ele o bună bucată de reţea în ale cărei ochiuri mari, sta pipernicit ca un păianjen, Mister Cowper. Se înălţară aproximativ cinci sute de metri, apoi o apucară repede spre vest, mânate de vârtejul unui vânt răcoros. Baloanele deveneau din minut în minut mai mici. Cafwper se mai vedea numai ca un punct lipit de reţeaua care sbura în aer.

Fosdick sta cu gura căscată şi urmărea spectacolul amuţit de spaimă. Se temea să nu vadă pe Cowper prăbuşindu-se din plasă şi siărâmându-se de stânci. În realitate, teamia nu-i era întemeiată, căci ochiurile ţări ale reţelei fostului post de cercetare american din Kansas, erau destul de tari... Cowper îşi băgase fiecare picior în câte un ochi, sta relativ în echilibru şi se uita încremenit la munţii de sub el, care deveneau din ce în ce mai mici.

Smith îşi aruncă uneltele şi sări în sus, înjurând în gura mare, toate înjurăturile din repertoriul său german şi englez. Trebue să adăugăm că s'ar fi putut nota, spre ştiinţa generaţiilor viitoare, toate expresiile grosolane ce debita el în acel moment, dar accidentului de faţă din Rocky iMountains nu putia să-i ajute întru nimic.

Reţeaua devenea din ce în ce mai mică, era aproape invizibilă şi baloanele se mai vedeau în atmosferă doar ca nişte pufictuleţe*

Cofwper, oare făcea fără voe acest voiaj atmosferic, nu se mai vedea, apoi şi ultimele urme ale ansamblului nu se mai desluşiră şi dispărură pe serul albastru,

Deabia acum încetă Smith. cu înjurăturile şi însfârşit Fosdick îşi recăpătă şi el graiul* Ceeace exprimă el în engleza Yankeilor, s'ar putea traduce prin aceste două fraze: „Am făcutjo fiartă! Ce ne iacem acum, Mr. Smith?”

Acesta se liniştise, relativ.

„Dacă Mister Oowper se susţine în reţea - şi după părerea mea va reuşi - va scăpa teafăr, Principalul e să scape până trece de crestele lui Rocky Mountains. Dacă izbuteşte, va ateriza probabil la câteva sute de mile mai departe spre vest şi se va alege din această aventură cel mult cu câteva sgârieturi, Nu putem să-l ajutăm cu nimic în momentul de faţă, Mr. Fosdick. Eu v'aş propune să începem iar lucrul şi să preparăm înainte de a se însera, cât mai multe poveri pentru animale. Sau doriţi să mai petrecem încă odată noaptea aci?”

Numai la gândul acestei posibilităţi, Fosdick începu să dârdâie,

„Ai dreptate, Smith, vom continua cu râvna”, spuse el, şi în minutul următor patru foarfece erau iar în lucru, îmbucătăţind plasa naufragiată.

*

Mr, Turner îşi puse planul în aplicare, încă în seara aceleiaşi zile, în care aflase la hanul „La Co* scana” unele lucruri importante, ajunse la Diiren, iar în dimineaţa următoare se prezentă la domniţi Kâmpf, directorul uzinelor metalurgice. Americanul se bucura de favoarea de a putea prezenta valoroase scrisori de recomandaţie: o scrisoare de la Mr. Headstone şi alta de la directorul Brooker. Aceste două nume &rau cunoscute în lumea industrială internaţională şi celor ce le prezentau li se deschidea orice uşe.

Că directorul Kămpf mai primise o scrisoare cu 24 de ore înainte de la consilierul Bergmann, care scrisoare se ocupa tocmai de persoana dmnnului Turner, era o afacere absolut particulară despre care americanul nu ştia nimic şi despre care directorul se ferea să vorbească, din motive bine determinate..,

Primirea fu destul de prietenoasă, aşa cum se cuvenea unui om bine văzut; şi Kămpf deveni şi mal amabil, când Turner îi comunică intenţia de a face o cumpărătură mai mare de la uzina metalurgică.

„Desigur, Mr. Turner, cu cea miai mare plăcere”, se grăbi directorul să răspundă, şi peste câteva minute biroul la care şedeau era acoperit de mostre de tot felul de funii şi sârme. Dar Turner începu să le găsească cusururi. Odată nu-i convenea una, apoi alta. Aceasta avea greutatea specifică a aliajului sârmei prea mare şi la aceea făcea tot felul de obiecţiuni asupra rezistenţei. Directorul admitea toate obiecţianile. Cu o bună dispoziţiune fără margini, aducea mereu alte mostre şi probe, dar ca şi mai înainte, Turner nu era mulţumit. „Totul e frumos şi bun, Mr. Kâmpr, spuse el însfârşit, „dar nu este ceeace caut euf*.

Directorul Kâmpf se aplecă un moment peste birou, ca să nu i se vadă faţa. După explicaţiile lui Bergmcmn ştia precis ce căut<a americanul, dar nu voia să dea de bănuit, pentru a nu uşura sarcina clientului sau.

„Dar, pentru Dumnezeu, ce căutaţi d-voastră, Mr. Turner?" întrebă el însfârşit, când expresia figurii sale redeveni normală. Turner se hotărî să dea cărţile pe faţă.

„Well, Mister Kâmpf", izbucni el imediat, „caut o sârmă metalică uşoara, cu o lungime de rupere de o sută de kilometri".

„O sută de kilometri?! Cred că greşiţi, Mr. Turner", Directorul se lăsă brusc pe spatele scaunului şi părea într'adevar înmărmurit.

„În nici un caz, nu sunt în eroare", continuă Turner, „îmi dau seama că este vorba de o lungime de rupere neobicinuită - dar ştiu, domnule director, că cţl fabricat şi aţi livrat astfel de sârmă. În felul acesta caut, tocmai pe aceasta o cer de la d-voastrâ. Plătesc cu bani ghiaţă, Mr. Kâmpfl" şi făcu gestul plăţii banilor.

Directorul Kâmpf se făcu că reflectează îndelung, trecându-şi degetele prin păr şi deranjându-şi cărarea. Deabia după icâteva minute i se păru că a găsit soluţia.

„Intrfadev&, Mister Turner, pentrucă susţineţi acum cu atâta lermitate, îmi reamintesc şi eu* Aveţi dreptate; am livrat acum câtva timp o astfel de sârmă, dar., /*

„Vă rog, nici un dori* îi taie cuvântul Mister

Turner*

Directorul Kcbnpf se sucea şi se învârtea ca un ţipar. „Da, stimate Mr. Turner, din păcate trebue să vă spun; aceea a fost c întâmplare felicita. De atunci n'am mai reuşit să producem sârmă de o calitate asemănătoare. Evident, oamenii noştri lucrează cu febrilitate în laboratoare, dar până acum fără succes".

Turner îşi ascundea cu greu necazul. Deabea se aşezase fericit la izvor şi acum 1 se părea că izvorul secase.

„Nu mai aveţi deci nimic în depozit?" întrebă el, fără speranţă.

Directorul Kânipf apăsă pe butonul unei sonerii şi ceru registrele depozitului. Pe birou se înşirară vrafuri mari şi el însuşi căuta cu zel, cu toate că de fapt ar fi putut îndeplini acest lucru funcţionarul respectiv al depozitului, în locul directorului uzinei.

Însfârşit, găsi ceeace cauta. Opri degetul la o însemnare, adresându-se vizitatorului:

„Într'adevăr, Mister Turnerl Mai avem în depozit o cantitate din acest fabricat. Dar nu ştiu", continuă el, ezitând, „dacă e în conformitate cu principiile uzinei noastre să vi se cedeze acest restl"

Oricine ar îi cunoscut scrisoarea consilierului Bergmann adresată directorului Kâmpf, ar fi trebuit să elibereze celui din urmă o diplomă de artist

eminent, atât de bine expresia figurii se prefăcea că ezită, că se apără şi totuşi că doreşte să închee afacerea.

„Dacă nu aveţi nevoe de o cantitate prea mare din acest material, Mr. Turner...” începu el cu precauţiune după câteva ezitări.

„Cât meri aveţi în depozit, Mr. K&npf?” răspunse Turner printr'o întrebare. Directorul se uită iar în registru, ca şi cum ar fi trebuit. Să se încredinţeze exact, apei răspunse:

„Mai sunt trei mii - nu, două mil nouă sute patruzeci şi cinci de metri, Mr. Turner”.

„Din sârma cu lungimea de rupere de o sută kilometri, domnule director. - Este cel puţin sigur?”

Directorul Kâmpf aproba* „Absolut sigur, Mister Turner* Datele sunt - trecute aci în registrul depozitului. Voiţi să vă convingeţi personal?”.

Turner trase registrul la el şi privi ţintă cifrele; aceleaşi cifre, care de săptămâni întregi se puteau ceti şi în corespondenţa lui cu Headstone. Aceste cifre pe care şi în somn le-ar îi putut repeta exact, le vedea acolo negru pe alb.

T|Iau întreaga cantitate, Mister Kâmpf. Cât costă?” izbucni Tumer.

Directorul Kâmpf se uită iar în registru, notă preţul la sută de metri, făcu o scurtă înmulţire şi însfârşit spuse totalul, pe care Turner îl admise fără obiecţiuni.

„Afacerea e Încheiată, domnule director Kâmpfl”, strigă el întinzându-i mâna.

Celălalt îi strânse mâna, adăogând: „Mister Turner, preţul se înţelege franco uzina. Ambalajul, transportul şi taxele vamale vă privesc pe d-voastrâ”.

„S'a fâcutl” aprobă Turner.

„îmi pare bine că v'attn putut fi de folos”, spuse vicleanul director. „Ştim să apreciem un client ca „United Electric”.

Făcu un gest, spre a se ridica depe scaun, ca şi cum ar fi vrut să dea de înţeles că vizita luase sfârşit, dar Turner încă nu terminase. Contrariu lui Kâmpf, se aşeza mai comod pe scaun, ca şi cum adevărata discuţie deabia de acum avea să înceapă.

„Inii trebue încă o cantitate foarte mare din aceasta sârma, domnule director1', reluă el convorbirea. „În total aş avea nevoe de aproximativ şaizeci de kilometri'1.

Directorul Kâmpf îşi dădu osteneala să pară burprins. Consilierul Bergmann îi şi menţionase în scrisoare aceasta ciifră şi stabilise şi preţul cu cares'ar putea livra americanului dorita cantitate în decursul urmâtorelor patru luni.

«Vom face ce ne va sta în putinţa, Mr. Turner” * replică directorul Kâmpf, în dorinţa de a-l servi, „cu singura reze-rvâ: dacă reuşim să găsim în laborator cauzele care au determinat realizarea acestei tabricaţiunl'*.

„Am speranţa că veţi reuşi”, spuse Turner, Ştiinţa germană e renumită în toată lumea. Nu cred sd-şi vâre dracul coada şi să nu reuşiţi”,

„Şi eu sper, Mister Turner”, se grăbi să răspundă Kâmpf. „De câteva zile am chiar motive serioase să aştept cu oarecare siguranţa. În ultimile săptămâni am făcut progrese, care ne dau dreptul la ceJe mal frumoase speranţe. Dar aceasta va mai dură, vrând-nevrând va trebui să acceptaţi termenul de furnizare cam' peste patru, cinci luni11.

Turner se bătu supărat peste genunchiu.

„Al dracului de târziu, Mr. Kâmpf! Nu s'ar puteai grăbi furnizarea?”

Kâmpf dădu din umeri, „E o lucrare ştiinţifică foarte subtilă. Ştiţi şi d-voastră Mr. Turner, că cere îimp. Nu trebue să forţăm lucrurile. Ar putea mai mult dâucător decât folositor. V'crm dat termenul la care cred cu sinipifanţă că vom putea furniza ceea ce doriţi” *

„Preţul la kilometru va fi cel stabilit «azi?” întrebă Turner mai departe. Kâmpf dădu iar din umeri*

„Aceasta nu v'o pot spune de pe acum, cu cea mai mare bunăvoinţă, prea stimatul meu domn. Va trebui să calculăm din nou, să adăogăm cel puţin în parte, durata efectuării lucrului, dar vă rog să fiţi convins că vom face tot posibilul spre a servi societatea „United Electric”/'

Cu tcată osteneala, mai mult nu putea să scoată de la director, vrednicul Turner. Dar că, acesta-i opusese cai verzi pe pereţi şi preţul pentru livrarea viitoare era notat în scrisoarea consiliarului Bergmaan, de aceasta habar n'avea. Îşi luă însfârşit rămas bun, aproape neîmpăcat Bilanţul rezultatelor obţinute făcut în timp ce cobora treptele casei de administraţie, Îl satisfăcu numiai în parte* De fapt reuşise să capete o bucată respectabilă din acel cablu minunat, cu an preţ potrivit; cât despre restul livrării, era îmcă destul de nesigur.

Când străbătu curtea uzinei spre automobilul său, zări un autocamion mar» e, încărcat cu cablu. Nu cunoştea şoferul, care stă lângă maşina, nici acesta nu ştia nimic despre Mr. Turner şi nici că trebue să fie foarte precaut în toate direcţiile faţă de el.

„Dar încotro?'1 întrebă Mister Turner, făcându-se că se ocupă de maşina sa.

„Afară, spre Est. Iar spre Lfineburgl” răspunse şoferul.

„Drum bun, Mister” îi ură Turner, punând în mişcare motorul şi pornind la drum.

De abia în timpul călătoriei 1 s e clarifica în minte tot ceeace văzuse şi auzise în ultimul timp. Cablul din autocamion era înfăşurat numai cu o sârmă foarte subţire. Pentru a produce un fabricat de vânzare din aceasta sârmă, trebuia după părerea lui Turner - americanul se pricepea puţin la tehnică - să fie împletită mai întâiu în sârme mai groase în maşinile de cablu, care erau

destul de numeroase aci la uzina metalurgică. Dece se cărau aceste fire subţiri sute de kilometri, până la Liineburg?

În timp ce Mr. Turner îşi bătea capul cu această, întrebare, îşi aduse aminte de o altă indicaţie, trasă cu urechea, de la masa şoferilor la „Coroana”, înainte de a interveni avertismentul telefonic. Nu pomenise un şofer de acolo, că ducea adesea roate de fire subţiri de la Est spre Dtiren f

Cum ise împăcau aceste două lucruri? Să se ducă sânma - foarte probabil Iiţă subţire - mal întâiu de la vest la est, apoi să se aducă înapoi la vest, unde deabkx se împletesc firele pentru a forma sârma? Vrednicul american aflase desigur între timp că sârma de susţinere a postului german era furnizată la Diiren. Dar la ce bun mai întâiu această plimbare încoace şi încolo a materialului semifabricat? Un procedeu care, fără îndoială, contribuia la scumpirea produsului finali

Cu cât Mr. Turner reflecta mai mult asupra observaţiilor sale, cu atât vedea mai clar că la mijloc eîa o taină şi că deslegarea acestei taine trebuia căutată pe bărăgan. Când ajunse la această concluzie, ucceleră viteza maşinii, luând direcţia spre Est. În acel jnomsnt n'avea un plan bine determinat. U vedea numai în linii mari şi destul de vagi. Voia mai întâi să poposească la cârciuma din bărăgan şi de acolo să înceapă ancheta.

#

Era aproape ora trei după amiază, când Mr. Turner ajunse la acest punct al combinaţiilor şi reflecţiilor sale. La Nelw-York, ceasornicele arătau în *rcest timp era nouă dimineaţa, când de abi a începea *ta ia* avânt viaţa comercială şi mişcarea uriaşului oraş. Aşa se explică dece «Mr. Headstone intrând în redacţia revistei „Electric Engineer”, la ora nouă fix, nu găsi încă pe redactorul şef; această întâmplare îi strică şi mai mult dispoziţia, care de altfel nu era prea bună. Al doilea redactor, Mr. Walker, îşi dă toată. Osteneală să îndeplinească dorinţele temutului vizitator, ca să evite toate neplăcerile, căci Mr. Walker ştia prea bine ce valoare avea personalitatea lui Mr. Headstone pentru revista lor: informaţiile economice din departamentele de cercetare ale atotputernicului „United Electric17, care pentru secţia redacţiei erau de nepreţuit şi afară de aceasta. - Ştia precis Mt. Walker, cu toate că fiecare se temea să se> pronunţe pe faţă - pagini de publicitate, care măreau simţitor fondurile revistei. Ce căuta Mr. Headstone la redacţia revistei „Electric Engineer” la o oră atât de matinală? Cauza era un articol scos dintr'un număr anterior al acestei reviste, acum destul de mototolit şi urât la vedere, pe care Headstone, chiar de la începutul vizitei sale, îl scoase şi-l întinse sub nasul redactorului confuz, El întrebă, pe un ton aproape arogant, cine ar putea fi acela care trimisese revistei articolul de faţa. Păstrarea secretelor redacţiei era absolut imposibilă faţă de un om ca Headstone, aşa că Mr. Walker îşi dă osteneala să scoată tot felul de registre şi aste, în care erau trecute iniţialele şi pseudonimele diferiţilor colaboratori ai

revistei. Dar răsfoi în zadar de la A ia Z* iniţialele J. Z., cu care era semnat acel mic articol, nu erau trecute.

Headstone devenea din ce în ce mai roşu şi e*a cât pe aci să explodeze, când, din fericire, apăru Mr* O'Brien, redactorul şef al Tevistei şi luă asupra lui continuarea discuţiei. El îşi aminti repede de amănuntei e cazului de faţă» Anunţul pomenit aparţinea unui colaborator permanent al revistei, al cărui nume se bucura de o aleasă reputaţie în cercurile ştirttţi^ iice. În general, obicinuia să semneze articolele mai scurte cu iniţialele Z* V.

La ce bun ar fi semnat acest articol 'cu alte iniţiale, dorea să ştie Mr. Headstone şl era gata să izbucnească de mânie, când observă atitudinea jenată a redatcorului şef.

Numai după multe ezitări, acesta scoase adevărul la lumină. Articolul îi păru autorului atât de important, din punct de vedere ştiinţific, încât nu voise să-l treacă cu vederea, dat pe de altă parte, părea atât de neverosimil, încât refuzase să semneze cu iniţialele lui atât de cunoscute în cercurile de specialitate. În sfârşit a căzut de acord cu Mr. O'Brien să semneze cu iniţialele acelui german de la care avea aceste date. Aşa se făcea că articolul fusese semnat eu 11- terile J. 1.

Pa la apusul soarelui, sită în faţa lui Voucher, Iu camera de lucru şi începu convorbirea, care pentru profesorul Voucher era mai mult un interogatoriu neplăcut decât o simplă discuţie. Avea în faţa lui, pe birou*, acel articol de rău augur, tăiat acum câteva săptămâni în Kansas din revista „Electric Engineer” de către temutul conducător al societăţii „United Electric^ şi afară de acesta, un carnet unde nota tot ce era mai important din cele ce aflase de la profesor.

Headstone mai voia să ştie dacă Voucher a văzut minunata sâztmâ.

Profesorul negă.

„Dacă aş fi văzut-o, Mr. Headstone, nu aş fi avut m<ă un motiv să nu semnez articolul cu iniţialele mele”, încercă el să se scuze.

„Hm, aşa”, mormăi Headstone supărat. „Atunci eu ştiu mai multe decât d-voastrâ. Am avut chiar sârma în mâna. Pilviţi-o. O puteţi examina.”

Cu aceste cuvinte, bagă mâna în buzunar şd aruncă pe birou, cu o mişcare bruscă, acel mic ghem care de multe săptămâni producea necazuri şi muncă, de amândouă pârţile Atlanticului.

Obiectul îl interesă pe profesorul Voucher în cel med înalt grad. Îl apucă şi începu să-l desfăşoare, trase de el, aduse o lupă bună şi era gata să se adâncească în domeniul ştiinţific.

Dar Headstone nu-l lăsă să meargă aşa departe, căci dorinţa lui era de altă natură. Voia acum să ştie de la cine a căpătat. Profesorul informaţiile asupra sârmei şi ştiu să respingă cu energie orice şovăire din partea acestuia. Chiar şl ad, la institutul Carnegie, nuimele lui Headstone ctvea valoare, încât sm-d mai s râmase încercatului profesor decât să spuxxă adevărul.

El povesti cum, ultima dată când a fost în Europa, a întâlnit pe bărăganul din nordul Germaniei un om... Dela auzul primelor cuvinte, Headstone îşi ascuţi urechile» iar era vorba de acel bărăgan german, unde agentul său Turner găsise sârma minunată şi unde se învârtea iar de săptămâni întregi, fără a putea motiva cauza.

Profesorul Voucher continua povestea şi cu cât înainta cu atât i se părea lui Headstone mai încurcată această istorie. Ce curios om, ca să nu spunem ţicnit, trebue să fie acela cu care se întâlnise profesorul şi de la care luase informaţiile!

Un om care, după înfăţişare, părea ţăran sau un cioban bătrân şl care se comporta, ca atare, un bătrân căruia i-ad fi putut da eventual cinci cenţi ca să scapi de eL întâmplător, profesorul Vouicher îî ceruse să-i arate drumul, într*o germană proastă, iar omul li răspunse înir'o curată şi frumoasă engleză. Voucher fu surprins de oimoaşterea perfectă a limbii lui, dar bătrânul îi dădu o explicaţie care nu părea neverosimilă. Spunea că ar fi fost mai mulţi ani fermier în America şi cu această ocazie ar fi învăţat-o. Profesorul se mulţumise cu'răspunsul. Mergând mai. Departe împreunai au intrat în discuţie şi spre marea sa mirare, savantul american constata că acest curios ţăran se pricepea într'un mod uimitor îin chestiunile tehnice, cu care el însuşi se ocupa pe vremea aceea. Bătrânul, pe care Voucher l-ar» fi considerat cel mult bun să meargă în urma unei turme de oi, vorbise despre cele mai modeme aliaje de metale uşoare şi posibilitâţlle l&r de desvoltare, încât profesorul râmase pur şi simplu înmărmurit. Fără să vrea, au ajuns cu discuţia şi la posibilităţile viitoare şi bătrânul li vorbise despre o sârma cu lungimea de rupere de >o sută de kilometri. El n'a vorbit numai de posibilitatea de a produce astfel de sârmă, ci a susţinut chiar că ea ar exista.

Când se despărţise de cioban, după o jumătate de oră, profesorul Voucher mai era încă zăpăcit complot în urma convorbirii. De abia mai t&ziu a putut să-şi moţeze câteva însemnări din memorie, şi astfel făcuse acel articol din „Electric Engineer”, care pricinuise lunga călătorie a domnului Headstone la Wyoming.

Headstone lăsase pe profesor să vorbească, fără să-l întrerupă. Acum intră şi el iar în convorbire. Voia să ştie numele acestui bătrân enigmatic. Nu era aşa de simplu, câcl profesorul Voucher nu-i dăduse nici o importanţă şi în consecinţă îl uitase. Dar după ce Headstone îi puse înaintea ochilor iniţialele ştiutului articol, începu să-şi amintească.

J. Z.” da, John sau Johnny trebue să fi fost prenumele lui. Z... hm, acesta trebue să fie un nume foarte vechiu, Zabakuk sau Zacharias. Profesorul Voucher reflectă destul de mult, în timp ce Headstone tremura de nerăbdare. În sfârşit, se decise pentru numele Zacharias. Da, acum era mai mult ca sigur,., omul se numea Zacharias.

Cu această informaţie, Headstone îşi luă rămas bun, pentru a se întoarce chiar în acea noapte la New York.

M

«*

În timp ce pe şoseaua întinsa automobilul lui Tumer se îndrepta în viteză spre răsărit, el încerca să se calmeze şi să se reculeagă, dar nu izbutea; era tot mai surexcitat. Instinctiv, bănuia o cale care, bine apucată şi urmată, l-ar putea duce la descoperiri mai importante, Uitase aproape de cele ce-i reuşiseră puţin mai înainte la uzina metalurgică din Diiren şi, în definitiv, nu erau tocmai atât de fără valoare: întâiu cumpărarea a trei kilometri din acea sârmă minunată, după care conducătorul de la „United Electric" alerga de două luni ca dracul după un biet sullet. Şi apoi asigurarea minei metalurgice - în acest moment Mr. Turner era convins că promisiunea era adevărată - de a-i furniza în cursul lunilor viitoare, alţi şaizeci până la şaptezeci de kilometri* Era, în orice caz, un succes ce merită să fie raportat la New York,

Turner opri în oraşul următor, în faţa poştei şi trimise o dablogramă lui Headstone. Ca localitate, unde ar putea să i se adreseze răspunsul ulterior, indicase Kassel, unde avea de gând să rămână peste noapte. Pe înserate, ajunse în vechiul oraş amintit şi dădu imediat ordin să fie trezit chiar în mijlocul nopţii, dacă s'ar întâmpla să-i vie o telegramă din America. Apoi îşi lua dreptul bine meritat de a se odihni şi făcând bilanţul întâmplărilor din acea zi, în faţa unei mâncări, bune şi a unei sticle de vin de Rin, totul i se înlâţişa în bine. Mr. Headstone îl va lăuda fără îndoială, pentru capacitatea lui şi aştepta cu nerăbdare răspunsul

Acesta veni mai repede decât ar fi crezut. Îi fu adus încă pe când lua masa; dar conţinutul lui era de aşa natină, că-i strică bună dispoziţie. De laudă era prea puţin vorba. Din cuvintele telegramei reeşea mal mult nerăbdare iritată şi la sfârşit un ordin scurt: să strângă informaţii cât mai repede posibil asupra persoanei unui anume John Zacharias, care locuieşte undeva pe bărăgan.

După impresia telegramei, Mr* Turner pricepu, că Mr. Headstone e din nou rău dispus peste măsură şl că era o adevărată tortură să lucreze pentru un astfel de om. Însă cauza actualei stări sufleteşti a lui Headstone, el n'o putea bănui. De exemplu, faptul că o parte din plasa postului american împreună cu patru baloane - şi ce era mai trist - şi cu unul dintre inginerii postului, se desprinsese din Rocky Mountains şi sburase spre o direcţie necunoscută, aceasta, bine înţeles, nu o ştia, dar Headstone o aflase aproape în acelaşi timp cu primirea telegramei lui Tumer.

De incidentul, în sine, îi păsa prea puţin lui Headstone. Dacă prostul de Cowper sburase şi el cu baloanele, din cauza nepriceperii lui, singur trebuia să-şi bată capul cum să ajungă iar jos cu oasele nefrânte 1 Ce era mai trist, ceeace-l făcea pe Headstone să verse venin, era mai îmult faptul că ziarele din

New York aflaseră întâmplarea şi profitau de ea publicând articole senzaţionale. Lui Headstome îi venea să turbeze auzind articolul senzaţional pe care-l strigau vânzătorii de ziare pe Broadway.

„Inginerul Cowper ridicat în aer de baloane, cu ocazia operei de salvare a postului american AE. Probabil pierdut!" sau „Inginerul Cowper de la postul de cercetare AE, victima profesiunii sale; smuls de Tornado şi purtat în aer; cadavrul încă negăsit *V** Rândurile din urmă erau mai acceptabile. Headstone regreta în tăcere mai mult baloanele pierdute şi porţiunea de *plasă*, decât pe măgarul de inginer. Dar situaţia deveni şi mai rea.

Unele ziare, în dorinţa de a birui concurenţa, făcură apel la emotivitatea cititorilor. Titlurile acestora fură pentru Mr. Headstone mai mult decât penibile, ele făceau pe Ccwper unicul fiu care întreţinea pe sărmana sa marna bătrâna - întâmplător Headstone ştia că inginerul avea încă şapte fraţi sdraveni - şi oare fusese trimis la moarte de către un multimilionar fără inimă; ele mai relatau tot felul de născociri menite să excite glandele lacrimale ale cititorilor şi să coboare dispoziţia iui Headstone sub zero.

James Headstone nu se gândea nici un moment să trâmbiţeze în lume o desminţire, inventată de la început până la sfârşit, despre salvarea lui Coţvrper, câci cunoştea îndeajuns presa din New-Ycrk, pentru a-şi putea da seama oă în momentul de faţă ar fi dat greş. Vestea despre inginerul care a sbuirat în aer era mult prea senzaţionala şi folositoare ziarelor, încât nici unul dintre ele nu ar li renunţat la ea. Din ccruza acestor împrejurâiri, telegrama lui Headstone era în aşa fel redactată, încât lui Turner îi pieri pofta de mâncare citind-o.

Supărat, mototoli hârtia cu vestea rea şi o băgă în buzunar, sau mai bine zis, voia s'o bage în buzunar. Faptul că alunecase alături, căzând pe podea, trecu neobservat de Turner, în starea sufletească în care se găsea. Bau dintr'o înghiţitura ultimul pahar şi începu să reflecteze.

La o reaunoştinţă din partea patronilor de la „United Electric", nu se putea aştepta. Trebui să se resemneze şi să îndure să se poarte cu el oa şi cu un v&cuitor de ghete, cu toate că îndeplinea servicii de mare valoare - după părerea lui. Cel puţin, să plătească din gros, pentru ceeace vor să ştie 1 Mr* Headstone binevoia să ceară acum lămuriri cât mai amănunţite despre acel bătrân bădăran-acei Zacharias. Gândindu-se la cele ce ştia până în prezent despre el, Turner se mai înveseli puţin. Ceeace mai trebuia să oile, era în definitiv un Lucru destul de mic. Să plece iar la cârciuma depe bărăgan, să se stabilească acoloi, la nevoe pentru câteva zile şi să iscodească sistematic pe birtaş şi pe dlienţi. Apoi Mr. Headstone să primească curând rapoarte, care poate îl vor îndemna să se adreseze pe un ton mai prietenos. Dar mai înainte de toate, să bage miâna adânc în buzunar şi să-mi plătească bine. Acestea-şi propuse agentul cu hotărâre şi când se soulă de la masă, pentru a se duce în camera sa, era decis şi asupra modului cum ar trebui să înceapă lucrul,

A doua zi dis de dimineaţă, Turner se urcă în automobil şi plecă mai departe spre răsărit, pe şosteaua întinsă. El intenţiona să ajungă la birtul din bărăgan încă în după amiaza aceea, pentru a-şi putea începe cercetările. În drum, întâlni şi întrecu diferite autocamioane mari care, în cea mai mlare parte, purtau pe tăbliţa numărului semnul ţinutului depe Rin; aceasta n'avea prea mare importantă. Dar îi dădu (multe de gândit, faptul că mai toarte erau încărcate cu roate mari de cablu înfăşurate cu sârma subţire. Privindu-le mai bine, îi venea mereu în minte acea idee salvatoare, care-i apăruse întâia dată în curtea uzinei metalurgice.

Aproape în acelaş timp, când <Mr. Turner pleca din

Kassel, Zacharias se găsea la Dr. Frank, în exonera de lucru a acestuia. Laborator nu mai putea fi numit căci procedeele ce se practicau aci semănau mai de grabă cu fabricaţiuni, în care «roiul principal îl juaa un tub acumulator de o mărime neobişnuită, un tub de peste zece metri lungiime şi un metru grosime, plin de ® lumină strălucitoare, care utmplea partea principală a sălii din clădire. De o parte a lui, sta o astfel de roată de cablu pentru care Mr. Tumer Îşi bătea capul de 48 de ore. Sârma subţire se desfăşura încontinu depe roata de cablu, fiind trasă de un motor, trecea în câmpul orbitor de luminos de sub tub şi era Înfăşurată în acelaş mod, de partea cealaltă, pe o roată de lemn.

Procedeul era uşor şi - Înainta relativ repede. Principalul era ca sârma, care trecea repede pe sub tub, să fie supusă cascadei de electroni care cădeau cui o iuţeală aproape egală cu a luminii. În câteva fracţiuni de secundă, dobândea în acest mod acea tarie extraordinară, la care cei de la „Aluminiuml Corporation” Se osteneau până acum zadarnic să ajungă. Pentru obţinerea acestui rezultat minunat, totul depindea de iuţeala electronilor. Nu putea fi vorba să se lase instalaţia să funcţioneze singură. Dr. Frank sta în permanenţă în faţa tabloului de distribuţie şi mişca regulatoarele, îndată ce curentul se abătea cu cea mai mică fracţiune de la valoarea indicată. Lângă el, sta Zacharias şi privea fără să rostească mă cuvânt»

„M'aţi însărcinat cu o frumoasă lucrare, d-4a domnule Zacharias şi consilierul Bergmann”, întrerupse Dr. Frank tăcerea. „Vă daţi seama ce înseamnă prepararea pe cale electrică a firelor de liţă pentru; (şaptezeci» de kilometrii de cablu? Voiu avea de lucru cel puţin paisprezece zile, numai pentru ca americanii să-şi capete sâitoa, În loc să lucrez la altceva mult mal important. De mult ar fi trebuit *să* termin catozîi reci pentru postul nostru, *dăm* la aceasta nici nu pot să mă gândesc, deocamdată”.

„Cele patrusprezece zile vor trece, doctore”, spuse Zacharias, sec.

Răspunsul său enervă mai mult pe Dr” Frank: „Şi cealaltă, Zacharias 1 Ultima, cea mai mare. O ştii. Ţi-am vorbit despre ea, numai dumitale, Zacharias. Nimănui altuia, până acum. Dacă «reuşeşte, tehnica electricităţii germane va fi de neîntrecut - dar acum... Noul tub mare stă aci neîntrebuinţat, Încă n'am avut timpul să-l probez. Ca să vorbesc deschis, dragă prietene, uuhl

înţeleg deloc pe consilier; dece ne dă de lucru un astfel de fleac, când avem, de fapt, ceva mal bun de făcut/'

Bătrânul lăsase pe Dr. Frank să vorbească în tihnă.1 Acunf, la mojmlentull potrivit, interveni:

„Este imposibil să se dea licenţa societăţii „United Electric", doctore. Nu trebue să o iniţiem în procedeul nostru, şi să i-l cedăm, pentru a-şi fabrica singură sârmele. Am discutat cu Bergmann mult timp asupra acestui lucru şi suntem de părere să nu dăm Americanilor nici o îndrumare, câci ar deduce repede şi celelalte intenţluni ale noastre. Mr. Headstone să-şi cumpere sârma trebuincioasă de la noi, cu un preţ suportabil, dar să nu le dăm nici un indiciu asupira fabricaţiei ei. Este, şi aşa, mai curios decât se cuvine* Agenţii lui forfotesc până în acest ţinut." Zacharias vorbise liniştit, dar ultimele cuvinte îl supa rară pe Dr. Frank.

„Agenţii Iul Headstone, aci la noi? Este posibil, domnule Zacharias? Dece nu se arresteazd aceşti oameni şi nu se fac nevatdmatari?

Bătrânul dădu din cap. „Crezi că ar îi mai bine, Dr. Frank? Noii oameni pe care Headstone i-ar trimite apoi, ar trebui mai întâiu să-i cunoaştem cu încetul. Cei vechi ne «sunt cunoscuţi şi le ştim rostul. De exemplu, aş putea să-ţi spun cu preciziune ceeace face, ceai cu ceas, aci în ţinut... Mr. Tuirner, cel mai bun om al lui Headstone; şi când ştii toate acestea, doctore, e uşor să te aperi."

„Nu ştiu, domnule Zacharias", spuse Dr. Frank, „dar mi se pare că vă jucaţi ou focul/1;

Obrazul brăzdat al bătrânului se destinse într'un surâs.

„În orice caz, nu e periculos, doctore, ci foarte amuzant. Ia priveşte." Bagă mâna în buzunar, „Am aci, de exanpiu, o telegramă intexescmtă, pe care Mr. Turner a primit-o ieri după amiază de la Headstone, în Kassel. Citeşte-o, câci te va interesa şi pe d-ta. Tumer este iar în dium de la Kassel spre birtul de pe bărăgan."

„Dar pentru Duimnezeu, Zacharias," - pe figuira doctorului se zugrăvi o teamă, în timp ce luă hârtia, - „cum al ajuns în stăpânirea acestei telegrame T'

Zacharias irâse. „Foarte simplu, doctore. Conţinutul nu este prea îmbucurător pentru Turner. Fiind supărat, a pus-o alături de buzunar şi a căzut sub masă, fără ca el să observe. Unul dintre oamenii mei, care4 uirmârea pe Tumer încă de la Diiren, a ridicat-o îndată ce Americanul a pârâslt sala şi mi-a adus chiar în noaptea asta. Vezi, laptele se limpezesc de la sine. Trebue numeri să ai ochii în patru/'

„Şi astfel ai avut ocazia să citeşti aşa ceva 1" Cu toate că era supărat, Dr. Frank începu să irâdă, citind telegrasma. „Nostim te-a descris Mr. Headstone. Un bădăran bătrân, fără ocupaţie anumită, un hoinar zdrenţăros de pe bărăgan, care a dat unui reprezentant al revistei „Electric Engineer", informaţii importante într'o engleză curgătoare... Cum se explică această, domnule Zacharias?"

Bătrânul păru un moment încurcat. „Recunosc doctore, c'am făcut atunci o greşeală. Ar fi fost poate mai bine să fi făcut pe prostul, dar Yankeul era prea curios. Atunci n'am putut rezista şi am început să-i torn la minciuni... Cred că, încet, încet, îşi va da seama şi Headstone ca m'au fost decât nişte piroane... I Şi atunci voiu fi iar pentru el un simplu lăudăros, un hoinar al bărăganului şi cu asta se va termina pove^ stea. Acestea suint incidente la care trebue să ne aşteptăm, în jocul nostru. Dar să lăsăm la o parte toate acestea, doctore; aş dori să discutăm despre altceva."

„Poftim, vorbeşte, dragă domnule Zacharias 1" spuse doctorul.

Bătrânul se aşează pe scaun şi-şi trecu de câteva ori mâna prin barbă căruntă. „Ştii, doctore, începu el după o scurtă chibzuială, aş dori să locuesc paisprezece zile la d-ta/'

„Aşa? 1" răspunse doctorul mirat. „Cu plăcere, eşti totdeauna un musafir binevenit. Dar ce se va alege în acest timp de florile şi de albinele d-tale?"

Zacharias făcu un gest liniştitor cu mâna, „N'avea grijă de ele. Este un tânăr vrednic aci în satf care se va ocupa de toate/* Şi bătrânul se pierdu în amănunte.

„Îţi spun, doctore, un grădinar de primă calitate şi un stupar clasa întâia. Aiară de aceasta, tânărul vorbeşte dialectul nostru, din oare Mr, Turner n'o să înţeleagă nici un cuvânt, dacă i-o trece prin minte să mă viziteze în timpul absenţei mele. Numai cu multă greutate va pricepe că am plecat într'o lunga călătorie la Braumischweig; atât o să poată scoate de la el/'

„Ideea nu & rea, domnule Zacharias", aproba doctorul rânzând. „Aşa dar, te poţi considera oaspetele meu pentru câteva săptămâni. Camere sunt destule. Biblioteca mea îţi va star bine înţeles, la dispoziţie. Să sperăm că nu te vei plictisi prea tare, fără iujbita-ţi gradină."

„Nici gând, doctore. Am intenţia să lucrez intens aici/'

„Să lucrezi, dragul meu Zacharias?" Dr. Frank dădu mirat din cap. „Oare n'ai renunţat prin jurământ la vechea ocupaţiune, pentru totdeauna?"

„Dacă e nevoe de un om, jurământul nu mai valorează nimic, domnule Dr. Frank. Cred că nu e bine să pierzi d-ta patrusprezece zile cu prepararea sârmeloir, lucru pe care l-ar putea îndeplini tot atât de bine oricare laborant priceput. Şi cred că şi bătrânul Zacharias ar mai putea face atât. Azi după amiază, te voiu mai asista. Apoi, poţi să te bizui pe mine şi să te consacri unor lucrări mai importante/'

Dr. Frank ezită un moment El ştia prea bine că nimeni n'ar putea: să îndeplinească acel luciu mai bine şi nu-i venea să creadă că Zacharias venea la el numai pentru a se ascunde de Tumer. Vedea în acest gest un sacrificiu al bătrânului. Numai după câteva cuvinte foarte hotârlte ale lui Zacharias, se decise să-i primească propunerea şi pactul fu pecetluit cu o puternică strângere de mâna.

*

*

Ce se întâmplase cu Mr* Cowper? Pe când stă pe stânca îngustă şi tocmai tăia ultima sârma de susţinere, fu asvârlit deodată de pe creasta stâncii în cădere, pipăi cu mâna în jurul său şi ajunse să apuce câteva ochiuri din plasa care mai atârna de baloane. Din instimct de conservare se agaţă tare de ele, căută şi cu picioarele să găsească o bază şl ajunse cu ele în alte două cchiuri de reţea, Peste puţin îşi dădu seama că în acest mod avea un reazim bun şi era relativ în siguranţă.

Un lucru însă era trist: reţeaua, care încă mai era pe patTnfftmi în parte îrucuroată în tuifişufl de pini, se desprinsese cu totul şl se înălţa, trasă de cele patru baloane bune, Se şi vedeau ultimele părţi libere în. Aer, înăiţându-se mereu ou o iuţeală enormă» Jos pe câmpie, oamenii şi câlmilele se făceau din ce în ce mai mici, tot mai mici; acum nu se vedeau decât ca nişte muşte, apoi se pierdură ou totul în goL

Ar fi putut să-şi scrâmteascâ gâtul. Cowper, întorcându-se spre a-i vedea, căci el stă în plasa în direcţia sborului, cu faţa spre Vest. Picioarele-i erau băgate până la coapse în două ochiuri, iar pânza groasă a hainei de lucrător, împiedeca să simtă strânsoiile firelor. Cu m-âinele, se ţinea bine de celelalte ochiuri şi astfel poiziţia-i era asigurată. Dar când se uită înainte se înspăimânta îngrozitor. În faţă, se ridica creasta principală a munţilor stâncoşi, înalta de aproape patru mii de metri şi vântul rece mâna reţeaua cu baloanele t6amai într'acolo.

Cu spaimă crescânda, vedea apropiindu-se masivul stâncos şi socotea aproximativ momentul când se va sfărâma de el. Mai aprecia distanţa încă de vreo cinci kilometri, acum nutmai de doi. Îşi vedea, îngrozit, apropiindu-se sfârşitul inevitabil. Dar, între timp, se înălţaseră fără încetare şi baloanele ou plasa. Le ridicase o forţă dublă: întâiu, forţa lor proprie, care numai ea singură putea înălţa o bucată bună din. Testul relativ mic de plasă ce mai atârna şi apoi vântul câre se ridică de dbiceiu, din cauza curentului depe coasta.

Aculm suişul era Îngrozitor de repede; Cowper îşi dădu seama de aceasta, după opocnitură în urechi. Trebui să deschidă guira şi să inspire cu putere aer de mai multe ori, pentru a înlătura supărătorul fenomen. I se făcuse frig dedbinelea. Ou un sfert de oră mai devreme transpirase lucrând şi acilmi Îngheţa, cu toate că era Smibrâcat gros.

Încă cinici sute de metri - aouim numai două sute -* aprecia el distanţa, uitându-se în depărtare spre cea mai înaltă stânca. Baloanele ajunseră la înălţimea crestei şi-şi continuă ascensiunea cu aceeaşi iuţeală; planau deasupra crestei... au trecut de ea. Cu un suspin de uşurare Cotwper se uită în jos. Vdzu sub el câmpuri de zăpadă, văzu mim ultimele capete ale plasei lăsau urme în zăpadă, spu! Lbeiând-o în nori mici, înainte, la o oarecare deportare, mai zări câteva creste de munţi mai mici, După ei, ţinutul cobora skn^ ţitor şi ştia după hartă, că la o depărtare de vreo sută de kilometri se afla un şes

întins. Să mai ajungă cu bine până acolo, şi apoi să aterizeze 1 Aceasta-i era dorinţa cea mai fierbinte, care-l însufleţea. Frigul de aci, mai mare de zece grade sub zero*, creştea mereu. Cu dibăcie, găsi posibilitatea de a-şi băga mâinile înţepenite în mânecile hainei groase, ca cel puţin să fie aparate de gerul aspru. Dar soartă mai avea de gând să-l pue şi la alte încercări pe Mister Cowper, ca să nu ajungă aşa de repede la Îndeplinirea dorinţelor sale.

Se ştie că vântul oare se formează pe coastă, bate Încă o bucată bună moi departe, peste partea de suis a crestei; aşa se întâimplă şi aci. Dacă IMr. Golwper, care sta agăţat, pierdut şi îngheţat în reţeaua de sârma, ar fi avut la el vreun instrument pentru măsurarea altitudinei, ar fi putut constata că sbura la o înălţime de peste cinci mii de metri, în aerul care se rărea şi se răcea mereu şi că acum ajungea la lfrnita primejdioasă de şase mii de metri. Dar Mr. Copwper 11'avea un astfel de instrument, aşa că putea constata numai din ochi că munţii şi câmipul de zăpada se aflau la o adâncime care nu se mai putea aprecia, iar sborul său continua cu aceeaşi iuţeală spre Vest,

Din când în când se iveau în faţa nori mici şi atunci plutea timp îndelungat într'o ceaţa deasă, încât nu-şi putea vedea mâna dinaintea ochilor. Norii râmaseră iar sub el, agitându-se într'o parte şi'n alta ca o mare fantomatică, Iar el sbura sub *soaiele* luminos şi simţea binefăcătoarea căldură a razelor lui.

În astfel de momente, ar fi prins din nou curaj, dacă nu i-ar. fi venit ameţeala. Respiraţia-i devenea din ce în ce mai grea. Se simţea tot mai slab şi mai pierdui De abia mai avea putere să se susţie cu braţele vârîte până la uimeri în plasă. Se găseau într'o stare de somnolenţă şi de indiferenţă covârşitoare. Să-şi dea drubnul, să cadă, acest a-i era ultimul gând pe care-l mai concepu cu mijntea oarecum1 limpede - apoi căzu Într'o toropeală înăbuşită.

Fără să ştie, Mr. Golwper mai avea tovarăşi de suferinţă în sborul său aventuros. Erau cele patru baloane, care trăgeau plasa. Ele mu erau prevăzute cu o deschizătură ca baloanele libere, care să permită egalarea constantă a presiunii dintre interiorul baloanelor şi aerul dinafară, ci fiind legate prin sârme pentru «a susţine reţeaua la o înălţime anumită, erau construite ca baloanele captive, deci închise ermetic* Din cauza marei înălţimi la care pluteau acusm, presiunea gazului inteTior apăsa tot miai tare asupra pereţilor -T-* aceste baloane sufereau în felul lor de ameţeală - şi conform legilor naturii, se întâmplă ceeace trebuia să se întâmple.

Un pârâit; mai întâi o ruptură, apoi o explozie al cărei răsunet de abia putea fi auzit în aerul rarefiat de la acea înălţime - cel mai slab dintre cele patru baloane crăpase. Pânza lui goală, flutura destinsa în aer» În minutul următor, se repeta acelaşi spectacol; încă un balon plesni, împrăştiind în atmosferă gazul. Mt. Cotwper nu auzea şi nu vedea nimic din cele ce se

petreceau. Îşi pierduse cunoştinţa şi stă agăţat în reţea. Numai această cramponare favorabilă. Ll ferise până acum de a se prăbuşi*

Dar în curând se resimţiră efectele exploziei anterioare* Puterea celor două baloane râmase în bună stare, nu mai era snificientă pentru a susţine plasa, cnu atât mai mult, cu cât aci şi forţa vântului era reduisă în întregime. În coborârea treptată, pânzele celor două baloane distruse jucară rolul de paraşute uriaşe şi micşorară vehementţa căderii. În sbor încet* îndreptându-se mereu spre Vest, reţeaua se cobora metru cu metru, în timp ce presiunea atmosferică şi temperatura creşteau,

La înălţimea de o mie de metri, Ootwper se deştepta din amorţeală. Ou «sentimentul vieţii recâştigate, privea jos livezile verzi, în locul râpelor înzăpezite de mai'nainte. Avea presimţirea din ce în ce mal siguiră că sălbatecul sbor involuntar se apropie de sfârşit şi că acest sfârşit vă fi favorabil Putea recunoaşte acum turmele şi oamenii, care se uitau miraţi în sus. Veni ita sfârşit şi momentul când xeţeaua atinse pământul cu vârful cel mai de jos şi se lăsă în parte.

Dar, se iviră greutăţi noi pe care Cowper nu le bănuise. Sub influenţa unui vânt ce se stârnise pe pământ, fu târît cu sălbăticie spre o* ţintă' care deocamdată iul se putea prevedea. Plasa fu zdruncinată şi smucită, fiind împiedecată, la întâjmplare, de obstacole mai mici, încât Ooiwper trebui să-şi adune ultimele puteri, pentru a nu fi asvâriit afară. El aprecia iuţeala cu care sbaiira aproape de pământ la cel puţin treizeci de kilotmetri pe oră şi ®e ruga în tăcere, fierbinte, cum nu se mai fuigase de mult» ca vreun obstacol mai puternic să oprească însfârşit sălbateca goana.

Dar mai trebui să îndure încă mai bine de o jumătate de oră, până ce i se împlini ruga făcută cu atâta ardoare. Un stejar mare bătrân de vreo două sau trei sute de anlf sta singuratec pe pajiştea verde, întinzânduHşi în aer crengile uriaşe învestmântate de un strălucitor verde primăvăratec. El stă tocmai în calea reţelei şi numai când aceasta ajunse la (ramurile lui, se întâmplă ceea ce aşteptase: plasă se prinse puternic cu ochiurile sale mari de ramuri şi ancoră.

Zadarnic trăgea vântul cu violenţa celelalte două baloane rămase intacte. El le ridică şi apoi iar le lăsa la pământ; porţiunea de plasă care atârna de ele dansa în sus şl în jos în salturi sălbatece, iar Cowper simţi gustul anticipat al râului de mare.

El pândea o modalitate spre a se elibera din poziţia lncă destul de nesigură în care se afla.

După multe necazuri *şi* ostenească, reuşi să-şi scoată picioarele amorţite din cele două ochiuri de reţea. Se căţăra ca o muşcă de la un ochiu la altul până ce ajunse la marginea reţelei şi apoi, când baloanele, sub influenţa unui vârtej< se izhiră încă odată de pământ, îşi dădu drujnul şi căzu din încărcătura de sânnâ*

Mare notroc avu Mr. Cowper, de scăpă teafăr, căci în clipa următoare marginea reţelei, pe care de abia o părăsise, se ridică iar la peste douăzeci de metri înălţime, fi de acolo căderea ar fi avut desigur urmări grave. Şi acuim:, când căzuse numai de la trei metri, nu-şi mai simţea oasele, dar se simţea însfârşit salvat.

Cu puţina truda, reuşi să se ţină *pe* picioare. Făcu câţiva paşi împleticindu-se şi-şi dădu seama că nu-şi fracturase Aici iau i se scrântise nimic. Reţeaua, care ttoqmai se izbise din nou de pământ aproape de el, îl sili să s-ară repede într'o parte, hotârlndu-4 să se îndepărteze în girabă de această vecinătate periculoasă. Lasa deci reţeaua în seama bătrânului stejar, să termine el într'un fel cu ea 1 Mâreaţa-i coroană avea acum un aspect destul de trist, căci sârmele mişcându-se în suis şl în jos, îi tăiaseră frunzişul fraged.

Mr. Colwpex baga mâna în buzunar şi găsi, spre marea sa bucurie, bani destul. În ţinutul necunoscut în care se afla, acesta era un fapt liniştitor. Se uită apoi de jur împrejur şi zări la o depărtare nu prea mare - să fi fost cel mult doi kilometri - un grup de mai multe caste, care pâireau a alcătui un mic cătun sau târguşor. Şi începu să meargă în mod automat spre ţinta zărită. La început, ideile-i erau confuze, de abia în timpul mersului se limpeziră cu încetul.

În orice caz, se gândea el, voiu da de oameni acolo. O fi chiar şi vreun local unde aş putea să iau un întăritor 1 Din *ce* în ce, Ccgwper simţea mai mult nevoia să bea ceva, după această aventură istovitoare şi poate, îşi continuă el gândirea, voiu găsi şi un serviciu poştal, ca să pot înştiinţa pe Fosdick unde mă aflu şi că am scăpat teafăr.

Tot chibzuind, ajunse la locul dorit şi găsi mai mult chiar decât nădăjduise. Descoperi un local destul de plăcut, al cărui proprietar era în acelaşi timp şi şeful poştei din acel târguşor. Astfel că putu imediat trimite lui Fosdick o telegramă, încunoştinţându-l de salvarea să. Aruncându-şi ochii pe telegramă; birtaşul-şef de poştă îl privi foarte mirat, crezând că Mr. Cowper nu e în toate minţile. Tot ce era scris pe hârtie, părea o poveste dintr'o revistă senzaţională. Dar îşi schimbă repede părerea, când Cowper îl trase în faţa uşii şi-i arată în depărtare,. Unde se desluşea clar mişcarea celor două baloane şi jocul cunoscut în coroana stejarului. Omul care venise la el îmbrăcat cu halat de lucrătoir, fără pălărie şi cu mâinile ssdrelite, era eroul unei aventuri periculoase şi deci trebuia să găsească cea mai bună primire şi îngrijire»

În timp ce birtaşul se aşează la aparatul Morse şi începu să apese pe clapă, un băiat aduse lui Co|wper, fără prealabilă comandă, un whisky de mărimea celor ce se obişnuiau în statul Colorado. Funcţionarul poştei se transformă apoi iar în birtaş şi pregăti oaspelui său aventurier un lunch respectabil; acesta mai comandă un al doilea şi un al treilea şi se hotărî să aştepte, liniştit în acest loc ospitalier, evenimentele ce varurmâ.

Klas Horn nu păru prea mirat, când Mr. Tumer îşi exprima intenţiunea de a locui câteva zile la han. Ba, dimpotrivă, o găsi îfoarte naturală şi afirmă că

mulţi domni cu automobile proprii au locuit la el timp mai îndelungat, pentru că de acolo să plece în excursii spre a cunoaşte mai bine bărăganul nordic german. Preţul ce i-l făcu birtaşul era convenabil, aşa încât căzură repede la învoială. Mr. Turner obţinu pentru persoana să o cameră frumoasă şi spaţioasă, la primul etaj/Mar pentru automobil, o bună parte din grajdul cailor şl în. Aceeaşi zi se şir stabili.

Nu sosise tocpcucd neaşteptat*. Câci în seara precedentă, bătrânul Zacharias îl luase pe jupân Horn deoparte într'o cameră a birtului şi avusese cu el o lungă. Convorbire - o convorbire ou cele mai diferite subiecte, Între care se numărau şi şoferii care popor seau acolo, şi comunicarea că el, Zacharias însuşi, trebuia să plece într'o călătorie de câteva săptămâni pentru o moştenire.

Toamiai bine venite, nu-i erau lui Mr» Tumer, propunerile birtaşului, câci în momentul de faţă nu-i era aminte să se plimbe cu autoimabilul pe bărăgan. Avea intenţiunea să intre în legătură cu clienţii birtului şi mai ales să cunoască mai de aproape* pe bătrânul Zacharias; câci adevăratul lui scop pentru care venise la birt era de a afla de la el cât mai multe şi dcocă era posibil, chiar să-i facă o vizită. Dealtfel,. Mr. Turner avea idei ingenioase şi-şi imagină în ce mod ar putea să^şi ajungă scopul. Cel mai bun aufotmobil putea, cu puţin ajutor, să sufere odată o pană. Aceasta i-ar da prilejul să intre în legătură cu meseriaşii ţinutului şi mai ales cu fierarul, de la care mai auzise câte ceva. Şi o legătură cu şoferii, oare ven#au întâmplător la birt, putea să-i fie de folos. Pe scurt: cu toate greutăţile el vedea totuşi unele căi pentru a ajunge la ceea ce-^i propusese.

Prima seară, pe care o petrecu în local, îi aduse o surpriză plăcută în forma unei cablograme din partea lui Headstone. De când era cârciuma aceasta pe bărăgan - puteau fi, după cumi era gravat' pe piatra fundamentală, aproape două sute cincizeci de ani - încă nu venise aci o telegramă tocmai din America; cu toate acestea, poştaşul o puse pe mccsă în faţa lui Turner, ca şi cutai avea de a face au un lucru obişnuit.

Fireşte, telegrama era făcută după codul american, dar Tumer avea codul în valiză şi deci se urcă în cameră pentru a o descifra, În timp ce sătenii din birt începură să vorbească pe şoptite tot felul de lucruri.

Când avu în faţa textul descifrat, agentul citi şl mai uită unele necazuri din ultimele zile. Se vedea bine că Headstone, pe când concepuse această telegramă, fusese în toane mai bune, decât atunci când scrisese ultima dată şi Tunuer putea chiar să deducă din text şi cauza acestei schimbări. În primul rând, reuşise să salveze întreaga reţea a vechiului post, cu cheltuieli relativ mici. Chiar sborul involuntar al lui Cowper nu urcase prea mult spezele. Şi mai departe: colectorul de raze german era excelent. Specialiştii de la „United Electric'1 s'au ocupat în mod amănunţit de el. Au instalat flacăra după culm era prescripţia găsită în aparat şl au constatat că întrecea dle două ori capacitatea

celui mai bun colector americani Era un succes frumos, care izbuti să împace pe veşnic netoaulţumitul Headstone şi o. parte din bună lui dispoziţie se răsfrânse prin telegramă şi asupra lui Turner.

Se întoarse vesel în lbcal, decis ca în timpul cinei să încerce legăturile intenţionate. Chiar de la început, avu un prilej favorabil. Birtaşul îi primi invitaţia şi se aşează la masa lui cu plăcere, recomandându-i un vin bun. Peste câtva timp discutau cu vioiciune despre situaţia satului şi ţinutului învecinat.

Birtaşul ştia multe şi binevoi a da lămuriri Americanului asupra unor amănunte de la uzina germană AE, pe care el încă nu le cunoştea. Le alia cu oarecare necaz, dându-şi seama cât de înaintaţi erau Germanii faţă de compatrioţii săi.

Reflectând asupra acestei situaţii, telegrama din buzunar, începu să-l apese. De abia acum înţelegea el bine, de ce Headstone în ultima parte insistase încă odată cu atâta tărie asupra fuxnizârii neîntârziate a ştiutei sâxme. Slava Domnului, se fabricau în America colectori după voeţ, după mostra adusă de el* dar fără sârmă tot nu se putea încă plasa ancoră la o înălţime favorabilă.

Tumer îşi aminti şi de celelate însărcinări ale lui Headstone: să caute să afle cât mai multe despre persoana cam misterioasă a bătrânului hoinar din „bărăgan.

Cu iscusinţă, aduse vorba despre el, dar avu prima desamâgire a acestei seri.

„Bătrânul e plecat într'o călătorie. Mi se pare că are o moştenire undeva”, răspuns© birtaşul cu nesiguranţa. Tumer îşi încleştă degetele pe sub masă. Un uşor, Dammielf! Îl scapă fără să vrea, de pe buze. Noroc că birtaşul n'a înţeles, sau cel puţin părea că n'a înţeles. Aceasta îi spulbera fot planul 1 Dacă bătrânul nu se va întoarce câteva săptămâni, nu-i va fi posibil să-l cunoască mai de aproape.

Cercetă mai departe cu precauţiune, unde era plecat; dar şi asupra acestui punct, birtaşul nu era sigur. Întâiu era vorba la Braunschweig, dar la urmă auzise de o călătorie la Berlin. „Ar putea fi foarte posibil”, încheie birtaşul, căci după câte ştia el, bătrânul ar avea numeroase rude la Berlin, care plecaseră din bărăgan de mulţi ani.

Supărat, Turner se uita ţintă în pahar. Să cauţi un am la Berlin, ar însemna să vrei să găseşti acul din carul cu fân, N'are roşi nici să încerci aşa ceva. Nici asupra duratei probabile a lipsei bătrânului nu-i putea spune nimic sigur birtaşul - câteva săptămâni, dar poate şi luni.

Turner mai voia să ştie dacă bătrânul putea să plece de acasă aşa, cu una cu două. Birtaşul li dădu acum lămuriri apiple.

„Sigur că poate, dolmnule Turner”, spuse el. „N'are aşa multe de îngrijit bătrânul pustnic. Numai grădină şi albinele. Aţi auzit, poate, că e un priceput apicultor şi că posedă patruzeci de stupi. Dar în acest anotimp, nu prea ai de

lucru cu albinele, care găsesc tot ce le trebue în natură şi până la strângerea mierii, mai e timp. Mai rămâne, de fapt, grădina cea mare. Aceasta trebue desigur îngrijită în permanenţă şi stropită» Deaceea, şi-a luat un am de aci din sat. Lumea spune că n'ar fi aşa întreg la minte, dar - vorbind deschis, domnule Turner - eu nu cred. Mai curând cred că Iochen Dannewald este mai şiret decât pare. Aculm doarme în căsuţa bătrânului şi-i păzeşte toate lucrurile."

Mr, Turner înţelese că pentru moment nu mai putea să continue cu întrebările, fără să bată la ochi. Vinul era pe sfârşite şi alţi clienţi nu se mai aflau în cameră. Şi birtaşul câsicase de câteva ori destul de vizibil. Turner se hotărî deci să încheie pentru acea zi. Încă o „Noapte bună!" şi urcă treptele, ce scârţâiau îngrozitor, spre camera sa.

Astfel de scări îi erau tot atât de puţin simpatice lui Mr. Tumer ca şi uşile care scârţâiau. Între uneltele din valiza sa, avea şi o tulumbiţă cu ulei, cu care reduse repede la tăcere uşile şi ferestrele rebele, câci ocupaţia lui. Îi impunea să iasă adesea şi în cursul nopţii, şi dorea aa nu atragă atenţia vecinilor» Dar aceste trepte cioplite din stejar vechiu, nu era chip să le faci să tacă. Zadarnic le încerca el când se urcă, mergând când pe o parte, când pe alta - la fiecare pas, grinda veche scârţâia de răsuna toată casa. Ajungând f sus, agentul, tare necăjit, se trânti într'un fotoliu»

Astfel stând lucrurile, nu mai avea rost să întreprindă,. După cum intenţionase, o mică plimbare noc- 1 turna. Întreaga orânduială a hanului nu-i era pe plac. Birtaşul părea că se scoală când cântă cocoşii şi se culcă odată cu găinile. Nici cheie la camera nu căpătase Mr, Turner şi nici invenţia unui aşa numit clopoţel de noapte nu pătrunsese încă până în satul izolat Începu să se desbrace încet, nemulţumit de orânduiala casei birtaşului ca şi de orânduiala lumii întregi.

Cu totul în altă dispoziţie, se găseau în acelaşi timp două persoane, care locuiau la. O depărtare de câţiva kilometri de Mr. Turner şi se aflau într'o sală de laborator.

„A avut omul acesta, într'adevâr îndrăzneala să vină până aici?" întrebă Dr. Frank.

Johannes Zacharias aprobă mângâindu^şi mulţumit barba lungă. „A sosit aşa cum ne aşteptam! Şi stă în gazdă câteva zile la Horn. A.şi prţmit o telegramă din America. Am să încerc mâine să aflu oe stă scris în ea."

„Nu pot înţelege, dragă Zacharias, cum laşi pe acest oim periculos, să se învârtească pe-acl în apropiere. Printr'o întâmplare neprevăzută, pot totuşi să-i cadă în mâini lucruri care nu sunt destinate pen* tru ochi străini. Şi nu cred că Headstone să-şi fi ales pentru scopul său, vreun prost. Sunt convins că e destul de copt, băiatul."

Zacharias n'avea astâmpăr pe scaun, de bucurie. „Bine înţeles, Dr. Frank. Suntem departe de a desconsidera pe Headstone şi oamenii Iul. Agentul e un mare pişicher, Dar ce e mai frumos în această afacere, e tocmai faptul că-l

cunoaştem perfect de bine, îl putem pândi şi că el, cu toată viclenia lui, habar n'are de asta» De exemplu, acutm e sub paza prietenului Horn. Fii sigur că nu va face nici un pas, fără să fim anunţaţi.”

„Aşa? Eşti atât de sigur de el, domnsule Zacharias?” întrebă încă neîncrezător doctorul. „Dacă de exemplu, se furişează noaptea de la cârciuma şi vine în împrejurimi, ce n'ar putea descoperi pe aci T*

Bătrânul izbucni într'un râs cu hohot „Întrebarea e nosfimă, Dr. Frank. Se vede că nu cunoşti vechea cârciutma de pe bărăgan. În definitiv, nici nu ţi se poate pretinde. Dar poţi fi foarte liniştit, Mr. Turner nu poate face nici un pas în timpul nopţii în clădirea veche, fără ca jupân Horn să nu se trezească şi să-i vină pe urmă. Fii sigur că trimisul lui Headstone este păzit noaptea, nu numai bine, ci foarte bine,”

„Dar ziua, domnule Zacharias? Se plimbă simplu cu maşina, o lasă undeva pe bărăgan şi spionează împrejur după bunul său plac. În casa d-tale, nu va putea descoperi în definitiv prea multe, deşi poate s'ar găsi lucruri de valoare pentru el. Dar închipuieşte-ţi că odată, cu o astfel de ocazie, ar putea descoperi şi casa aceasta! La urma urmelar, clădirea e destul de mare şi de voluminoasă aci pe bărăgan. Atunci, d-le Zacharias?”

Până acum bătrânul surâse bine dispus, dar ultimul cuvânt însă deveni serios.

„Prea stimate domnule Dr. Frank, este evident, că Mister Tumer va vedea odată această clădire; n'are decât s'o vadă. A vedea nu înseamnă a îi înăuntru, ştii şi d-ta tot aşa de bine ca mine* Noi am luat însă dinainte măsurile necesare ca, în cazul când vreun nechemat ar încerca să pătrundă aci, să cadă în cursă» ”

Dr. Frank dădu din cap. Îşi amintea de numeroase curse dibace, care lăsau musafirul nepoftit să pătrundă până la un anumit loc şi apoi îl prindea.

„Ai dreptate, Zacharias”, spuse el, aprobându-l, „dar omul nu va mai avea astâtmpâr, de îndată ce ne-o afla casa. Ce se va întâmpla apoi? S'a dus munca noastră liniştită şi neobservată.”

Bătrânul Zacharias se aşează comod pe scaun, ca şi cum ar fi vrut să-şi petreacă noaptea astfel. „Bum* nezeule”, spuse el însfârşit, căscând încet, „doctore, câte odată eşti greu de cap! Ştii, doar, ce are de gând Bergmann cu Headstone şi cu „United Electric11» Headstone vrea să spioneze - sau mai bine zis să fure. - Aceasta o ştim destul de bine «Noi însă vrem să-i vindem invenţia d-tale, domnule doctor, ou un preţ destul de bun. E vorba de obiecte care valorează milioane, deaceea pricepem intenţia în sine a lui Headstone, dar nu vrem să fim călcaţi în picioare de Americani. Atunci când va recunoaşte că lâră ajutorul nostru nu poate înainta, „United Electric” va trebui să bage mâna adânc în pungă. Dar până atunci, vom mai avea, evident, încă multe necazuri şi iot felul de lovituri mai mult sau mai puţin dibace din partea agentului lui Headstone,”

„Să se arunce câţiva pi&nni de dinamită în această bandă 1” mormăi Dr, Frank supărat.

„Dar pentru ce, dragă doctore?” întrebă Zacharias împăciuitor. „Până acum, lucrurile merg după dorinţa noastră. Vezi de exemplu sârma, ne-o şi cumpăra Headstone la preţul dorit de noi. Catodul rece, va trebui deasemenea să ni-l ceara îndată ce-şi va da seama că l-am tras pe sfoară cu colectorul. MM nu s'ar putea închipui 6 persoană mijlocitoare mai bună decât Mr. Turner, pentru a-l face să înţeleagă. Dar dacă îi voim mai vinde ultima invenţie, vom vedea mai târziu de vom ajunge aşa departe. Deocamdată, mai avem timp...”

„Mai întâiu trebue să furnizăm pentru propria noastră uzina AE, noii catozi reci”, întrerupse Dr* Frank. „Mulţumită ajutorului ce mi-ai dat, am înaintat frumuşel. Jumătate din ei sunt gata. Trebue să-ţi fac un cojmpliment, dragul meu Zacharias. Ai lucrat cu sârguinţă. Mâine dimineaţa putem încărca şi transportă la Dilren două autocamioane pline cu sârma.”

În timp ce în laborator avea loc această convorbire, Mr. Turner se ocupa Încă de toaleta sa de noapte. Căutându-şl o pijama în valiză, dădu peste o scară de sfoară. Era un model în felul ei, împletită din cea mai bună mătase naturală, dar cu toată fineţea, destul de tare pentru a susţine greutatea unei persoane că Mr. Turner.

Se juca cu ea printre degete, trecu apoi la una din ferestre şi, o deschise.. O plivire în jos, îl convinse că lungimea scării ajungea todmai bine până la pământ, Îi veniră tot felul de idei. Să întrebuinţeze noaptea la, o plombare î Faptul că în tot timpul lipsei sale, trebuia să lase scara atârnată afara la fereastra deschisă, îl făcea să nu se hotărască, cu atât mai mult cu cât începuse să oadă o ploaie caldă, măruntă, care desigur era foarte folositoare pentru câmpii şi livezi, dar mai puţin plăcută pentru o plimbare nocturnă. Baga iar scara în valiză şi închise fereastra, aproape în acelaşi timp când Ho*n, deşteptat de sune, tul unui clopoţei de lângă pat, începu să înjure înfuriat: „Ce dracu deschide nebunul de American fereastra în mijlocul nopţii V*

*

* *

James Headstone şi directorul Brooker opriră automobilul în faţa celui (mai mare hotel din vestul Seginaw-ului. Se vedea după maşină că făcuseră un drum lung şi destul de anevoios. Într'adevâr, fuseseră în partea cea mai de Nord a statului Michigan, cam a* proape de locul unde lacul Michigan se uneşte cu Huron. Drumurile bune sunt rare acolo sus şi azi încă, după mai bine de două secole, ţara suferă din cauza nimicirii pădurilor, care în câteva decenii a schimbat locul cu pădurile cele mai dese şi mai frumoase într'un ţinut în cea mai mare parte pustiu şi mlăştinos.

Se odihniră într'o camera frumos mobilată şi comandară o gustare. Headstone întinse pe masă o hartă, în care era încercuit cu roşu un ţinut şi

spuse arătând cu degetul i.. - R - „*Zău*, locui nu e deloc frumos, Brooker» Nu prea cred că vom putea ţine oamenii aci timp mai îndelungat

Directorul Brooker făcu o mişcare, contrazicându-l. „Nu, nu, Headstone 1 Sunt destui ingineri fără ocupaţie care ar fi imulţuimiţi să găsească o slujbă mai oa lumea. Vrei să pariem pe un whisky, că şi inginerii noştri vechi, Fosdick. Şi Cdwper s'ar duce cu plăcere r

James Headstone îl refuză. „Mai bine să nu pariem, Brooker. În definitiv, ar fi destul de proşti oa să admită postuL”

Brooker bâtu în masă. „Dece proşti, Headstone? Gândeşte-te la perspectivele pentru viitor ale acestor doi oameni; dacă reuşim, au amândoi' favoarea să instaleze şi să conducă viitoarele posturi mai mari. Oricare s'ar grăbi să ocupe un astfel de serviciu.”

„Ce ţi-a venit să alegi tocmai locul cel mai puţin prielnic, Brooker? E mlăştinos de la un capăt la celălăit/1

Brooker râse. „Pentrucâ-l vom căpăta pe un preţ de nimic, Headstone. M'am informat mai întâiu. Locul aparţine unui fost proprietar de joagăr, care de mulţi ani s#a mutat cu maşinile spre Nord, în pădurile Canadei. Mai păstrează locul pentrucă nu poate să se scape de el în nici un mod şi va considera fiecscre dolar ce va căpăta, ca un câştig neaşteptat. Bine înţeles, trebue să procedăm cu dibăcie; nu trebue nici măcar să bănuiască că „United Electric” se interesează de o ăstfel de broscărie. În ăcest scop, vom trimite în Canada un om priceput. Ahn chiar în vedere pe cineva, care ne va face afacerea repede şi ieftin.

De îndată ce avam noua sâiană, tranisportătm acolo toi ce mai e utilizabil din vechiul post şi-l instalăm din nou.'4

Headstone era ocupat cu un pui, preparat după bucătăria franceză şi care făcea onoare restaurantului.

„Nu-i aşa Brooker”, observă el între altele, „că şi de data asta a nimerit-o Turner? Am primit eri ultimul lui raport. Căpătăm sârma furnizată de uzina metalurgică din Diiren, în timpul cel mai scurt - în total şaptezeci de kilometri - de calitatea dorită.”

Directorul Brooker dădu la o parte o bucată de came, cu care nu se împăca şi-şi şterse gura cu şervetuL „Foarte fruimos de spus, Headstone: căpătăm, furnizat 1 Dacă ne-am fi fabricat-o noi singuri, am fi economisit suma rotundă de două sute de mii de dolari, deci douăzeci până la douăzeci şi cinci la sută. Trebue să-ţi spun verde, Mr. Headstone, chiar dacă te doare i domnul Tumer al d-tale este în ochii mei un mare prost.”

Headstone făcu o mişcare, se aşează mai drept, iar şervetul îi alunecă jos.

„Culm poţi spune aşa ceva, Mister Brooker?” izbucni el supărat. „Turner este cel mai bun din oamenii mei din Europa. Nu a rezolvat el până acum toate afacerile cu care l-con însărcinat? A găsit firma care a fabricat sârma.. /4

Brooker îl întrerupse, făcându-i semn cu mâna: „Am fi găsit-o şi noi, probabil, de aci din Ataerica, tot atât de bine, ou ajutorul cartelelor noastre. Uzinele metalurgice din Diiren sunt o afiliaţiune a concernului Bergmann. Directorul ei general - îl cunoşti poate - un «anume consiler Bergmann - încasează acum câştigul de cincizeci de mii de dolari care ar fi putut intra în casa noastră, dacă acest Mister Turner al nostru ne-ar fi procurat procedeul."

„Cheltuiala se face numai odată", încercă Headstone să-l liniştească.

„Nu face pe naivul, Headstone spuse Brooker supărat „Ştii foarte bine că 'moi târziu vom continua să construim, că' vom! Înfiinţa alte posturi mai mari. Şi atunci, să cumpărăm iar de la acel bătrân consilier, care probabil se distrează pe socoteala nepriceperii noastre?"

Headstone părea foarte încurcat.

„Vreau să-ţi mai povestesc ceva", continuă Brooker. „Lrom luat mai din scurt pe tânărul acela plictisitor dela, AluminiUnL Corporation" şi poţi fi sigur că a ajutat"

Headstone îl privi întrebător.

„Da, cred că te miri'1, continuă acesta. „Pot chiar să-ţi destăinuesc că Mr. Turner al d-tale, asupra căruia de altfel n'aş dori să-mi schimb părerea, a contribuit puţin la aceasta."

„Turîner f 1 Aşa dar totuşi Turner!" exclamă Headstone.

„Fără îndoială, Mister Turner era", continuă Brooker. „Am citit şi eu rapoartele lul şi am găsit ceva, care poate ţi-a scăpat."

Headstone încercă să se apere. Studiase cuvânt cu cuvânt rapoartele agentului şi nu^şi putea închipui să fi trecut cu vederea ceva important,. Brooker nu-l lasa să vorbească. „Mă refer la aicele pasagii din raport, în care Tumer comunică faptul, că firele de liţă sunt transportate *mai* întâiu de la Dttren undeva pe bărăgan şi apoi sunt aduse iar Înapoi la Diiren, unde se răsuceşte cablul din ele* A raportat numai, dar n'a mai dat nici o lămurire. Vezi, Headstone, aceste observaţii mi^au pricinuit câteva nopţi de insomnie, dar în urmă am atacat pe oamenii de la „Aluminium Corporation1', I-am constrâns să reflecteze adânc asupra acestei comunicări şi azi, pot să-ţi afirm că au ajuns până acolo, încât fabrică fidele de liţă după metoda electronilor, care îndreptăţeşte cele mal bune speranţe. Nâdâjduesc că pe viitor nu voim mai avea nevoie să comandăm sârma la consilierul Bergţnann/*

Restauratorul veni în persoană să strângă resturile de mâncare şi să servească desertul. Îndată ce părăsi camera, Jcftnes Headstone luă Iar cuvântul.

„Aşa dar, tot lui Turner al nostru îl datorăm] acest succes! Nu uita, Brooker, ce greutăţi întâtmpină. Un singur pas necumpănit, şi s'ar termina cu el pentru totdeauna/'

„Nici de cuml'* mormăi Brooker supărat. În locul unui om ca el, se găsesc uşor mulţi alţii. Dacă ar fi riscat tot, am fi economisit cincizeci de mii de dolari. Agenţii «ore nu sacrifică tot nu sunt, în ochii mei, de mare valoare/'

Headstone se hotărî să schimbe subiectul; nu trebuia în nici un caz să-l supere pe Brooker, magnatul banilor, de a cănii bună dispoziţie depindea desvoltarea viitoare a postului-AE american.

„Pari a nu fi prea convins de aptitudinile lui Turner", continuă el cu precauţiune. „Dar ia spune-mi, te rog, ce părere ai de ultima sa lovitură? Să escamoiezi, pur şi simplu, cel miai nou colector de raze, din buzunarul unui inginer şei de la uzina germană AE! Cred că. Este o lovitură die maestru, care nu poate fi imitata de altul aşa de uşorţ Dintrodată am îmbunătăţit, prin aceasta, capacitatea postului nostru, cu mai mult de jumătate."

Brooker se ocupă câtva timp cu fructele sale glasate, înainte de a răspunde.

„Ei da, Headstone", spuse el însfârşit* „acela a fost un lucru bun, prin oară s'a reabilitat într'o oarecare măsură. Dar gândeşte-te că Nemţii lucrează fără încetare la îmbunătăţirea uzinei lor AE. Ceeace azi e cel mai nou şi cel mai bun, mâine poate, va fi întrecut. La aceasta trebue să se gândească mereu omul d-tole. Funcţiunea sa pemnite, mai puţin ca oricare alta, să se odihnească pe laurii de mai înainte. Nu pierde din vedere de ani atrage atenţia asupra acestui lucru, în instrucţiunile următoare. Poţi să-i comunici şi ceeace atmi aflat noi aci, despre îmbunătăţirea sânnei. Poate că-i dăm un imbold şi va izbuti însfârşit să descopere locul unde lucrează Germanii după metoda electronilor. Că se ctflă undeva, pe bărăgan, reiese clar din rapoartele sale. Dar nta depus destulă energie, altfel l-ar fi găsit de mult."

Headstone îşi înăbuşi un suspin de uşurare. Bine că a dat Dumnezeu, de s'au împăcat lucrurile între Brookâr' şi Turner. În brice caz, el îşi puşte în minte să-i scrie foarte serios lui Turner, nelăsând la o parte nimic din cele enumerate de Brooker.

Timpul se î-ihbuilâtâţiste simjţitor şi soarele luminos pătrundea prin micile ferestre oie camerei. * i, Ce-âr*fl, Brooker, dctoâam pieca % acum să Jacem un tur până la Detroit?"

„Nu la Detroit, Headstone; mai bine să trecem Port Huron spre Bufialo. Dacă şoferul conduce bine, putem ajunge înainte de închideirea uzinei; Aş vrea să mă conving, întcă cdată, cât de departe au ajuns cei de la „Alutminium Corporation" cu nouă metodă a electronilor. Ultima dată, lungimea de rupere lasa de dorit."

Brooker se sculă şi Headstone îi urmă exemplul. Se urcară în automobil, iar în clipa următoare porniră într'un tempo infernal către partea de Est a oraşului.

#

* *

Mr. Tumer încă nu primise acea scrisoare provocată de convorbirea dintre Headstone şi Brooker dar cablogramia precedentă o mai avea încă la stomac* Jupân Horn îl sfătuise să plece pe vremea aceea admirabila într'o excursie pe bărăgan, în şa el, într'una din dimineţile următoare, îşi cercetă cu deamănuntul camera şi dacă Mister Brooker ar li fost prin apropiere cti ocazia acestei inspecţii, şi-ar fi atenuat poate aprecierea aspră asupra agentului

Tumer cercetă sistematic pereţii odăii, pentru oare, cu toată dimineaţa lutminoasă nu refuză ajutorul unei lămpi de buzunar. Nu scotocea de mult, când dădu peste un luicru care prezintă pentru el un mare interes. Un fir de aramă subţire ca un fir de păr, înfăşurat cu mătase verde meirgea de-a-lungul tapetului de aceeaşi culoare, ascuns într'o săpătură îngustă.

Mr. Turner constată cu uşurinţă că firul venea în cameră prin uşa acelei scări infame care scârţâia. Curând descoperi un al doilea fir, în apropierea primului şi apoi iară multă greutate le urmări pe amâmdouă până la ambele ferestre ale camerei, deşi erau ascunse cu o dibăcie de necrezut

Între cunoştinţele necesare funcţiunii lui Turner, era fi puţină electrotehnică, astfel că avea în valiză câteva unelte trebuincioase. Reuşi deci să constate că firul electric secret avea curent şi deduse că triebue să sune în vreun alt loc al cârciumii, de îndată ce se deschidea una dintre cele două ferestre, întrerupând astfel cunenitul.

Turner se felicită în tăcere, că renunţase până acum la plimbări nocturne. Ar fi fost o mare nenorocire, dacă în timpul unei astfel de excursiuni ar fi sunat în casă şi i-ar fi fost trădată absenţa.

Ceeace rămânea de făcut, exa simplu pentru un om ca Henry Turner. Mai întâiu uni cele două sârme şi constată cu uin instrument, că prin acestea curentul rămânea neschimbat. Deschise apoi fereastra şi descoperi acolo ceeace bănuise; în balamalele ferestrelor erau montate contacte foarte subţiri, aproape invizibile, prin car© trecea curentul, atât cât lerestrele erau închise, însă care se întrerupea de îndată ce erau deschise.

„începători nepricepuţi 1” (murmură agentul, privind lucrarea proastă. „Noroc, că cei de aci din bărăgan nu ştiu nimic despre sistemul cu trei conductori cu curent de lu>cru şi de repaus, altfel afiaoerea ar fi fost ceva mai neplăcuta”. Mulţumit de succes, încuie valiză şi se hotărî să urme&e totuşi bunul sfat al birtaşului. Îşi scoase încetişor automobilul din gnajd, umplu rezervorul, ca pentru un drruîm de o zi şi plecă liniştit.

„Johannes Zacharias” - nufmele era scris în ultima telegrama a lui Headstone şi~l lapasa în fiecare zi mai mult întâiu să afle ce fel de am eua în code vâr, unde locuia şi cu ce se ocupa. După aprecierea. Lui Turner, trebuia totuşi să fie un fel de cioban. I se povestise între timp că ciobanii germani nomazi posedau un capital destul de mare în turmele lor. Acum, spre nenorocirea lui, individul mai şi călătorea... Dar... 1 Turner îşi aminti de convorbirea cu birtaşul. Acesta-i spusese despre <o gradină mare şi o mulţime

de stupi. Fără îndoială oă trebue să aibă şi o căscioara. Dar cum s'o găsească? La cârciuimă nu putea întreba; Înainta cu maşina pe bărăgan, pana oe dădu de un tufiş de pini. O ascunse bine înăuntru şi se întoarse agale spre sat. Încerca să-şl amintească bine prima sa convorbire cu bătrânul, atunci când îl condusese o buicata cu automobilul şi apoi coborâse la cârciumă. El indicase totuşi un loc 'oarecare unde îi era casa<

Dar toată osrtenectla lui Turner râmase zadarnică. Vrând-nevrând', trebui să se adreseze trecătorilor, însă întâmpină noi greutăţi. I se răspundea într'un dialect din care puitea ghici câteva cuvinte. Era aproape să renunţe, când o fetiţă, care trecea strada cu o otală de 4apte> ®e opri la întrebarea lui şi arata sprintena o casă. Ceeoce spuse copilă, fu mai greu de înţeles pentru Mr.. Turner decât cele auzite până acum, dar gestul nu-l putea înşela. Fără îndoială, casa pe care o arăta micuţa, trebue să fie a ceiui căutat.

Mr. Tumer rămase pe loc şi se frecă la ochi» Era o casă în stilul obişnuit în localitate, a vreunui ţăran pământean înstărit. După aprecierea lui, putea să aibă şapte sau opt camere, dar nu corespundea deloc cu imaginea ce şi-o făcuse agentul despre hoinarul de pe bărăgan» O astfel de clădire, de aşa mărime» Însemna pentru un bătrân ciabam un palat, o locuinţă cu adevărat princiară. Şi-ar îi închipuit ca bătrânul să aibă cel mult o cameră şi o bucătărie, dar nicidecum o astfel de casă spaţioasă.

Turner crezu că acel copil, care-i dăduse informaţi a, se înşelase. - Sau, mai era şi o altă posibilitate - bătrânul putea fi angajat aci oa grădinar şi Turner căută cu privirea vreo colibă ascunsă în întinsa grădină, unde probabil locuia bătrânul» Fără îndoială, aşa trebue să fie»

Voind să se convingă, trecu strada spre gardul proprietăţii. Ajunse la acelaşi tufiş frumos din dosul căruia, acum câteva săptămâni, consilierul Bergmann şi profesorul Livonius priveau pe Zacharias cum lucra în grădină şi, ca şi ei, găsi med potrivit să inspecteze de acolo mai întâiu terenul. Dar cu cea mai mâie bunăvoinţă, nu descoperi nimic deosebit. Văzu o grădină, care mai presus de orice avea straturi frumoase de arbuşti şi un rosarium care ar fi fost o podoabă şi într'o grădină princiară. În fund, era o casă, dar după tot ceeace pricepea el în apicultura - din păcate foarte puţin - nu putea îi altceva decât acea stupină despre care-i vorbise birtaşul. Nici nu i-ar fi trecut prin gând s'o ia drept casa bătrânului.

Pe când Turner se gândea dacă trebue să-şi părăsească locul de observaţie şi să se ducă mai aproape de gard, văzu 1211 tânăr ieşind cu bicicletă din casa cea mare. Era, fără îndoială, aşa numitul Jochen Dannewald, acel tânăr care îngrijea de gospodărie în lipsa bătrânului. Turneer fl văzu cum se duce la stupi, îşi făcu acolo de lucra şi la urma puse o ladă de lemn alături, pe un scaun. Încalecă apoi pe bicicletă şi pleca prin fund. Vădit, grădina mai avea o a doua ieşire pe altă stradă.

„Bine, foarte bine 1” murmură Turner #pentoUi sine. „Am scăpat de singurul om din casă. Acum, voiu cerceta puţin la faţa locului/' Părăsi punctul de observaţie şl merse mai departe de-a-lungul gardului, până ce ajunse la poartă; dar aci Turner avu iar o decepţie. Pe poarta era o singură tăbliţă şi pe aceasta sta scris cu litere simple, nuimel© care de zile întregi EL urmărea, „Jcihannes Zacharis”. Deci, bătrânul trebue totuşi să locuiască în această casă mare, şi tot ceeace-şi închipuise Turner despre bătrânul cioban hoinar, se spulberă*

Poarta era încuiată. Alături se afla un buton de soneirie şi agentul apasă cu putere de câteva ori. Doar o mai fi locuind în definitiv şi altcineva în casă. Dar cum nu *se* arătă nimeni, Mr* Tumer era asigurat de contrariu. O poartă încuiată nu era niciodată pentru el o piedică şi mai ales o poartă simplă de gradină,

În câteva secunde o deschise, intra şi se furişă cu băgare de seamă spre casă. Şi aci <era-uşa încuiată; dar Mr. Tumer dispunea de o legătura de chei bine asortată,

Într*o secundă uşa se deschise, agentul se uită în jurul său şi rămase înmărmurit. IMobila elegantă de răchită şi pereţii căptuşiţi cu tăblii de lemn. Între altele, pe o măsuţa lucrată din aramă, se afla un serviciu masiv de fuimat. Trebue să fie cel puţin un om bine situat dacă nu chiar bogat, cel care şi-a amenajat pentru bătrâneţe o astfel de locuinţă 1 Tot ceeace-şi Închipuise Turner despre bătrân, se nimfci la aspectul acestui interior.

Nu mai era nimic deosebit de descoperit aci. Turner îndrâsni să înainteze şi intra într'o altă cameră. O sufragede, deasemenea cu mobilă foarte luxoasă şi masivă, dar Mr. Turner nu se interesă prea mult de ea; Dacă, într'adevâr, era oeva interesant pentru elf nu se putea afla decât în camera de luam a bătrânului.

Trebuia deci s'o găsească şi deaceea se decise să urce scară din coridor. Spre marea sa bucurie, aceasta se deosebea cu totul de scara monstruoasă şi scârţâitoare de la han; fără zgomot, ajunse sus şi la încercarea următoare avu real noroc. Încăperea, în care pătrunse, era chiar camera de lucru a bătrânului.

Primul lucru ce-i atrase privirea şi nu-l bucură de Ide, era un dulap modem de oţel. Chiar unei bande de hoţi înannată cu uneltele cele mai perfecţionate, i-ar fi trebuit multe ore spre a deschide acest safe de ultimă modă. Pentru Turner, lucrul era de la început fără sorţi de izbândă, căci nu se aşteptase la aşa ceva şi trebuî deci să renunţe la tezaur.

„Dracu ştie ce comori o fi păstrând acolo bătrânul!” Mal rămânea biblioteca cea mare, făcută din rafturi băgate în pereţii deasemenea căptuşiţi cu tăblii de lemn. Nerăbdător, Turner se repezi la ea, ca cel puţin aci să găsească un indiciu, dar încă odată - pentru a câta oară 1 - rămase decepţionat. Biblioteca conţinea aproximativ câteva mii de volume, Îndeosebi opere din domeniul horticulturii. Găseai nu numai publicaţiile. Cele mai bime

ale literaturii germane în acest domeniu, ci şi operele engleze şi franceze asupra artei grădinăritului şi îngrijirii ilorilor.

Turner alese din raft altă carte şi iar altă, dar îi cade au în mâna numai opere de specialitate, de felul arătat. Supărat, puse ultimul volum înapoi şi-şi dădu seama că. Acolo nu era nimic pentru el câci, deşi avea Turner unele calităţi, nu-i puteai atribui, cu cea mai mare bunăvoinţă, nici un fel de interes pentru arta grădinăriei,

Aruncându-şi ochii la ceasornicul din cameră, 11 veni o altă idee. Era de mai bine de un sfert de oră în casă părăsită. Tânărul plecase cu bicicletă poate numai pentru a îngriji de ceva prin apropiere. În ace-* ste condiţiuni, se putea întoarce în orice minut şl atunci situaţia lui Mister Turner n'ar fi fost prea plăcută. Încuie cu băgare de seamă toate uşile şi ieşi în grădină.

Se gândea să se întoarcă spre poartă pe drumul cel mai scurt, peste pajişte, când se întâmpla ceva ce nu putea fi prevăzut nici de băiatul care îngrijea de casa lux Zacharias şi cu atât mai puţin de Turner.

Unul dintre stupi era pe cale de a roi* Jochen observase încă înainte de plecare, dar nu putea Tămâne în grădină să aştepte evenimentul, căci avea de îndeplinit o treabă urgentă pentru gospodăria casei. Nădăjduia să se întoarcă în cel mult douăzeci de minute, cu ajutorul bicicletei şi credea că sborul roiului va mai întârzia atât.

Oricum, înainte de a pleca puse pe un scaun aproa^ pe de stup prinzătoarea, un fel de ladă de lemn, pe care o văzuse Turner de la locul său de observaţie de după tufişul de şoc, Dacă lucrurile se vor petrece în mod normal, roiuil se vă muta în prinzătoarea prevăzută cu pereţi de faguri, după întoarcerea lui Jochen. Jn caz contrariu, va sbura în apropierea stupului în vreun pom sau tufiş şi la întoarcerea sa, Jochen Danjţewald - în faţa unei probimnm pe care o mai rezolvase de atâtea ori - îl va prinde şi-l va băga într'un stup gd.

O mică împrejurare încurca ordinea lucrurilor - o împrejurare de care Jochen Dannewald habar n'avea şi cu atât mai puţin Mr. Turner, ale cărui cunoştinţe în domeniul apiculturii se mărgineau exclusiv la micile porţii de miere ce i se serveau la hotel la micul dejun.

Incidentul fu produs de pălăria de panama de us galben deschis şi strălucitor, pe care M. Turner obicinuia s'o poarte cu oarecare mândrie. După o noapte de poker în Florida, în care norocul 1 se arătase foarte favorabil* a doua ml, mânat de intenţii bune, intra întruna din cele mai distinse prăvălii şi^şi cumpăra cu câteva sute de dolari o pălărie de panama veritabilă.

Lui Turner nici nu-i trecea prin, ruin te că fni timp ce el ţopăia peste pajişte, întregul roi de albine îşi luase sborul şi conducea alaiul de nuntă la o înălţime apreciabilă pe deasupra lui. Singura%a dqfcinţa, era să ajungă repede la poarta grădinii şi să iasă afară.

Dar pălăria de panmxia, care strălucea atât de frumos în soarele de Iunie, avu o deosebită putere de atracţie asupra reginei albinelor. Se lăsă din sbor pe

ea şl este lucru ştiut că unde se aşează regina, vine întregul roiu, astfel că în câteva minute se formă cu* noscutul ciorchine viu din. Poate zece mii de albine, care în timpul roitului înţeapă moi cu predilecţie.

Înainte că Mr. Tumer să-şi îi dat seama că regina roiului îşi alesese ca loc de odihnă frumoasă sa pălărie, simţea din ce în ce ©a se îngreuna şi la un moment dat, atârnau de pe marginea ei o mulţime de albine care-i zbâniâiau pe la urechi. Şi apoi - probabil că făcuse o mişcare de apărare cu mâna - simţi o înţepătură insuportabilă în obraz, care-l făcu să uite de prudenţă şi reflecţie,

Cu o mişcare bruscă îşi smulse pălăria de pe cap şi o aruncă departe, ceeace-i pricinui încă o jumătate, de duzină de înţepături în mâini. O secundă, albinele zbârnâiră mai tare dar după aceea - regina nu-şi părăsise locul ~ se grămădiră iar într'un ciorchine des, aşa încât nu se mai vedea nimic din împletitura fină de pae.

Înţepat, chinuit de duTeri mari, Turner nu mai era în stare să judece clar în momentul de faţă, îşi amintea din tinereţe tot felul de întâmplări cu roiuri de albine furioase, care uciseseră un cal mare, ba chiar un bivol. Un lucru pricepea clar: că nu trebuia să se mai apropie de această pălărie îngrozitoare, pe care stă acum întregul roiu.

După câte vedea el, unele albine lucrătoare începură să construiască fagurii de ceară; dar cui vederea Mr. Tumer sta grozav de prost. Un ochiu i se umflase^complet, din cauza unei înţepături în pleoapă şi pe celălalt nu4 putea deschide decât puţin, cu nl^ultă trwâă şi durere.

|t ^Singurul lui gând era să fugă. Din câţiva paşi repesşl, ajunse la pcartă şi renunţă, forţat de împrejurăci, să se mai folosească de cârligul de încuiat. Îşi făcu vânt şi şazi. Gardul, neluând măcar în seamă sârma ghimpată care pricinui maxi. Stricăciuni atât persoanei sale cât şi hainelor. Pe jumătate orb, pleca dibuind de-a-lungul străzii satului şi fu mulţumit că nu-l întâlni nimeni,

Urma un sfert de oră plin de chinuri, până ce ieşi din sat şi ajunse pe bărăgan. Găsi cu greu tufişul, în care ascunsese maşina şi cu. Mâi multă greutate, au~ tomobilul însuşi. Fu o mare artă să scoqtă cheia din buzunarul vestei, spre a-l descuia. Turner primi, resemnat, ca din partea soartel, încă vreo câteva înţepături bune de la nişte albine care se rătăciseră în buzunarul hainei, în timpul aventurii, şi-şi trădau acum prezenţa în acest mod.

Se întinse istovit pe perna scaunului dinapoi, ca să capete iar puteri şi sânşi vie în fire. Dar se ridică înspăimântat, zărindu-şi obrazul într'o oglindă fixată în maşină. Cerule Sfânt, cum îl mai schimonosiseră mizerabilele insecte 1 Vreo şase înţepături îi încadrau obrazul, care se umflase, căpătând o circonferinţă aproape dubla.

Avea impresia tristă, că în momentul de faţă, oricare varieteu mare din New-York l-ar fi angajat cu plată bună, spre a face pe clownul excentric. Şi nu era nuimai atât. Din cauza unei înţepături în pleoapa dreaptă, ochiul i se închisese complet, iar pe cel stâng trebuia să-l deschidă cu mâna, dacă voia să

vadă ceva, câci umflătura se pronunţa din ce în ce. Îi era absolut indiferent cum va ajunge, în halul în care se găsea, până la cârciuma din bărăgan. În autoanobil îşi va reveni pu» ţin şi s'ar fi simţit chiar mai bine, dacă înţepăturile nu l-ar li durut atât de grozav.

Se lasă în voia soartei, pe perna comodă a maşinii şi încet, încet, îi veniră ideile în şir. Îşi amintea confuz că undeva în dreapta sau în stânga era o geantă, în care se afla un fel de fannacie portativă sau o cutie cu pansamente. Fana acuma nu se sinchisise nicicdată de ele. Începu să le caute şi le găsi repede.

Duiâpiarul cel mic din metal nichelat conţinea chiar mai multe decât se aşteptase el. Era o adevărata farmacie cu tot felul de sticluţe şi instrumente.

Primul lucru pe care-i căzură ochii, era o oglindă şlefuită de pe partea interioară a capacului. Turner constată cu groază că în timp de câteva minute fizionomia-! Devenise mai grotescă şi mai observă încă un lucru, care până acuim îi scăpase. În fiecare loc al înţepăturii mai era încă înfipt acul cu venin pe caref după cum se ştie, albina oare înţeapă şi-l rupe din trup.

Mr. Tumer trebui să ia măsuri; băgă mâna a doua oară în cutie şi găsi un instrument potrivit, o pensetă, deasemenea fin nichelată, cu care nu era greu, ajutat fiind de oglindă, să apuce fiecare ac şi să-l tragă din rană. Era o ocupaţie foarte dureroasă, dar de îndată ce o termină, Turner simţi o oarecare alinare, cel puţin îi scăzură simţitor arsurile de nesuportat *şi* mâncarlmea.

Încurajat de acest prim succes, căută mai departe în folositcarea casetă şi găsi o a doua sticluţă. Pe etichetă scria; „amoniac a se întrebuinţa extern, nediluat, la înţepături de insecte şi muşcături de şerpi/1 Turner luă >repede sticluţa, băgă în ea un tampon de vata şi începu să-şi şteargd cu zel obrazul. După câteva minute simţi efectul. Arsurile dispărură aproape cu totul, chiar şi umflătură dădu Înapoi încât putea să deschidă ochiul fără ajutorul degetelor.

Ajuns aci# mintea-i începu să se preocupe de uftnâtoarea întrebare: încotro? Să se întoarcă la cârciuma din bărăgan, era imposibil în halul în care se afla. Din fericire, se aprovizionase de dimineaţa pentru un drum mai lung şi-i prindea bine acum. Se decise repede: mai întâiu să meargă mai departe, cei puţin vreo şaizeci de kilometri în nordul bărăganului. Să-şi petreacă noaptea în automobil dacă altfel nu se putea; să tragă la oricare alt han şi să rămână acolo, până când va putea să apară iar între oameni. În farmacia portativă, mai găsise o sticluţă cu acetat de aluminiu, cu care intenţiona să se răcorească, de îndată ce va găsi o gazdă potrivită şi mâine, sau cel mai târziu poimâine, nădăjduia că va fi complet vindecat.

Pe cât de repede luase hotărârea, pe atât de iute o puse în practică. După câteva minute motorul zurui, autoknobilul cârmi puţin nesigur - nu se conducea cu un ochiu tot atât de bine cum se conducea cu doi - ieşind din tufişul de pini, merse încă o bucată pe bărăgan şi ajunse într'o şosea care ducea spre Nord.

Turner pomi într'un tempo mai accelerat.

* * *

După vreo zece minute de la plecarea lui Turner din grădina lui Zacharias, Jochen Dannewald se întoarse de la treburile sale. Întâiu se duse la stupina şi dintr'o privire se convinse că nimic nu se schimbase. Lada sta goală ca mai înainte, lângă stupi. Dar Jochen era apicultor prea veohi şi prea încercat, ca să se lase înşelat de aparenta. După experienţa sa, era probabil ca roiul să se fi aşezat pe unul din nulmeroşii pomi ai grădinii. Lasă cumpărăturile şi bicicleta ia o parte în faţa casei şi începu să caute cu deamănuntul prin grădină, ne trecând cui vederea nici un pom sau tufiş. În felul acesta, parcurse cea mai mare parte a locului şi era gata să renunţe când, deodată, privirea-i se oprj pironită pe un loc de pe pajişte, între un strat de trandafiri şi poarta din iată a grădinii

Acolo, era mult căutatul roiu! Dar nu atârna de o cracă în forma unul chiorchine, ci se stabilise direct pe pajişte, în forma unei emisfere mari. Jochen Dannewald nu mai văzuse, aşa ceva în practica-i Îndelungată. Mai constată apoi că albinele erau foarte sălbatece.

Prevederea este partea esenţială a vitejiei. Jclchen proceda conform acestui proverb, dându-se mult înapoi de lângă roiul agresiv, Fiind în siguranţă, începu să gândească la ceeace trebue să facă, Să aducă pompa spre a linişti primejdioasele insecte cu un duş rece. Era, fără îndoială, lucrul cel mai necesar, câci în caz contrar, roiul putea să-şi ia iar sborul şi să se ducă, Dumnezeu ştie încotro. Şi atunci, eujm: ar mai fi răspuns Jochen cu artă să în faţa bătrânului Zacharias?

Mergând să aducă pompa şi o găleată de apă, fu cuprins de altă teamă. Rodul avea o formă foarte nefavorabilă pentru a fi prins. Un ciorchine atârnat de cracă se putea prinde tu uşurinţă, dar aci era mult mai greu. Jochen se apropie împingând ladă şi încercă să măture cu o pană de gâscă întregul roiu înăuntru.

Dar reuşita era problematică; chiar la prinderea obicinuită a unui roiu de pe cracă, se iau de obiceiu doi oameni ca ajutor. Nu era, în definitiv, mai bine să se ducă la bătrânul Zacharias? Ştia cu siguranţă că-l găseşte la Dr. Frank. Dar nu va râde de el, la auzul acestui lucru? Era bine sâ4 deranjeze de la lucrările importante ce le făcea cu doctorul?

După ce reflectă îndelung, Jochen se decise să hn creze pe răspunderea sa proprie. Cauta coşul de prins, care i se păru mai potrivit. Apoi îşi puse o pălărie de pae cu marginile mari, cu o plasă de apărare. Aprinse o pipă, al cărei fum gros îi făcea râu. În sfârşit, apucă găleata şi pompa, nu uită nici aripa de gâscă şi plecă la faţa lacului.

Stropitul avu rezultatul dorit. Sub influenţa duşului rece, roiul, care între timp devenise neastâmpărat, îşi reduse volumul la jumătate. Cu o mişcare pricepută, Jochen reuşi să împingă partea deschisă a lazi-i până sub roi, şi

scoţând futml din pipă, goni în prinzătoare restul de albine care zbârnâiau sălbatece, apoi lăsă să cadă capacul.

Astfel că izbutise moi repede şi mai bine decât cutezase să creadă. Când se închise capacul lăzii, o piatră se ridică de pe inima lui Jochen. Nu-i păsa că mai zbârnâiau prin aer câteva sute de albine. Ştia că vor intra curând, prin gaura din ceaLaltă parte a lăzii şi se vor uni cu roiul dinainte. Însfârşit, întregul roiu era bine prins şi Jochen putea lăsa lada pe loc o oră sau două. Ceaialtă lucrare, mutarea roiului din ladă în stupul propriu zis, va veni mai târziu.

Jochen Dannewald era mândru că îndeplinise singur o treabă nu tocmai uşoară, fără ajutorul bătrânului Zacharias. Scăpase fără înţepături, deoarece se apărase bine. Îşi jucase mai bine rolul în lupta cu rolul decât Mr. Tumer, care în acest timp îşi scotea ultimele ace din obrazul înţepat.

Gândindu-se mai liniştit la cele întâmplate, Jochen îşi aminti un fapt curios pe care, în surescitarea lucrului, de-abia îl observase. Când împinsese coşul de prins, simţise rezistenţa unui obstacol, Înplântat parcă în mijlocul roiului Zadarnic îşi irâmânta capul să ştie ce putea fi acolo. Era o enigmă şi faptul că mai multe sute de albine. Strivite de greutatea lăzii zăceau moarte pe pajişte în acel loc.

Un singur lucru era sigur: în acel loc pe pajişte se afla un obiect care a îndemnat roiul să se lase tocmai acolo. Fără îndoială că şi acum era cu roiul în ladă şi poate că la mutarea în celălalt stup va întâmpina alte greutăţi Deocamdată, Jochen Dannewald mai avea destul timp. Îşi duse în casă bicicleta şi cumpărăturile şi constată că totul era în cea mai mare ordine. Mr. Tumer, după vechiul său principiu, fusese foarte prevăzător, aşa că nimic nu-i trăda vizita* Numai un prea bun cunoscător al bibliotecii ar fi ob^ servat poate că o operă franceză de horticultură şi una engleză îşi schiimbaseră locul din raft.

Aflându-se în bucătărie, unde despacheta cumpărăturile, Jochen ajunse cu gândurile atât de departe, încât îşi schimbă decizia de mai înainte. Aruncă deodată la o parte cuţitul cu oare tocmai curata sfeclă fi sări în sus. După puţin timp, se urcă pe bicicletă şi plecă. De astă dată alese drumul care ducea de la locuinţa bătrânului Zacharias ia Dr. Frank. Pe Jos făcea zece minute, cu bicicletă, putea ajunge numai în trei», Avea o cheie a clădirii. Intră în camera din faţă şi merse înainte. Paşii următori îl duseră în primul laborator, în care Jofoannes Zacharias lucra de zile întregi liţa pentru sârma de susţinere americană. Dar Zacharias nu era acolo. Tubul de fulgere nu era pus în funcţiune* Jochen nu pricepea, dar nu voia să se întoarcă fără nici un rezultat. Astfel că merse mai departe prin încăperi în care nu intrase niciodată până acum şi ajunse însfârşit în ultima sală, în care se găsea cel mai liniare şi mai nou tub de fulgere.

Ceeace i se înfăţişa aci, îl făcu să-şi uite toate grijile de albine *şi* roiuri. Partea de jos a tubului, în care se găsea o mică masă metalică strălucitoare, era plesnită. Făcea impresia că se întâmplase o explozie 'puternică. În faţa

tubului sta întins pe podea, palid, în nesimţire, Dr. Frank. La prima vedere, nu-ţi puteai da seama dacă trăeşte sau e mort. După ce mai căuta, Jochen găsi şi pe bătrânul Zacharias. Părea că fusese aruncat de explozie într'o parte, spre iereastrâ. Jumătate zăcea, jumătate atârna acolo între cutele perdelei, tot aşa de palid şi nemişcat ca şi doctorul Frank.

Uitându-se la tabloul de distribuţie, Jochen constata că nu era curent în aparat. Indicele tuturor instrumentelor se aflau la zero, distribuitoarele de gaz, care ocupau aproape întreg peretele al treilea al încăperii, nu funcţionau,

Ideea ce-şi făcu olmul lui Zacharias despre cele întâmplate era logică şl dovedea, împotriva celor susţimite de cei ' de la cârciuma, că era totuşi fă toate minţile.

Bănuia că printr'o întâmplare, pe oare n'oi putea constata acum, partea de jos a tubului enoizm sa sfărâmase. Din această cauză, s'a distrus şi vidul tubului şi atunci proporţiile de electricitate din interior se schimb ara cu totul. Curentul din tub se urcă la o. valoare neobişnuită şl apoii distribuitoarele de gaz înitierupseră curentul. Aşa trebue să îi fost şi nu altfel, după câte pricepea Jochen, din cele văzute întâmplător, pe când bătrânul Zacharias lucra cu tubul cel mic, în camera din faţa.

Dar acum nu foloseau teoriile mai mult sau mal puţin juste; trebuia dat ajutor victimelor, Jochen se ocupă înjtâiu de Dr. Frank. Îl ridică, îl duse în camera de alături şi-l puse pe pat Prin câteva fricţiuni, se convinse că mai e în viaţă. Doctorul nu fusese atins de curentul - de înaltă tensiune; era vorba poate numai de un şoc în urma exploziei. Jochen îl descheie la haină *şi* începu să-. L fricţianeze în partea inimii cu o pricepere pe care n'ai fi bănuit-o din partea unui simplu grădinar şi crescător de albine; în curând se văzură urmările.

Pulsul bâtu mai tare, corpul încercă să facă câteva mişcări, apoi Dr. Frank întredeschise gura şi rosti câteva cuvinte greu de înţeles la început, dar articulase, după cum se părea, o întrebare. Jochen voia tocmai să răspundă, când din camera cealaltă îi răsună la ureche o voce; a voce cam aspră, dar care4 era cunoscută de mulţi ani»

„Ei, Jochen, blestematule, de mine nu-ţi pasă? Ce cauţi aci, ndtângule?”. Din câteva sărituri fu în odaia de alături pentru a da ajutor, dar rămase înmărmurite Jochannes Zacharias se desfăcuse singur din perdea* sta deocamdată cam nesigur pe picioare şi începui să-l înjure când îl văzu apropiindu-se grâbiit.

Insultele ce curgeau pe capul lui Jochen erau atât de puternice, încât acesta se convinse imediat de un lucru: stăpânul său nu mai avea nevoe de niciun ajutor, câci cine poate certa aşa bine şi vorbi aşa mânios, e destul de sdravăn. În cascadă Insultelor bătrânului, mereu revenea întrebarea: ce-a căutat în, camera aceea? I s'a spus doar de atâtea ori că poate intra numai în odăile din faţă.

În zadar se scuza că avea nevoe urgentă de domnul. Zacharias şi nu-l găsise în prima cameră. Toate răspunsurile se loveau de dispoziţia rea a bătrânului, până când deodată Dr. Frank care-şi mai venise în fire apăru în prag şi puse capăt certei cu câteva cuvinte.

„A avut intenţiuni bune”, încercă să apere pe Jochen. „Şi dealtfel” - trase pe Zacharias deoparte la fereastă vorbindu-i pe şoptite şi curând necazul bătrânului dispăru.

„Eşti sigur că într'adevăr am reuşit? 1' întrebă eî încet.

„Nu încape nici-o îndoialal” răspunse doctorul tot, aşa de încet. „N'am avut în vedere greutatea materiei noi, cu toate că în mod teoretic ne era cunoscută. Greutatea ei a. zdrobit tubul. Data viitoare, vom fi mai prevăzători.1*

Zacharias îşi mângâie barba argintie. „Va trece mult timp, doctore. Multe săptămâni, poate luni, pana irom cxvea un nou tub.” Mâhnit, voi să se întoarcă, dar Dr. Frank îl reţinu de umăr.

„N'avea nici o grije, Zacharias! Am -un pkm determinai Nâdâjduesc ca peste câteva săptămâni să pot pune în mişcare un nou tub, dar sunt de pe acum încredinţat că ne-am ajuns scopul/'

„Atunci, deocamdată nu mai auri nimic de făcut aci”, spuse bătrânul şi rostind aceste cuvinte dădu cu ochii de Jochen, care aştepta în prag.

„De ce mai stai aici, emule? Te credeam de mult în grădină.”

Jochen îşi adună fot curajul. Acum, când nu mai vedea niciun pericol, îi veniră în minte iar cu o persistenţă îndoita, grijile sale de albine.

„Ah, domnule Zacharias, din cauza albinelor”, începu el cu băgare de seamă, „a roit un stup.. /'

„Şi tu, prostule, ai lăsat roiul să sboare aiurea? 1* îl întrerupse Zacharias supărat.

„Nu, domnule Zacharias, nu e aşa”, încerca Jochen să se apere. „L-am prins în ladă, dar-Şi Jochen Danneiwaid începu să-i povestească din fir în pâr* ceeace păţise cu blestematul roiu şi că venise pentru *a-I cere ajutor...

Bătrânul râse de el şi făcu câteva reflecţii nu prea lăudabile, relativ la priceperea lui în arta apiculturii.

„Ar fi curios, Jochen, să nu putem băga roiul stup”, sfârşi el vorba. „Am timp, vom merge îndată/' Flecară împreună înapoi pe câmp şi ajunseră repede la poarta grădinii Jochen deschise şi o luă înainte. Zacharias râmase pe loc la gard, privind cu atenţie câteva bucăţele de stofă dintr'un postav gros, oare atârnau de sârma ghimpată. Se osteni chiar să tragă una afară şi s'o privească cu atenţie cu lupa. Apoi o împături într'o hârtie şi o băga în buzunar.

„De s'ar afla cui aparţine haina, am fi cu un pas înainte/* murmură el ca pentru sine.

Porni apoi peste pajişte spre locul unde era lada cu roiul prins.

„Aş vrea să ştiu, domnule Zacharias, de oe năsdrăvanele s'au aşezat tocmai aci pe pajiştea netedă?” întrebă Jochen Dannewald.

„Şi eu, fiul meu”, răspunse Zacharias.

„Mă duc să aduc tot ce trebuef'f spuse ajutorul* Zacharias îi făcu semn să stea pe loc.

„Nu, lasă fiul meu, voiu aduce eu singur, tu poţi rămâne aci de pază”, spuse el după ce se gândi îndelung; apoi se duse spre încăperea de lângă stupărie. Jochen se uită după el clătinând din cap. Doar ştia şi el destul de bine ce trebuia adus în acest caz; dece-l lasa bătrânul să stea şi cotrobăia singur?

Aşteptă cccm mult, până îl văzu întorcându-se şi aducând cu totul alte unelte decât se aştepta Jochen, lucruri pe care încă nu le văzuse niciodată în toată practica lui de albinării de până acum. Era, de exemplu, un obiect de metal, care semăna cu o lampă. Sau îl puteai chiar asemăna cu colectorii de raze, germani. Mai departe, un tub prelungitor de metal, o bucată de furtun şi altele multe.

„Nimic de făcut, Jochen”, spuse Zacharias observânduţi mirarea. „Trebue să procedez altfel”. Apoi aprinse lampa. Ardea cu o flacără albastră şi răspândea un fum tare care te făcea să tuşeşti dacă te apropia! De ea. Puse adaosul de metal. - un fel de cilindru mare, pe deasupra flăcării, aşează furtunul peste cilindru şi-l *băgă în* gaura lăzii. Se potrivea exact astfel că lada era ermetic închisa.

„Aşa, dragul meu Jochen, acum să aşteptam puţin. Va dura o jumătate de ora/f

Spunând acestea, se aşeza pe <O bancă din apropiere şi mvită pe Jochen să ia loc lângă el. Consecinţele procedeului sau erau uşor de observat Intâiu era linişte în prinzătoare. Apoi se auzi un zbârnâit şi un bâzâit, de-ţi făcea impresia că roiul voia să spargă pereţii închisorii. După câtva timp, sgomotul se mai potoli ^i însfârşit se făcu linişte absolută. Jochen nu mai putea să-şi stăpânească curiozitatea.'.

„Ce înseamnă asta, domnule Zacharias?” îrrtrebă el. Bătrânul nu răspunse numaidecât, fi ceeace-i spuse însfârşit, nu-l laimuri deloc pe Jochen,

„Asta nu te interese ază”, spuse el scurt; „un bun apicultor nu trebue să cunoască toate acestea. Dar sunt excepţii... /' Nu tennină fraze şi trase iar cu urechea spre prinzătoare, din ale cărei crăpaturi ieşea un fum cenuşiu. Se sculă, se duse la lampă, o stinse şi scoase cilindrul şi furtunul,

„Aşa, acuim ajută-mi să duc prinzătoarea la loc/1 Aşezară amândoi, cu băgare de seamă, lada pe masă, Jochen murea de curiozitate şi râmase în picioare aşteptând noi ordine, dar bătrânul îl goni aproape cu mutate,

„Nu mai ai nimic de făcut aci, duMte în casă şi vezi-ţi de treabă T

Amârlt, Jochen o luă din loc şi auzi cum1 bătrânul încuie uşa de două ari după el.

Rămas singur, Zacharias deschise capacul dinapoi al lăzii. Nu mal era nici o vietate înăuntru. O masă puţin atrăgătoare de albine moarte, miere şi ceară topită. Începu să cureţe lada cu o lapâţică, şi după puţin timp zări obiectul pentru caxe-şi bătuse capul, înainte de a îi luat hotărârea să ucidd întregul roiu prin gaz de pucioasă. În mijlocul grămezii de albine moarte şi miere, sta ceva galben, tare ca paiul, îmbibat cu ceară.

O pălărie, pe care o purtase poate necunoscutul. Roiul se lăsase, din întâmplare, pe ea. În disperarea sa, intrusul şi-a smuls-o din cap, şi sărind apoi peste sârma ghimpată, şi-a agăţat haina. Astfel se zugrăvea tabloul în închipuirea bătrânului. Zacharias îşi mai putea imagina clar, după lunga sa experienţă de apicultor, cam cum trebuia să arate «cel om, înţepat şi umflat, de nerecunoscut. Dacă l-ar vedea acum, ar fi uşor de stabilit cu certitudine, că el e autorul.

Cine putea fi? Fără să vrea, gândurile bătrânului se agăţară de Mr. Turner, N'ar fi greu şi constate cam unde se aîlă acum. Se duse repede în casa# la telefon şi chemă pe birtaşul din bărăgan.

„Mister Turnex, Americanul? Da, desigur, domnule Zachariasî S'a aprovizionat la mine ou benzină, pentru un drum de două zile şi a plecat. Unde e dus, nu vă pcrt spune. Am auzit că intenţiona să plece spre Nord, pe bărăgan”.

„Mulţumesc, domnule Horn r Necăjit, Zacharias puse receptorul la loc, Chiar dacă acest taimis al lui Headstone este-amestecat în aventura cu albinele, după dcuă zile se va putea constata cu greu. Şi cine ştie, dacă vulpoiul nu va rămâne mai mult timp acolo, până ce dispar şi ultimele urme? Singura dovadă rămânea pălăria din prinzătoarea cu pucioasă. Zacharias se întoarse la ea, destul de rău dispus,

Cu ajutorul iopâţeiei şi al unui cleşte de lemn, din acelea care sunt mult întrebuinţate în apicultură la scoaterea şi aşezarea ramelor de faguri, trase afară din prinzătoare corpul delict şi-l ţinu timp îndelungat sub un 'robinet, lăsând să curgă apă. Astfel se spălară bine toate resturile de miere şl albine moarte. Dar ceeace rămase, nu prea bucură pe bătrân. Albinele din roiu trebue să fi luat pălăria lui Mr. Turner drept o pradă de pae, căci altfel nu se explică zelul cu care au început imediat să formeze înăuntru şi pe din afară, faguri de ceară.

Chior după spălarea radicală, panamaua uşoară, care în mod normal poate avea douăzeci de grame, cantarea acum mai bine de o jumătate de kilogram. Şi acest plus de greutate, era ceară curată, materie care se dizolvă cui greu în puţine substanţe chimice şi numai la câlduirâ.

Jochannes Zacharias recunoscu întreaga greutate a problemei. Se întoarse fuga în casă şi scotoci zadarnic în bibliotecă, consultând diferite opere de apicultura. Ceeace găsi, nu-i putea ajuta întru nimic şi nu-i spunea nimic nou. Nici unul dintre proiectele discutate cu Dr. Erank în ultimile luni nu-i

făcuse atâtea greutăţi ca această problemă de batjocură; transformarea unei pălării vechi într'una nouă. Avea noroc Jochen că nu i se ivea în cale, căci dispoziţia bătrânului, în momentul de faţă, nu era deloc bună.

Dar o decizie trebuia luată şi, după mai multe ezitări, Zacharias se hotărî la cea mai practică, să fiarbă obiectul în apă. Împletitura de pae va fi mai puţin stricată de apă, decât de substanţele chimice. Dacă va ţine cu atenţie temperatura apei cam la şaptezeci de grade, ceara se va topi şi va pluti pe apă, iar el ar putea s'o scoată. Se hotărî să procedeze după acest plan.

Peste puţin timp, un vas smălţuit destul de mare, sta plin cu apă pe o maşină de gaz. Zacharias controla cu un termometru temperatura apei şi împingea pălăria înăuntru. Scotea, fără osteneală, ceara liberată şi o punea în alt vas,

Lucră astfel câtva timp şi bătrânul se miră de enorma cantitate de ceară ce ieşea prin acest procedeu. Pălăria se făcuse atât de uşoară, încât era greu s'o ţii în fundul vasului; Zacharias trebui să toarne de câteva ori altă apă, cândf deodată, făcu o descoperire nu tocmai plăcută. Pielea dinăuntru suporta fîsberea. Mai puţin decât paiul. Apa se colorase şi bucăţelele de piele se ridicară la suprafaţa.

„Proastă calitate! Ce fel de piele americană, ordinară, putredă!” mormăi el. „Trebuia să mă fi gândit înainte şi s'o fi scosl Acum nu mai e nimic de făcut”! La suprafaţa apei se forma numai spumă. Apoi încetă şl aceasta. Bătrânul îşi împlinise scopul: pălăria se U^ berase şi de ultimiele urme de ceară; dar ce aspect avea, când o scoase din vosl Din pricina fierberii îşi pierduse forma, însă Zacharias suferi cu calm această nouă lovitură. Şi iar începu să făurească planuri noi. Dacă ar lăsa să se usuce puţin plăsmuirea pocită şi apoi ar călca-o cu atenţie, şi-ar recăpăta poate vechea formă. În sfârşit, se va mai găsi vreo piele potrlvită şi mai departe se va gândi el ce trebue făcut.

Duse pălăria, jertfa regretabilă a atâtor lupte şi osteneli, înapoi în casă şi porunci lui Jochen, care stă. În bucătărie, să iaca totul curat în oameră şi să pună. la loc toate uneltele întrebuinţate. Se simţi apoi taie* obosit.

Ziua aceea îi adusese destule necazuri; explozia tubului mare, apoi istoria cu Jochen şi tot ce urmase» Puse pălăria să se usuce, apoi se *culcă* pe canapea şi. Aşteptă să doarmă.

D>ar nu reuşi. Mereu se uita la rândurile de cărţi din. Biblioteca. Ceva nu era la loc? Cartea cea mare engleză şi cea corespunzătoare franceză stăteau altfel că de obiceiu? Mereu căuta o lămurire, fără s'o poată: găsi. Puţin înainte, intrase foarte enervat în biblio^ teca, scosese tot felul de lucrări de apicultură şi nu le pusese probabil iar în acelaşi loc. Să-i fi scăpat din vedere schimbarea celor două opere? Gândindu-se la: aceste două posibilităţi, veni însfârşit somnul şi Mh trânul adormi.

*

* *

Mr. Turner făcea acelaşi lucru ca Zacharias. Drumul, cu un ochiu închis şi cu altul care se umfla mereu, n'a fost prea uşor. Mersese câteva ore fără întrerupere spre Nord, până ce ajunsese într'un oraş măricel* Dorinţa de odihnă şi destindere îi era merett* mai mare. Ga într'un vis, vedea înaintea ochilor o cameră nu prea luminoasă, răcoroasă, în care să se întindă cu plăcere şi să-şi poată îngriji rănile.

Un hotel mijlociu din piaţă, îl îndemnă să oprească.» îşi duse maşina la gară) cu multă greutate şi intră în; restaurant.

„Domnule 1 Ce înfăţişare aveţi?" îl întâmpina birtaşul. „Aţi intiat în drum, în vreun roiu de albine? Da, da, pe bărăgan este acum timpul roitului. Li s'a mai întâmplat kk fel şi altor automobilişti".

Mr. Turner aproba părerea birtaşului, povesti că o ceată de albine i-ar fi sburat deodată pe deasupra capului şi apoi întrebă de o cameră. Obţinu una aproape aşa cum dorise: răcoroasă, nu prea luminoasă, plăcută* Se învoi repede cu birtaşul. „Trebue să vă odihniţi, dragul meu domn, să vă culcaţi imediat şi să ţţineţi mereu comprese reci. Aveţi ceva potrivit? Dacă nu, vă voiu trimite de la farmacie'1.

Turner numi acetatul de aluminiu din casetă să.

„Păstraţi-l, mai bine", spuse birtaşul, „Vă voiu aduce altceva de la farmacie şi voiu pune un lighean cu comprese lângă pat. Sunteţi înţepat îngrozitor, domnule. Faceţi-vă imediat comod. Vin eu sus, de îndată ce voiu avea medicamentul de la farmacie".

După câteva minute, Turner se întinse în pat şi în curând veni şi birtaşul şi-i aduse cele necesare.

„Dacă aveţi nevoie de ceva, sunaţi de două ori. Vă voiu trimite mâncarea sus. Ar fi însă mai bine, să nu mâncaţi nimic deocamdată. Principalul este să staţi liniştit şi să puneţi comprese reci", repetă el prima povaţă. „Mâine, cel mai târziu poimâine, veţi arăta iar ca un om".

Mr. Turner simţi cu plăcere compresele răcoritoare pe obraz şi în curând, ca şi bătrânul Zacharias, de la şaptezeci de kilometri depărtare, spre Sud, adormi adânc.

Într'o* situaţie cu totul diferită, se afla Dr, Frank. Întâmplarea de dimineaţa nu-l descurajase, ci dimpotrivă, îi înarmase cu o nouă energie şi dragoste de muncă. Mai întâiu, trimise o lungă telegramă consilierului Bergmann. Apoi se întoarse în sala mare şi privi încă odată, acum nestingherit de nimeni, cu ioî calmul, câmpul de luptă.

Părea destul de pustiu. Partea de jos, în forjnă de piston, a uriaşului tub, era făcută ţăndări, sub influenţa unei mari greutăţi. Cu puţină osteneală, izbuti să dea de-o parte mai multe bucăţi de cuarţ, care străluceau numai şi nu erau acoperite de metal. Altele, mai mult sau mai puţin acoperite de metal, opuseră o rezistenţă de neînvins şi de-abia le mişcă cu ajutorul unei pârghii de oţel.

Singurul lucru ce putea face, era să spargă în alte numeroase locuri cuarţul tubului distrus.

Privirea-i râmase aţintită asupra instrumentelor de distribuţie de pe perete. Toate indicatoarele se aflau, la zero. Îşi aminti însă exact cifrele atinse când se întâmplase catastrofa de dimineaţa care distrusese deodată tubul cel mare. În timpul experienţei, în tub era tensiunea enormă de treizeci şi cinci de milioane de volţi, iar indicatoarele curentului tremurau între zece şi cincizeci de miliamperi, A trebuit să pună în. Funcţiune ultimele maşini1 de rezervă, pentru a produce puterea electrică pe care o putea înghiţi tubul în acest caz.

Când deodată ~ Dr. Frank îşi amintea precis târla curentului şi tensiunea lui şi se grăbi să şi le noteze - marea cantitate de metal a tubului se prefăcu, în lichid *şi* spumă, reducându-se la >o părticica din volumul dinainte.

Apoi se întâmplă nenorocirea. Tubul plesni, sfărâmându-se în bucăţi. Într'o clipă, vidul fu distrus şi arăr. Iătoarele curentului se urcară la o intensitate enormă în acelaşi moment. Din fericire, întrerupătoarele funcţionară în aceeaşi miime de secundă, oprind tstfsiUr nea uriaşă de treizeci şi cinci de milioane de volţi.

Nici nu-i venea să-şi Imagineze catastrofa ce s'ar fi putut întâmpla în caz contrariu. Cel puţin un incendiu uriaş, distrugerea întregii clădiri, iar el şi bătrânul Zacharias nu s'ar mai fi numărat printre cei viii

Pe de o parte, Dr. Frank era mulţumit sufleteşte de descoperirea care părea a fi destinată să deschidă o cale nouă întregii ştiinţe a electrotehnicei, o invenţie care se putea compara numai cu aceea a dinamului sau a acumulatorului, o creaţie care, după părerea lui, era menită să deschidă o eră cu totul nouă în tehnica electricităţii.

Dar, pe de altă parte, îi era penibil gândul că încercarea care reuşise de dimineaţa va trebui repetată încă de nenumărate ori, înainte de a se stăpâni în întregime nouă tehnică şi că se terminase totuşi cu o catastrofă. Câţi ani lucrase pe cale teoretică, calculase, făcuse încercări şi iar socoteli, până ce capătă aliajul, acel amestec dozat exact, mărunt ca praful, care, sub acţiunea electronilor ce cad cu iuţeala luminii, urma să fie bătut, tcpit, ciocănit, până ce &e obţine noua materie. Materia minunată care nu se găsea până acum pe pământ şi despre a cărei existenţă pe un astru* întunecos, la depărtare der pământ de mulţi ani lumină, nu ştiau decât astrofizicienii...

Gândindu-se la viitor, Dr. Frank se îndreptă cu semeţie. Alături de numele celor mlai mari cercetători alături de fizicieni ca Helmholtz, Hertz, ca Lord Kelvin şi Rccmsay. Curie şi alţi, vă *rămânea* şi numele *său* nemuritor, atât cât vor trăi pe pământ oameni care cugeta.

Un sgomot în anticameră îl sustrase din gândurile sale. Să îi să venit consilierul, în urma telegramei? Era aproape de neînchipuit, chiar dacă Bergmann ar îi luat imediat cel med rapid avion. Ieşi prin anticameră şi portal. Un şofer trăsese la scara şi întreba de domnul Zacharias. Omul nu păru

mulţumit cu răspunsul, că nu se află acolo. Lămuri, că ar veni de la Duren, că ar fi călătorit toată noaptea şi ar vrea să încarce acum, pentru uzină* metalurgică, un transport de fire de liţă pe. Roate de cablu,

Dr. Frank, care considera vizita neaşteptata că o binevenită odihnă, îi spuse că se duce să se informeze şi intră în camera în oare lucrase Zacharias până în ultimul moment, când îl chemase lângă tub pentru a-i arăta succesul, căruia îi urmă apoi imediat catastrofa. Se uită în cameră şi rămase înmărmurit. Bătrânul trebue să fi lucrat în ultimele zile cu multă sârguinţă pentru a efectua toate acestea. Era gata pentru transport un întreg şir de roate, îndeajuns de multe pentru a umple autocamionul şi suplimentul sau.

I se părea nepotrivit să lase pe şofer şi pe ajutorul său în cameră, pentru a scoate roatele. Până acumf era luat ca ajutor pentru astfel de lucruri, ţochen Dannewald. Dar unde să-l găseşti în grabă? Cine ar putea şti în ce loc se află acum? Dar în definitiv, nu erau multe de văzui Tubul nu funcţiona, roacele de cablu se erflau destul de departe de eL

Astfel că doctorul se decise să cheme pe şoferi înăuntru şi le dădu ordin să încarce sârma prsgâtita.

Lucrul se îndeplini repede. Într'un sfert de oră, totul era gata şi maşinile porniră pocnind şi pufăind. Dr. Frank mai stătu câtva timp în faţa casei, privind cerul albastru şi încălzindu-se la soarele de vara, După muncă intensă din ultimele zile, îi făcu bine o astfel de destindere.

În timp ce privea, observa un punctuleţ alb, cara se apropia repede pe cerul albastru şi în curând se arătă a fi un avion de mare viteză. Mirat, observă că ateriza pe pajiştea întinsă de lângă clădire, apoi doctorul strânse cu putere mâna lui Bergmann. Telegrama nu-i dăduse pace consilierului. Se grăbise să vină cât mai curând, spre a vedea cu ochii lui proprii izbânda doctorului. Acesta mai aşteptă să mai iasă şi altcineva din avion. În sfârşit, întreba: „Cum se [ace, domnule consilier, de data aceasta fără domnul Livonius?”

Consilierul râse. „Câte odată trebue să plec şi fără el. Are mult de lucru în uzină şi până la obţinerea brevetelor mai «este câtva timp. Dar voiam să văd eu însumi succesul, Dacă ar fi numai jumătate din ceeace reiese din teodile d-tale, atunci cred, domnule doctor, că va trebui să aşezăm pe alte baze concernul nostru - un surâs se ivi pe faţa consilierului, lîn ceeace priveşte pe vechiul nostru prieten Headstone, cred că-l vor apuca toţi dracii când va auizi cel mai mic svon despre succesele noastre. Atunci „United Electric” va depinde de noi.”

Dr. Frank o luă înainte, iar consilierul îl urmă în camera cea mare. Rămase mut în faţa tabloului de prăpăd ce i se înfăţişa înaintea ochilor.

„Şi rezultatul,” întrebă el în sfârşit?

Dr* Frank' îi arătă o bucăţica de metal cam de mărimea unei cutii de chibrituri, care se află jos pe ciment, între bucăţile de cuarţ ale tubului.

Bergmann se apleca spre a ridica bucată, dar toate încercarile-i fura zadarnice. Avea impresia că era înşurubata cumva în pământ. Dr. Erak de abia-şi mai putea stăpâni râsul, văzând osteneala fără succes a lui Bergmann.

„Uitaţi greutatea specifică, stimate domnule consilier. Bucăţica aceasta cântăreşte mai mult de două mii de kilograme. O vom ridica cu macaraua.” Se îndrepta spre o macara făcută pentru montarea uriaşului tub şi 'O manevra până deasupra bucăţii de metal, aşa încât putu însfârşit să apropie clama de ea. Apoi vorbi mai departe.

„Mă îndoiesc, domnule consilier, că aţi putea lua bucata această mică în avion, chiar dacă aparatul ar fi în stare să suporte încă o greutate de două tone; nu cred totuşi să se afle vreun loc în avion cart ar putea suferi această greutate concentrată într'un singur punct, fără a-şl pierde echilibrul/1 Vorbind, doctorul se aplecă şi împinse ghiarele clamei deasupra metalului.

„Să sperăm că -rezista clama”, spuse el punând lanţul macaralei în mişcare. Bergmann observa cum dinţii cleştelui scârţâiau pe metalul nou şi cum lanţul se întindea tare sub mânuirea doctorului. Privea hipnotizat bucata de metal, pricina acestor sforţări, cum se ridică încet de tot de la pământ, milimetru cu milimetru şi ise înalta încetişor în sus.

Consilierul Bergmann era un bun cunoscător, care putea să aprecieze rezistenţa unei macarale diferenţiale de felul celei întrebuinţate aci. Neliniştit, se apropie şi apucă el însuşi de lanţ, pentru a-şi da seama de foiţele necesare pentru a mişca şi a ridica milimetru cu milimetru această bucăţică de metal ridicol de mică.

„Atenţiune, domnule consilieri” Strigând aceste cuvinte, Dr. Frank apucă pe Bergmann de umăr şi-l trase de o parte, tocmai în momentul potrivit, câci dinţii cleştelui alunecaseră şi bucata de metal căzu la pământ de la o înălţime de un metru. Dacă o cutie de chibrituri obicinuita cade de la această înălţime, este în general un lucru fără importanţă. Dar Întâmplarea capăta o altă înfăţişare când o astfel de bucăţica are o greutate aproape de neimaginat, de peste două tone. Metalul căzu cu zgomot pe pardoseala de beton. Ca un glonte intră pe jumătate în el, formând în toate părţile crăpături colţurate*

Dr. Frank îngălbenise. „Am avut noroc, domnule consilier”, articuld el deabia respirând. „Avem de aface cu o materie neobicinuită, Acum cred că înţelegeţi cum numai greutatea acestei mase a putut sparge tubul, de îndată ce se concentrase în câteva locuri, în timpul transformării”.

Consilierul îşi căpătă iar graiul cu încetul. „E minunat, Dr» Frank, minunaţi Izbânda d-tale este deasupra tuturor aşteptărilor!'* spuse el apucând mâna doctorului. „Văd şi eu că nici nu poate fi vorba să iau în avion metalul de faţă. Vom avea nevoe de autocamioane grele, pentru a-l aduce la uzină. Dar ce vom face apoi cu el?”

„E numai o posibilitate1', răspunse Dr. Frank, după o scurtă gândire» „Trebue să încercaţi prin încălzire gc-l întind© la Laminar în placi cât se poate

de subţiri. Cred că nu e cu putinţă o prelucrare cu alte unelte, fie ele chiar din cel mai bun oţel. Dar dacă isbutim să-l întindem în părticele de o zecime de milimetru, atunci am câştigat partida întrece de zece mii de ori toate materiile izolatoare cunoscute. Vom putea atunci fabrica şi condensatori, de care nici nu visează lumea de azi. Trimiteţi cât de repede posibil mijloace de transport potrivite şi începeţi imediat încercarea d «prelucrare. Restul depinde de reuşita d-tale. Eu voiu construi aci între timp un nou tub, mai rezistent, pentru nouă încercare”.

„Sine, domnule doctor, voiu da ordine cât se poate de repede”. Consilierul se uită întrebător Împrejur. „Dar spune-mi doctore, unde este bătrânul nostru Zacharias? Mi-a scris că, din anumite cauze, va fi oaspetele d-tale timp de paisprezece zile, pentru a se face oarecum nevăzut”.

Dr. Frank surâse. „La ce ajută cele mai bune intenţii, când e timpul roitului pe bărăgan! A fost aci până la prânz. Apoi omul care-i îngrijeşte în acest timp de gospodărie. La adus vestea că trebue prins un roiu şi atunci bătrânul n'a mai putut rezista. Fără nici o pre~ cauţiune, a dat fuga cu Jochen acasă. Sunt convins că-l mai găseşti şi acum acolo”.

Consilierul se uită la ceas. „În definitiv, «aş -avea timp destul”, spuse el. „Aeroplanul poate aştepta o oră. Aş vrea să văd ce face bătrânul meu Joharnes. La revedere, domnule doctori Se va pregăti totul, după dorinţa d-tale”.

Peste câteva minute, ajunse în faţa bine cunoscutei porţi şi apasa pe butonul soneriei. Jochen Dannewald apâiu şi-şi manifesta bucuria sinceră faţă de vizitator.

Consilierul voia să ştie unde se află domnul Zacharias.

Jochen răspunse cu importanţă:

„Domnul Zacharias doarme, a prins azi la prânz un roiu. Era îngrozitor, domnule consilier. Eu singur n'aş

H febutir.

„Dar unde este?” întrebă consilierul nerăbdător»

„înăuntru, domnule consilier, pe şei - pe şezlong”, Bravul Jochen se ostenise zadarnic de nenumărate ori să exprime cuvântul străin. De data aceasta, reuşi numai în parte şi Bergmann se amuză în tăcere.

„Vrednici sunteţi”, spuse el glumind. „Dormiţi când e cel mai frumos soare pe ceri Poţi rămâne aci, voiu cauta singur pe stăpânul tău”.

Găsi pe prietenul Zacharias în bibliotecă, după cum 11 anunţase Jochen, dormind profund. Bergmann ar fi lăsat deoparte oiric-e gluma, dacă ar ţi ştiut câte nopţi jertfise Zacharias, în timpul din urrnă, la fabricarea sârmei de susţinere pentru Americani. Dar aşa, îşi dădu frâu liber dispoziţiei, se apropie de bătrân şi-l trezi cam greu, mişcându4”

„Ce este...? Tu aici, Prânz? Ce s'a întâmplat?” spuse în sfârşit Zacharias somnoros.

„Voiam să te întrebi răspunse consilierul: „Voi dormiţi zimfji amiaza mare şi Americanii aşteaptă cablul?'*.

Între timp, Zacharias se trezi de-abinelea. „Cablurile sunt gata, Franz. Poate pleca la Dilren ultimul transport.»/'» Vorbind bătrânul se aşează şi în sfârşit Franz Bergmann găsi ocazia să-i strângă mâna.

„Sunt gata, prietene - dar îţi spun sincer, c'a lost munca, nu glumă, Dacă nu era mare nevoie de mine, n'aş fi făcut-o de dragul nostru”,

„Dar aveai pe doctorul, el nu putea?” Se vedea după faţa bătrânului că-l supărase întrebarea. „Doctorul avea ceva mai bun de făcut”, răspunse el aspru. „Trebuiau terminaţi colectorii şi s'au şi terminat», ce, ie miri? N'am fost leneşi. Şi cea de a treia mare problemă pare a fi rezolvată. Cred că ai fost pe acolo. Ai văzut rezultatul?”

Consilierul aproba. „L-am văzut, Johannes, şi dacă nu mă înşel, suntem în faţa unei epoci a tehnicii cu totul nouă. „Spunând acestea, privi mai atent pe bătrân şi observă cu părere de râu că acele zQe de muncă intensă lăsaseră urme adânci. Voi să-i spună câteva cuvinte relativ la aceasta, când Zacharias continuâî

„Încă puţin, şi aş fi pierdut şi un roiu cu această ocazie. Dar l-am salvat în ultimul moment, slavă Dom^ nului. Am avut mare noroc”.

„Ce importanţă are, dragă Johannes, alături de atâtea lucruri de seamă care ne preocupă, un roiu de albine în plus sau în minus! Ai, zău, destule”, „Judeci fals, Franz! Roiul mă interesează în mod deosebit şi simt convins că în curând te va interesa şi pe tine”.

„Scuză-mă, dragă Johannes, dar aci nu ne potrivim. Preferinţa ta pentru agricultură şi creşterea animalelor depăşeşte uneori orizontul meu. Ce-ar putea să mă intereseze, pe lumea aceasta, tocmai imul din roiurile tale?”

„Roiul nu, dar ce era în el, dragă. Ia priveşte dincolol Ce crezi că e?”

Consilierul întoarse capul în direcţia indicată. Deasupra sobei atârna ceva galben, diform. Se apropie, luă obiectul în mâna şi-I îhvârti şi pe o parte şi pe alta.

„Ei, ce crezi, Franz?”

„Habar n'am, dragă Johannes. Ceva ce nu se poate defini? La pipăit pare a fi o împletitura de pae. Nu pot ghici; spune-mi, deci, ce reprezintă”.

„O pălărie, o pălărie foarte fină de panama. Ai fi putut constata asta, de la primă privire”.

Consilierul făcut un gest de nedumerire, învârtind bucata în mâini, încoace şi încolo.

„Dragă Johannes, spuse el după câtva timp, trebuia să-i pui o etichetă, ca la obiectele de la muzeu”.

„Ei”, continuă nerăbdător Zacharias, „doar poate vedea orice om cu minte, că e o pălărie de panama. Rămâne numai întrebarea, dacă aparţine prietenului Turner”.

„Turner? Cum ai dedus că această corabie sfărâmată ar putea aparţine lui Turner? 1'

„Bazat pe o mie de motive întemeiate, dragă Franz. Am bănuiala îndreptăţită că a fost la mine în vizită nepoftit# în timp ce Jochen avea treabă în sat. Presupun mai departe că roiul, care tocmai ieşise, şi-a ales această pălărie* ca punct de odihnă. Cred că, Americanul înţepat după toate regulele artei cu această ocazie, şi-a smuls-o disperat şi a aruncat-o pe jos” *

Consilierul Bergmann ascultă cu mare atenţie afirmaţiile prietenului său, dând din când în când din cap.

„Multe presupuneri, Johannes, multe afirmaţii - dar unde sunt dovezile?” întreba el îndoelnic,

Johannes Zacharias scoase portofelul şi-i arătă o bucăţică de stofa.

„Iata proba, că omul şi-a luat picioarele la spinare şi a fugit*. Lămuri el pe Bergmann. „Nfa mai avut nici putere şi nici timp să descuie poarta şi a sărit, simplu, peste gard. Am găsit aceste bucăţele mai târziu în sârma ghimpată pe care am reînoit-o de curând. Cum vezi, şi-a făcut datoria, pedepsind pe musafirul nepoftit, fie el Tumer sau altul. Care a fost vizitatorul.., vezi, Franz, trebue să ştim cui aparţine pălăria câci, fără îndoială, aparţine vizitatorului”.

„Dar nu te^ai interesat unde era Mister Turner în acel timp?”

„Ba da, Franz. Am chemat la telefon pe cârciumar, înainte de a mîă culca şi am primit răspuns. Că Americanul telefonase de undeva, cu puţin înainte, comunicând că are intenţia să facă o excursie de mai multe zile cu automobilul”.

Zacharias continuă râzând: „îmi închipui că nu4 convine să se arate a doua zi, dacă albinele mele l-au pocit aşa cumnâdâjduesc”,

„Trebue să-ţi spun, Johannes, cu cât îmi povesteşti mai mult, cu atât mi se pare mai verosimil. Aşa dar, să ne dăm toată osteneala, să dovedim că Mr. Turner a fost până acum posesorul acestui obiect - hai să4 spunem, oi acestei pălării. Şi ce ai de gând să faci?”

„Voiam să reflectez, după ce mi-<is fi făcut somnul. Principalul este ca pălăria să-şi recapete forma dinainte. Cred că voiu izbuti cu o maşină de călcat”. Consilierul îl privi mirat - adresându-i tacet aceste cuvinte: „Johannesl Johannes, prietene, mi se pare că încetul cu încetul ai devenit un adevărat ţăran! Altădată, la şedinţele noastre de la Berlin, n'ai îi făcut astfel de propuneri”.

„Poftim! Procedează tu mai binel” răspunse Zacharias, fără să se mai supere de reproşul prietenului său,

„Voiu da pălăria la cel mai bun specialist de la Berlin. Va fi supusă la toate operaţiunile tehnice moderne. Pusă în aburi.,. În presă... sau, ştiu eu, ce mijloace mai sfuntl Dar un lucru ştiu, că tu cu procedeul tău primitiv n'ai fi făcut decât s'o strici mai râu. Voiu pleca imediat înapoi la Berlin. Vrei să-mi

împachetezi această diformitate, ca să nu mă fac de râs faţă de pilotul meu? Voi proceda foarte rapid şi nâdâjduesc să ţi-o trimit înapoi în patru-cinci zile”.

Nu fără octrecarai împotrivire tăcută, se desparţi Zacharias de pradă sa, dar trebui însfârşit să admită că prietenul său avea dreptate. Un scurt rămas bun, şi consilierul plecă spre avion.

Ducea cu el, în locul unei mostre din noua materie curioasă a doctorului Frank, o plăsmuire diformă pe care nici acum nu-i venea s'o numească „pălărie”.

* *

A doua zi, pe seară, Turner nu mai avea răbdare să stea în patul de suferinţă. Umflăturile dăduseră atât de mult înapoi, mulţumită compreselor reci permanente, încât îşi recăpătase înfăţişarea omenească, cu toate că mai lipsea mult ca să arate ca înainte. După o cină copioasă, se decise să plece chiar în neta noapte. Avea intenţia să se ducă încă odată la Diiren, pentru a se informa, la faţa locului, de starea lucrurilor. Avea 'în subconştient trista presimţire că-l aşteptau iar la cârciuma din bărăgan câteva scrisori sau telegrame neplăcute, din partea lui Headstone* Nădăjduia să le ţină piept printr'un bun raport de la Dfiren, şi această perspectivă îi întâii hotărârea.

Dimineaţa, trecând podul din K6ln, decise să se întărească mai întâiu, printr'o gustare. Luă loc la an restaurant de pe cheiul Rinului şi constată că se simte mai bine după călătoria din timpul nopţii* Mâncând, răsfoi cu interes ziarele de dimineaţa şi se opri uimit Im un anunţ care făcea reclama de polarii bărbăteşti de toate formele şi calităţile. Până acum, nici nu-şi dăduse seama cănşi pierduse pălăria. Da... îşi amintea de-abinelea. O aruncase în timpul aventurii cu roiul de albine. Poate că insectele muşcătoare o mâncaseră în întregime - Mr. Turner nu ştia nimic, nu cunoştea ştiinţa albinăritului*

Totuşi, un lucru era probabil sau chiar sigur; că pălăria va cădea în mâinile proprietarului acelui roiu blestemat. Al doilea, trebuia în orice caz să-şi cumpere o pălărie; şi al treilea, era de dorit ca cea nouă să semene cât mai mult cu cea veche, pentru în Împiedeca vreo bănuială supârâtcare.

În timp ce termina pe îndelete gustarea, Turner se mai gândi şi în sfârşit se hotărî. Îşi copie adresa din anunţ, se interesa de drumul până acolo şi află că era în apropiere. De aceea, lasa maşina şl plecă pe jos, spre centrul oraşului.

La prima stradă laterală, trebui să sară în lături, pentru a se feri de un autocamion. Privirea-i căzu uimită pe trcmsport. Erau roate de cablu, înfăşurate cu aceeaşi liţă strălucitoare ca argintul din care, după cum ştia sigur de mult se împletea la Dfiren sârmă pentru „United Electric”, Observa şi semnul maşinii care trecea în goană. Era acela al Renaniei. După direcţie, se putea deduce că venea dinspre Est.

Turner cumpăni un moment dacă nu era mai bine să-şi părăsească planul dinainte şi să urmărească imediat autocamionul. Dar se răsgândi. Până la Dilren erau patruzeci de kilometri, Dacă şoferii poposeau în drum, îl va ajunge

el în orice caz, cu maşina Iul iute şi mică. Dacă nu, atunci nu mai era nimic de făcut, Turner se lăsă la voia întâmplării şi-şi continuă drumul spre centrul oraşului.

Găsi curând prăvălia şi-şi exprimă dorinţa. În faţa lui se înălţară repede, teancuri întregi de pălării; dar Mister Turner nu era prea încântat de ce i se arăta. Cele mai bune erau imitaţii, din cele ce se fabricau în întreprinderile elveţiene. Mr. Turner dădu la o parte modelele, cu un gest de refuz şi explică mai precis. O pălărie de panama veritabilă, lămuri el cu energie, cu care ocazie se învederă mai mult ca de obiceiu accentul său american. „O panama veritabilă you know gentlemen", îşi încheie el lămurirea, după oare vânzătorii, care şi înaintai îi trataseră cu destulă politeţe, se purtau ca şi cum ar fi avut de a face cu fiul lui Vanderbilt sau al lui Ford. Încercară chiar să-i vorbească englezeşte, ceeace însă nu primi. Apoi îi fură aduse câteva pălării pe care vânzătorii le ţineau ca pe nişte obiecte preţioase, pe care le-ar fi scos din tezaur.

„Panamla veritabil, Sir", spuse primul vânzător aproape pe şoptite, de emoţie.

„Cea mai scumpă, pe care*o avem mai de mult în depozitul nostru", spuse al doilea cu un respect profund, adresat în parte lui Mr. Turner, în parte pălăriilor. Americanul nu se lăsă convins nici de unul, nici de celălalt. Apucă una şi după ce o pipăi, se convinse că avea de aface cu o marfă buriă, dar că nu egala pălăria cea veche, jertfa albinelor lui Zacharias.

Începu să probeze puţin cam indispus şi găsi repede una care-i venea minunat. Aceasta-i schimbă dispoziţia. Îl bucură mjai mult însă ştampila aceleiaşi firme americane, de la care-şi cumpărase vechea pălărie. Linişitit, scoase un pachet de bancnote, plăti preţul cerut, salută şi deşi din prăvălie.

În timp oe vânzătorii şuşoteau între ei despre Americanul, pe cât de vădit de bbgat p© atât de posomorât, Turner ajunse pe dinamul de *pe* malul Rinului», Peste câteva minute, plecă cu maşina spre Diiren.

Avea interesul să nu accelereze mersul, fiind stăpânit de o singură dorinţă: şoferii autocamioanelor să staţioneze în timpul călătoriei pentru a lua masă cum se cade.

După vreo douăzeci şi cinci de kilometri, Mr, Turner crezu că găsise ceeace cauta. În faţa unei cârciumi din sat, staţiona un autocamion. Americanul recunoscu din depărtare că era încărcat cu roate de cablu, dar, privind mai de aproape, avu o desamâgire. Roatele nu erau înfăşurate cu liţă din aceea de care căuta el, ci cu sârmă groasă. Nu mai avea deci rost să poposeasecă aci.

Să sperăm că voiu avea noroc mai târziu, încercă el să se consoleze; pe drumul ce duce la Diiren, sunt încă multe cârciumi pe şosea. Părerea Iui Mr. Turner era justa, fard îndoială, dar îi scăpa un singur lucru din vedere: în uzinele metalurgice se aflau şi cantine bine amenajate de care se puteau folosi furnizorii şi tocmai de acest lucru voiau să profite şoferii pe care-i urmărea

Turner» 11 călătoriseră toată noaptea, pentru <3 ajunge în timpul prânzului la Diiren, unde puteau capa ta o masă ieftină şi totuşi bună.

Turner păgubi astfel din dcuă puncte de vedere. Nu pierdu numai pe şoferi ci, ajuns tocmai la om mesei, trebui să aştepte mult până ce reuşi să vorbească cu conducătorii uzinei.

Însfârşit, se afiă în faţa directorului Kâmpf, dar cuvintele acestuia erau puţin îmbucurătoare pentru eU

„Vreau să vă vorbesc deschis", începu discuţia directorul general. „Nu mai ştiu drept cine să vă iau/' Turner se făcu roşu. „Nu vă înţeleg, d-le dlragtot % răspunse el nesigur.

„Atunci am să mă explic. Sunteţi împuternicitul lui Mister Headstone sau un - % înghiţi cuvântul „şarlatan" care-i venea pe buze.

„Bine înţeles că sunt împuternicitul lui, domnule director Kâmpf.1'

Turner scoase un act ştampilat şi-l puse în faţa lui Kâmpf. Era un act luat de la un notar american care-i dă între altele dreptul şi împuternicirea să încheie cumpărăturile şi vânzările pentru „United Electric" în Europa.

Directorul general îl ceti şi-l înapoie înterlocutorului său.

„Da, într'adevâr Mister Turner. Îmi retrag cuvintele; nu înţeleg însă purtarea lui Headstone". Bagă mâna într'un dulap şi scoase un teanc de scrisori.

Turner recunoscu de la prima vedere trăsăturile caracteristice ale scrisului lui Headstone.

Printre scrisori, se aflau şi cablograme, a căror apariţie numai ajungea să-i strice dispoziţia. Kâmpf le citi una după alta şi ascultând, agentul îşi făcu despre Headstone aceeaşi părere că directorul. 1

Ceeace cuprindea textul acelor scrisori s'ar putea traduce exact prin cuvintele franceze; ordre, contreordre, d£sordre. La început, Headstone consimţise prima cumpărare de material a lui Turner şi dispusese imediat printr'o bancă din Europa, plata unei sume mai mari. După câteva zile urmă o scrisoare cu numeroase obiecţiuni asupra preţului convenit. Apoi, o telegramă pentru a înceta imediat fabricarea. După câteva ore urmă altă: să se reînceapă lucrul şi continuă astfel încă de câteva ori, într'un fel şi'n altul.

Turner putea pricepe această corespondenţa tot atât de puţin ca şi directorul* căci nici unul nu cunoştea diferitele incidente ce avuseseră loc, tn acest timp, la Aluminium Corporation în Buffalo, şi oare erau pe punctul de a duce pe Headstone până la nebunie.

De-abia venise vestea îmbucuratoarsi că nouă metodă de tratare electrică a mărit. Rezistenţa sârmei într'un mod neaşteptat Apoi, câteva ore mâi târziu, vestea unei mari pagube, spulberarea tuturor viselor. Adesea, sârmele erau mai proaste după prelucrarea electrică, decât înainte. Totul depindea de o anumită tensiune a curentului din tub şi de tehnică specială pe care Dr. Frank o desvoltase muncind ani de-arândul în laboratorul său. Dar se

vede că cei din Buffalo nu cunoşteau toate acestea. El mai dibuiau încă în întunerec. Se realizau mici succese, după care urmau pagube, iar corespondenţa lui Headstone cu u^ina din Diiren era, ca să zicem aşa, barometrul care marca această stare de lucruri.

Kâmpf închise dosarul. „Ce spuneţi de asta, Mister Turner?'* întrebă eL

Acesta dădu din cap. „Habar n'am, domnule director. Dar mă bucur că din toate reiese că Mr. Headstone a aprobat în cele din urmă toate angajamentele ce am luat faţa de d-voasfra/*

„Da, aşa reiese mai ales din cablograma primită acum trei zile. Dar cine ne poate garanta că nu-şi va schimba părerea, mâine sau poate încă azi?"

Tumer dădu din cop, disperat. „E absolut imposibil să închei afaceri în acest fel I" izbucni eL „Dar îmi permit să vă întreb, ce aţi întreprins în urma acestei corespondenţe T*

Directorul râse. „N'am luat în seamă toate aceste nimicuri şi am fabricat cei şaptezeci de kilometri comandaţi de d-voastră. Ultimul rest de câţiva kilometri este încă în maşină şi va fi gata până mâine. Am oprit însă restul de trei kilometri de cablu, deşi e plătit de „United Electric" * Dacă Mr. Headstone rămâne până mâine la părerea de azi, va primi o înştiinţare din partea noastră, că s'a executat comanda şi cablul întreg va fi expediat contra plata sumei stabilite, încă în aceeaşi zi pe adresa „United Electric". Dacă însă îşi schimbă părerea încă odată, toate plăţile făcute până acuin se considera anulate şi cu aceasta, afacerea e terminată pentru noi/1

„Da, domnule director, dar ce veţi face cu cei şaptezeci şi trei de kilometri de cablu special, care va fi greu de plasat în altă parte V*

Directorul râse iar. „N'aveţi nici o grije de asta, d~le Turner", spuse el continuând să râdă. „Avem mai mulţi cumpărători decât credeţi. Dacă Mister Headstone renunţa s#o ia, peste câteva zile marfa va avea altă destinaţie, Vă fac o propunere", urmă el după ce se gândi puţin, „Cred că e foarte nimerit să vă convingeţi la uzină, că într'adevâr cablul e aproape gata. Cu această ocazie, îl puteţi încerca cu ajutorul maşinii de lungime de rupere şi apoi telegnrfiaţl imediat d-lui Headstone că trebue să se decidă neîntârziat să ia cablul, câcl în caz contrar vom dispune în alt mod de el, *'

Turner nu putea primi o propunere med convenabilă ca aceasta. Ea îi da prilejul dorit, de a trimite lui Headstone o telegramă importantă şi în acelaşi timp de a scoate în evidenţă capacitatea şi necesitatea persoanei sale. Dacă în aceste zile de grea cumpănă, N fi telegrafiat lucruri neplăcute, tot el, Turner va ieşi cu faţa curată, dacă afacerea. Reuşea acum.

Primi deci propunerea directorului cu plăcere, Urmă o scurtă plimbare prin uzină, cu ocazia căreia Turner se mărgini la câteva încercări de lungimi de rupere! Care-l convinseră pe deplin de calitatea mărfii ce trebuia să primească. Trimise apoi o cablogramă cu conţinut bogat lui Headstone, t la conceperea căreia nu făcu economie de cu/vinte, spre a-şi pune în valoare serviciile. O

expedie pe la trei şi jumătate, după ora Europei centrale. Aşa dar Headstone o va primi cam pela noua şi jumătate, după ora americană. Deci va avea răspunsul în cel mult două ore»

Turner se hotărî să rămână în noaptea aceea la Diiren, mai ales că menţionase să-i trimeată răspuns neîntârziat, Părăsi uzina mai bine dispus de cum venise, pentru ca după muncă depusă să-şi caute un loc bun de odihnă.

Nu era potrivit să spună sau să scrie ceea ce Mr» Headstone gândea despre electricienii şi chimiştii de la „Aluminium Corporation^ în urmă ultimei sale călătorii la Buifalo. Îşi dă seama că va trebui să mai treacă ani, până ce Corporaţia va ajunge să realizeze ceva asemănător cu sârmele germane şi-şi formula părerea, poate cam aspră, că avea de aface cu nişte idioţi.

În această dispoziţie, trimisese un şir întreg de telegrame lui Turner, care nu era de găsit în ultimele patruzeci şi opt de ore, din motive cunoscute; şi ultima, telegramă către uzină, care cu puţin înainte fu arătata agentului sau *

Când primi telegrama lui Tumer de la Diiren, 1 se luă o piatră de pe inimă*

Numai de formă, avu o scurtă convorbire cu directorul Brooker şi apoi două telegrame, redactate în dublu, trecură «oceanul; una către uzina metalurgică, cealaltă lui Turner la adresa indicată de el.

Acesta era tocmai la masă, când apăru directorul Kâmpf, pe neaşteptate şi-i puse pe masă o telegramă, „Vedeţi, Mister Turner”, strigă directorul bine dispus, „de astădată am isbutit Puţin imbold ajută întotdeauna. Iată confirmarea comenzii cu două semnături şi dispoziţia bancară. Totul e în ordine. Mâine dimineaţă, trimitem marfa. De data asta, vizita ce ne-aţi făcut a fost de folos/* Vorbind, directorul se aşează la masa lui Turner şi comandă un aperitiv. Agentul citi foaia de câteva1 ori înainte de a o înapoia.

„Sunt cam surprins că eu n'am primit nici o veste, Dar să sperăm că totul e în ordine/1

Directorul râse. „Uitaţi, domnule Tumer,. Că uzina noastră are legătură directă cu serviciul poştal principal. Prin aceasta, noi căpătăm telegramele cu un sfert de oră mai devreme. Deaceea am venit imediat, să vă aduc vestea îmbucurătoare. Dacă Mr. Headstone v'a, scris în acelaşi timp, telegrama va sosi, cred, peste câteva minute'%

De-abia terminase fraza, când (intrd poştaşul în cameră.

„lat'o r spuse directorul Kâmpf, şi Turner o şi deschise. Din feric. Ire, nu se adeveri teama că ar conţine vreun pasaj supărător. Era de fapt o repetare a celor spuse în telegrama sosită înainte. De astă dată, Headstone părea mulţumit de agentul său* Tumer începu să mănânce cu poftă, în timp ce directorul Kâmpf. se înapoie la uzina.

*

* *

Domnii Fosdick şi Cojwper aveau iar de luam Ba, aveau chiar peste puterile lor, după cum se exprimase odată Calwper*

Într'adevâr, le da mult de lucru terenul mlăştinos, pe care Headstone şi Brooker îl cumpăraseră de câteva luni, pentru instalarea noului post american AE.

Ce repede se schimbase totul erei 1 Un sistem, de canale ducea apa, care până acum, curgea în multe locuri lu suprafaţă, printr'o scurgere spre lacuri.,

A fost o muncă grea, executată de echipa de oameni angajaţi din toate Statele Unite, sub comanda maeştrilor specialişti, cărora nu le lipsea revolverul nici ziua nici noaptea. Nu purtau armele pentru a demonstra unele obiceiuri sălbatece, ci din cauza şerpilor cu clopoţel, care apar aproape la fiecare pas în acest ţinut şi devin periculoşi, dacă din nebăgare de seamă sunt călcaţi. Cu toate acestea, nu s'au putut înlătura câteva incidente, pfbiă ce a început să funcţioneze sistemul de canale, scurgând apa spre lacuri.

Însă primele care pierlră, fură broaştele, pentru care mlaştinile de până acum erau un adevărat paradis. Curând, plecară şi şerpii cu clopoţei, deoarece broaştele le constituiau hrana. Şi ei dispărură spre Nord, astfel că se putea lucra mai uşor pe terenul uscat

Era totuşi încă destul de greu, căci acum intrară în funcţiune maşinile de beton. Trebuiau să se instaleze în şanţuri blocuri uriaşe pentru sârmele de susţinere; şi când se termina cu aceasta, se începu clădirea noului post, oare era de asemenea făcută din beton, însă mult tmai mare decât cea veche, care fusese distrusă de Tornado.

Urmară trei zile de repaos, pe care Fosdick şi Cowper le folosiră pentru odihnă. Apoi sosiră noile maşini. Amândoi râmaseră încremeniţi, deşi se cam aşteptau la astfel de dimensiuni. Postul vechi producea cel mult nouă sute de kilowaţi. Cel nou va da şase mii patru sute, dacă se ancorează plasa la opt kilometri înălţime, cu ajutorul sârmei cumpărate din Germania şi afară de aceasta dacă se montează cu colectorii de raze germani,

Mai trecu încă o săptămână şi jumătate, în care iMJhljj «ie de zi şi de noapte lucrau cu schimbul.

Maşinile fură instalate în clădirea nouă, tablourile ţi* distribuţie montate, totul fu pus la punct. Astfel că lut ac» realizase o parte a planului de luciu* Venea la tftnd ultima, care lui Mr* Cowper îi era prea puţin jilâcută, din cauze uşor de priceput.

Era vorba de părţile tăiate din vechea reţea, care trebuiau întinse pe teren şl ataşate iar una de alta. Până acum, au fost dispensaţi de vizita lui Headstone, Numai o singură dată, la începutul lucrărilor, venise să inspecteze şi voind să împingă cu umbrela ceva greu de definit ce se mişca în faţa lui pe jos, auzi deodată o pocnitură de armă. Speriat, Headstone se uită în jur şi văzu un minier care era lângă el cu revolverul fumegând. Înainte de a spune sau a-l

întreba ceva, omul arătă pe pajişte, unde se afla spirala ce-l interesase pe Headstone şi care în luptă cu moartea se întinsese; era un şarpe de aproape un metru lungime,

Palid şi mut, Headstone părăsise locul şi plecase neîntârziat. Încercarea era prea tare, chiar pentru nervii lui! Dar între timp aflase că au scăpat de plaga şerpilor şi tocmai acum, când se începea lucrul la reţea, apăru iar. Mister Cowper căuta, pe cât îl era posibil, să fugă din calea lui; trebui, totuşi, să îndure câteva observaţii usturătoare asupra sborului său involuntar şi pe deasupra şi întrebarea, dacă n'are de gând să mai facă o plimbare suplimentară pe socoteala lui „United Electric",

Cowper răspunse? „Niciodată, Mister Headstone 1 A f est destul de rău prima oară, dar acum la opt mii de metri înălţime.., 1* Se cutremură, cuprins de frică şi se plecă im asupra lucrului.

Headstone plecă mai departe. Era în firea lui, să spună astfel de răutăţi inferiorilor săi şi cu cât observa că izbuteşte, cu atât li părea mai bine. Condus de Fosdick, vizită încăperile postului, instalaţiile maşinilor şi privi cu scepticism noii colectori de raze# neputându-şi stăpâni observaţia că poate Germanii au progresat între timp şi că ei rămân iar în urmă.

„Mi se pare cfam auzit că dispunem actualmente în Germania de un serviciu excelent»/* îşi permise să adauge Fosdick,

Headstone îl întrerupse brusc: „Cine ţi-a spus aceasta, este cel mai mare mincinos al secolului, Mr. Fosdick. Serviciul nostru de informaţii din Germania este mai prejos de orice critică. Mi-e teamă că vom mal avea de furcă, dacă nu izbutim să schimbăm lucrurile/* Bagă de seamă, ca aci cel puţin să fie totul în ordine, pentru că postul să funcţioneze în curând,. Ştii, Mr. Fosdick, ce importanţă are pentru slujba şi pentru viitorul d-tale/1

Cu aceasta, Headstone şi-a împrăştiat toată otrava şi-a plecat, Coţwper îşi făcu de trei ori semnul crucii, când văzu automobilul dlspârând în depărtare.

„Mulţumesc lui Dumnezeu, că a plecaţi" spuse el respirând uşurat. Apoi, amândoi cercetară lucrările ce mai erau de făcut până la punerea în funcţiune a postului şi găsiră că mai aveau extrem de multe. Nici Fosdick, nici Cowper nu aveau timp de odihnă. Acum, ca şi mai înainte, lucrau şaisprezece ore pe zi. Şi vor mai trece multe zile, sau chiar săptămâni, până ce postul va fi în stare să lucreze. Era vorba ca întâiu să pună şaizeci de colectori în reţea, apoi trebuia să se monteze conductele de combustibil la toţi aceşti colectori şi mai departe, să le conducă de-a-lungul unei sârme de susţinere până în partea de jos, pentru că flacăra colectorilor să se alimenteze de acolo. La sfârşit, se vor ocupa cu ridicarea uriaşei reţele până la -înâlţimea de opt kilometri, cu ajutorul baloanelor.

D muncă grea, covârşitoare 1 Dar dacă Fosdick şi Cowper ar îi aflat de cele ce se petreceau, cam în acelaş timp, pe bărăganul din Nordul Germaniei, s'ar îi aşezat amândoi în iarba îmbelşugată de pe terenul postului şi n'ar mai fi

pus mâna pe nimic; câci în curând puterea pe oare o atingeau ei, va fi cu mult întrecută acolo 1

Dar nu aflaseră nimic. Ei ştiau numai că Mister Headstone se interesa mereu de la New York de post şi cerea, cel puţin la trei zile odată, un raport amănunţit asupra mersului lucrărilor; astfel că munceau neturburaţi, cu toate că Mr. Cowper îşi exprimase de multe ori părerea că şi negrii din Sud, care lucrează la plantaţiile bumbacului, o duc mai bine ca inginerii k dela. „United Electric1*.

* *

Tot ctxm astfel gândea şi Mr. Tumer, care după o lipsă de mai multe zile, apăru totuşi la cârciuma din. Bărăgan, unde găsi alături de alte scrisori şi câteva telegrame de la Headstone. Evident, afacerea cu sârma se încheiase chiar, cu lauda agentului. Însă cererile formulate de Headstone, În felul său obicinuit, lipsit de. Consideraţie, erau acuml mai impetuoase. Cerea informaţiuni amănunţite asupra hoinarului din bărăgan. Voia să ştie ce moi e nou la postul germcm şl telegrama mai cuprindea încă o veste, pe care Turner o considera ca o nedreptate faţă de persoana să. Headstone părea a nu mai voi să încredinţeze rezolvarea acestor probleme lui Turner singur, anunţându-i sosirea unui profesor american, Voucher, care se va prezenta în curând la han.

Supărat, Turner rupse telegrama şi voia s'o asvârle pe fereastră, dar în ultimul moment îşi dădu seama şi arse bucăţelele de hârtie. Se plimba enervat prin ca* meră, de la un capăt la altul, gândindu-se la noua situaţie... profesorul Voucher..» Habar nfavea ce fel de om era acela pe care Headstone i-l trimitea pe cap; dar îşi dă seama că funcţiunea să se micşorase.

De-abia se întinse pe scaunul lung, când cineva bâtu la uşe. Să fie indezirabilul profesor?

FfiCome ini” strigă el supărat, Uşa se deschise, dar în cadrul ei nu apăru nici un profesor american, ci băiatul pe oare Tumer îl cunoştea prea bine, ajutorul 'birtaşului.

„Vi s'a adus această, Mr. Turner'1, apuse el, punând pe masă un pachet alb, umflat..

„Adus..,? Pentru mine,? Dela dne..,?”

Nu primi nici un răspuns. Tânărul ieşise, trântind uşa după el, iar scârţâituirile scării dovedeau îndeajuns că da fuga jos. Curios, Turner se sculă de pe scaunul de odihnă şi se apropie de masă, Văzu pachetul alb ca zăpada, ce nu purta semnul vreunei firme. Îl apucă, îl ridică şi când simţi greutatea-i mică, fi veni în minte un gând negru. Cui mâinile tremurânde, Îl desfăcu. Apăru, strălucitoare, împletitura fină a nnei pălării de panama. Mişcând între degete materia uşoară, Turner luă o deriziune.

Nu trebue, în nici un caz, ca aceasta să fie vechea Lui pălărie, chicrc de ar 11 de zece mii de ori, Dar în definitiv, era? Sub acţiunea tratamentului cam grosolan ce l-l administrase Zacharias, paiul pierduse mult din fineţe şi toată

arta pălărielului berlinez, căruia Bergmann i-o încredinţase, nu putuse îndrepta aceste stricăciuni.

Părea încă o pălărie destul de bună, dar de sigur nu mai bună decât cealaltă pe care şi-o cumpărase din Kâln, Se uită la pielea dinăuntru.

„Dacă vrei să faci pe deşteptul, mai rău te prosteşti”, râse el, cqaăsând pe buton* Peste puţin timp intră însuşi birtaşul»

„Ce doriţi, Mr. Turnir?”

„Doresc să ştiu, domnule Horn, ce e cu acest pachet 1 Mi s'a trimis o pălărie staainâ.”

Klas Horn ezită un moment, înainte de a răspunde,

„O pălărie străină, Mr. Turner? Este cu siguranţă pălăria d-voastra de panama. Am văzut-o doar de atâtea ori.”

Mr. Turner se duse la dulap, scoase pălăria cea nouă şi o întinse sub nasul birtaşului uluit.

„Aceasta e pălăria mea, domnule Horn”, îl lămuri el energic. „Uite pielea dinăuntau, cu firma americană, de la care am cumpărat-o.

Cu un gest elegant şi-o puse pe cap şi continuă; „De cealaltă nu-mî pasă. Dracu ştie a cui o fii la-o, te rog, n'am nevoe de ea aci Y*

Vrând-nevrând, birtaşul trebui să se retragă cu al doilea exemplar. Părăsi camera, mormâlnd câteva *acuze*. Tumer se uită după el râzând, până oe uşa se închise. Apoi deodată deveni serios.

Afurisita comedie 1 Ce noroc pe el că-şi cumpărase din timp încă una 1 Cu toate acestea, situaţia era încă destul de critică* Acela care-i trimisese pălăria, desigur că-l bănuia. Cine poate fi? Reflectând, se opri la Zacharias, Dar e plecat în câlâtarie. ** sau terminase între timp cu moştenirea şi se întorsese?

Atacai e cea mai bună apărare! Adevărul acestui vechi proverb se dovedise de multe ori în cari era lui Turner; se decise să-l ia şi acum ca exemplu. Planul era simplu: să-şi pună pălăria cea nouă şi să meargă să întâlnească, curajos şi îndrăzneţ, pe bătrân, apoi,., ce va urma nu ştia deocamdată. Se va decide el când vor fi faţă în faţă. Cu această hotărâre, părăsi camera, îndreptându-se spre sat. Nădăjduia că şl acum bătrânul îi va ieşi în cale, dar dorinţa nu i se realiza.

Zacharias se afla în acest timp la Dr. Frank, care-i citea raportul Iul Bergmann, asupra primelor experienţe ou noua materie grea, raport sosit cu poşta de dimineaţă.

La fiecare frază citită de doctor, bătrânul era mai mulţumit. Tot ceeace Dar. Frank formulase că probabil şl posibil, se îndeplinise mai presus de orice nădejde şl aşteptare.

Noua materie, a cărel coheziune moleculară era mai mare decât a tuturor celor cunoscute, nu se putea prelucra cu nici un fel de unelte»

Nu se putea găuri sau sparge, dar se putea la hevoe întinde cu cilindrul în foi subţiri şi tocmai aceaeta doreti; Dr. Frank. În laboratoarele concernului

Bergmann., se procedă la întinderea ei în placi subţiri ca foiţa; aceste strctturi fine aveau o putere de izolare mai mare decât a tuturor materiilor cunoscute. Se reuşise, mai departe, a se stampa această tablă de o sutime de milimetru şi a o uni prin falţuri.

Zacharias nu-şi mai putea reţine admiraţia. „Minunat, doctore, strigă el mulţumit, bătând în masa", De asta avem nevoe. Cu ea vom face condensatorii cane ne vor apăra uzina-AE de orice fulger. Va fi o minunel Numai de i-am avea odată 1"

„Stal, stal, dragă Zacharias, nu te grăbi 1 Bergmann scrie mai departe că ne-a trimis prin poştă, în acelaşi timp şi prima mostră de condensator. Mă mir că n'a sosit."

„O li fost puţin prea greu pentru un poştaş de o constituţie obicinuită", spuse Zacharias râzând. Poate că l^au predat la poşta vreunui vehicul, care are dram pe aci. Nu m'aş mira să-l îi încărcat iar în căruţa lăptarului. El e de cbiceiu toporul de oase."

Dr. Frank se uită la ceas. „Vorbeşti de căruţa de la fermă, Zacharias? Trebue să treacă acum."

Amândoi se îndreptară spre fereastră şi priviră pe drum,

„Exact, doctore, presupunerea s'a adeverit! Uite Căruţa venind, dar nu pare că bătrâna Lisa ar avea ceva peste măsură de greu de tras."

„Un pachet pentru d-nul doctor**, spuse căruţaşul oprind, „dar e greu al dracului." Arătă Q ladă de lemn nu prea mare. „Singur n'o pot ridica, va trebui să-mi ajutaţi." Dr. Frank apucă cu putere, Zacharias ajută şi el puţin şi toţi trei izbutiră să aducă lada până *ba* masă. Zacharias băgă mâna în buzunar şi căruţaşul pleca mulţumind de mai multe mii nu căpătase încă niciodată un bacşiş aşa de gras de la bătrân.

De-abia plecase omul, şi anmn&oi se interesară de lada. Scoaseră capacul repede^Pşi zăriră talaşi. Mereu talaşi şi iar talaşi. După ce dădură deoparte tot acest material de umplutură, apăru un carton mic, de mărimea unei cutii de chibrituri. Apucară de el spre a-l scoate din ladă, dar osteneala le iu zadarnică. Mereu le aluneca din mâini, din cauza greutăţii lul.,» până ce Dr. Frank aduse un instrument cu care îl apucă şi-l scoase în sfârşit afară. Înlătură repede învelişul de carton. Iar găsi talaşi, apoi foiţă şi în sfârşit apăru un bloc micuţ, cam cât o brichetă, de culoare închisă, având strălucise metalică.

Pe una din feţe, era mâzgălit ceva cu lac alb. Zanumai: „microfarad, curent treizeci de milioane de volţi/'

Dr. Frank îşi rezernă fruntea între mâini şi se uită timp îndelungat la micul aparat. Numai înfăţişarea şi o uşoară mişcare a capului trădau cât de intens gândeşte. „Ştii ce înseamnă asta, Zacharias?" întrerupse el în sfârşit tăcerea.

„Ce însemnează, doctore?" răspunse Zacharias cu un ton triumfător. „înseamnă că putem prinde orice fulger care poate strica postului nostru, ca

într'o cursa de şoareci. Suntem! În posesia ultimei minuni ce ne trebuie pentru postul-AE. Stăpânim fulgerul, ca altădată Jupiter, regele zeilor/' Apucă micul condensator* „Îl avem în mână şi dispunem de el după voie."

Dr. Frank se bucură în tăcere, observând osteneala zadarnică a lui Zacharias de a mişca condensatorul, care cu tot volumul lul mic, cântărea vreo sută de kilograme. „Renunţă, Zacharias", spuse el surâzând. „Prezicerile par a se potrivi, dar pumnul nu-ţi este atât de puternic ca al Zeus, nu & în stare să agite fulgerul ca bătrânul rege al zeilor/'

„Totuşi, am dreptate 1" se apăra Zacharias.

„Nici nu contest", îl întrerupse doctorul, „dar întrebarea mea de adineauri se referea la altceva. Vream să te întreb ce înseamnă că în acest nou condensa* tor este concentrată o cantitate de electricitate de treizeci de culombi într'un mic spaţiu de câţiva centimetri cubi. Îţi voiu spune eu", continuă el, văzând nedumerirea bătrânului. „înseamnă ceva enorm, ceva ce n'a mai fost niciodată. Se vor realiza fenomene electrice, ce nu s'au putut observa niciodată până acum, fenomene pe care le vor studia savanţii încă multe decenii. Sunt curios să văd primele Încercări cu acest aparat. Dacă îndeplineşte ceea ce promite, atunci tehnica noastră se afla la punctul de trecere dintre două epoci/'

„Cred, doctore", spuse bătrânul Zacharias, „dar., /1 - un surâs trecu pe obrazul iui brăzdat - „tare aş vrea să ştiu ce ar spune amicul Headstone de acest lucru",

„Va veni ziua, dragul meu Zacharias, când va şti, când va trebui să ştie, spre a căpăta licenţa pentru „United Electric". Dar până atunci, mai e mult. De ajungem însă aşa departe, d-ta vei fi acela care va împărtăşi cunoştinţele, lui sau agentului Turner. D-ta ai oarecare experienţa în acest domeniu, d-le Zacharias."

Bătrânul îi dădu mâna* „Ne-am înţeles, doctore; n'aş vrea în nici un caz să pierd această plăcere *V*

Se sculă şi se îndreptă spre ieşire, urmat de doctor; voia tocmai să-şi ia rămas bun, când sosi băla* tul de la birt. Se opri în faţa scării şi dădu lui Zacharias un pachet alb.

„Ce e asta, Hinrich 7" întrebă Zacharias.

„Domnule, Americanul care looueşte la noi spune că n'ar fi pălăria lui, i-a arătat-o d-lui Horn pe a lui cu ştampila americană, şi asta nu-l interesează. V'am adus-o deci înapoi." înainte de a băga de seamă, Zacharias se trezi cu pachetul, iar băiatul plecase înapoi la birtul din bărăgan.

„Te-qi ars, dragă Zacharias!" râse doctorul, care fusese martor la toată scenă. „Nu trebue să4 crezi pe Tumer prea prost. De astă dată, a ieşit din încurcăturoţ, dar". - Doctorul deveni serios, „bănuiala nu în înlăturată şi un lucru e stabilit. În casa aceasta agentul nu trebue să intre niciodată. La prima încercare, va păţi ceva mai grav decât aventura cu albinele. Şi acum" -

doctorul continuă dispus, „te felicit pentru frumoasa-ţi pălărie, dragă Zacharias 1 Poart'o sănătos, dar n'o pune pe timpul roitului 1 ŞUI că ar putea să-ţi meargă prosti”

Bătrânul îşi luă ziua bună de la doctor, puţin cam amărât. Acesta-I petrecu cu privirea o bucată de drum, de-abia stâpândndu-şi râsul, văzând pe Zacharias cum merge ţinând pachetul.

*

* *

Amărât, Turner se întoarse la cârciuma din bărăgan, dupăce cutreerase zadarnic satul şl toate împrejurimile. Tocmai se gândea, dacă ar fi bine să xişte să întrebe încă odată de Zacharias, când birtaşul îl întâmpina cu o altă veste.

„Domnule Turner, v'a sosit un compatriot, un Mister Votsoh, sau aşa ceva, N'am reţinut bine numele. Vorbeşte puţin germanaj am înţeles numai că e un bun cunoscut al d-voastră şi vrea să vă aştepte/1

Blestematul profesor, pe care mi-I trimite Headstone pe cap 1 gândi Turner.

„Bânuesc că e prietenul meu, profesorul Voucher”, răspunse birtaşului, ascunzându-şi supărarea. „Unde e?”

„În camera d-voastră, Mister Turner”, răspunse Klas Horn. Turner se necăji pe birtaş, pentru că poftise cu de la sine putere pe un oarecare străin în camera sa, El spuse tare: „Bine; mă voiu duce sus.”

Urcă inevitabila scară scârţâitoare, deschise uşa şi văzu în faţa sa un om necunoscut.

„Domnul profesor Voucher, bânuesc?” Celălalt se sculă de pe scaun şi-i strânse mâna cu putere.

„Exact, Mister Turner. Sunt profesorul Voucher şi viu din ordinul iui Mister Headstone. Vă aduc o scrisoare de recomandare, într'o oarecare măsură, /' Înmâna, surâzând, plicul închis Iui Turner.

Între timp, agentul avu ocazia să privească pe nepoftitul trimis al lui Headstone. Un obraz tipic de profesor american. O pereche de ochelari tari, părul cărunt, obrazul ras, altceva nimic deosebit.

„Vă rog, staţi jos, domnule profesori” spuse el invitându-l cu un gest şi deschizând scrisoarea Iul Headstone. Citi răvaşul voluminos şi se posomorî, Iar vechea litanie ordine pe care Headstone le mai repetase şi încă *mx* erau îndeplinite, La sfârşit, comunicarea Îndeosebi neplăcută lui Turner, că de la această dată trebuia să lucreze împreuna cu profesorul, după directivele acestuia,

Lasa scrisoarea şi se adresă lui Voucher: „Cunoaşteţi conţinutul?”

„Desigur, Mister Turner, Mister Headstone mi-a făcut totul cunoscut.” „Şi ce părere aveţi de această afacere?” „Cred că e foarte simplă”, spuse profesorul. „întâiu, voiu vizita uzina AE şi apoi -” Tumer izbucni în râs.

„Să vizitaţi uzină, profesorule? În ce mod? La prima încercare de a pătrunde, veţi fi prins şi în cazul oel mai bun expulsat ca străin indezirabil, sau de nu - „, Tumer făcu o pauză, pentru a întări impresia cuvintelor sale - „vi se va întâmpla ceva mai grav/1 Profesorul Voucher surâse, „Cred că vedeţi lucrurile prea în negru, Mr. Tumer. Voiu da cârţlle pe faţă, mă voiu prezenta şi legitimă colaborator al xevistei „Electric Engineer”.

O, înger neştiutor 1 se gândi Tumer. Te vcir da afară politicos, dar sigur. Continua tare: „Mă tem, domnule profesor, că nu vă veţi ajunge scopul pe această cale. Mister Headstone cere lucruri imposibile. În ultimele luni, am întâmpinat destule greutăţi,”

„Al doilea”, continua Voucher neclintit, „trebue cercetata personalitatea cam misterioasă a acelui hoinar din bărăgan, Mister Headstone era foarte contrariat, că încă n'aţl aflat-o.”

„Vorbiţi de Mr. Zacharias, d-le profesor? Din păcate e plecat într'o călătorie de mai multe zile. După crum am auzit, la Berlin, pentru o chestiune de moştenire, altfel poate aş fi putut informa pe Mr. Headstone despre el/*

„Hm, asta-i supărător. Mister Turner. Ştiţi când se va întoarce ¥*

Turner dădu din umeri. „Foarte nesigur, d~le profesor. Nici nu pot întreba direct. - Aş putea da de bănuit.1'

Profesorul îl aprobă: „Aveţi dreptate, Mister Turner. Nu trebue să deşteptam bănuiala, în nici un caz. Va trebui să aşteptăm până ce se întoarce/*

Turner nu rosti ceeace gândea 1 Dacă ai şti câte bânueM sunt aci, în ce situaţie critică ne aflăm, nrai mai vorbi aşa; se gândi să-i arate imediat primejdioasele contacte de la terestre, dar se hotărî să le lase de oparte deocamdată.

„În al treilea rând”, continuă Voucher, „trebue să fie, pe aci prin apropiere* o clădire nouă. Ştiţi, o casă nouă de tot. Mister Headstone are motive să b&rniască că acolo se lucrează în taină noutăţile pentru uzină AE/f

Turner îşi trecu mâna pe frunte, gânditor. „O casă nouă, d-le profesor? Nu ştiu nimic. Locuinţele din împrejurimi sunt mai toate vechi de <o sută de ani. De data aceasta, a fost rău informat Mr, Headstone.. /' Reflectă un moment înainte de a continua. „Construcţii noi sunt numai uzina AE şi - dacă vreţi s'o numiţi casă - transformatorul electric. E o clădire masivă de beton, în care intră circuitul de înaltă tensiune şi iese cel de tensiune mijlocie. Transformatorul se află *xfară din sat, pe câmpul liber. L-am văzut odată din depărtare. Nu se poate b&iui că e altceva acolo decât un transformator obicinuit - iar nu vreo şandrama de invenţii, cum poate presupune (Mr. Headstone. Mă pricep şi eu puţin la astfel de lucruri, d-le profesor. Circuitul care mergfc înăuntru şi afară, nu~ţi lasă nici o îndoială asupra rostului acestui edificiu/'

„Aceasta e o părere, Mister Tumer*1, replică profesorul. „Vreau să mă conving. Voiu inspecta clâdlrea de aproape şi dacă e posibil, şi dinăuntru.

Rapoartele pe care Mr. Headstone le-a căpătat dintr'o a treia sursă sunt atât de precise, încât consider aceasta ca necesar/'

Turner dădu din cap. „În ceea ce mă priveşte, lă cum crezi, d-le profesor. Dar bagă de seamă; am aflat întâmplător că circuitul de înaltă tensiune vine în transformator cu trei sute şaptezeci de mii de volţi. Astfel de tensiune, nu e prea sănătoasă."

„Ştiu, Mister Tumer, nu-mi e necunoscut. Totuşi, trebue să limpezesc situaţia. Voiu folosi noaptea ce vine pentru aceasta. În definitiv, nimeni nu-mi poate interzice să fac o plimbare nocturnă pe bărăgan», /'

Turner socoti necesar să arate profesorului contactele de la fereastra sa. „Nu ştiu ce cameră ţi se va da", continuă el, #, dar nu m'aş mira dacă şi acolo se vor găsi aceleaşi instalaţii chibzuite/1

„Foarte primitiv, Mister Turner, dar primejdios" * spuse Voucher, când fu încunoştiinţat de măsurile luate. NWiU, Mister Tumer, voiu cere o cameră lângă a d-tale şi voiu dispărea la noapte pentru câtva timp."

Seara, Tumer şi profesorul Voucher cinară împreuna la birt. Conform înţelegerii, discutară numai despre lucruri fără importanţă, căci nu era imposibil, după cum Voucher se convinsese, câteva luni în urmă,. cu, hoinarul din bărăgan, ca vreunul, dintre clienţi să ştie engleza.

Pe la orele zece se urcară în cameră, făcând scara să scârţâie mai tare şi râzând de acest lucru. Ajunşi sus, Voucher veni imediat în camera lui Turner. Prin mijloace pe care Turner le cunoştea, întrerupse legătura cu iirele de la fereastră, iar scară din valiza agentului fu agăţată.

„Când te vei întoarce, să flueri de trei oriff# spuse Turner, după ce descrise încă odată drumul la transformator. Apoi Voucher coborî repede şi abil. Când ajunse jos, Turner trase scara înapoi şi închise fs~ reastra.

Îngrijorat, se aşeză în fotoliul vechiu şi începu să se gândească. Profesorul e un biet începător. Habar n'are ce periculos e aci* Nu voiu putea închide ochii, până nu-l voiu vedea înapoi. Căzu pe gânduri şi-^şi imagină tot felul de primejdii ce i s'ar putea întâmpla.

Între timp, profesorul Voucher mergea spre ţinta, pe drumul indicat. Unde nu era suficientă descrierea lui Turner, se ajuta de busolă de buzunar cu scara luminată şl în curând zări în depărtare la lumina slabă a lunii, conturul nedesluşit al transformatorului. Se apropie cu băgare de seamă şi trebui să dea dreptate lui Turner. Liniile curentului de înaltă tensiune, care mergeau înăuntru şi alte fire care ieşeau îi dădeau aparenţa unui transformator. Nici mărimea construcţiei nu desminţea acest lucru.

Înconjura casa de câteva ori, fără să poată lua o hotărâre, şi ajunse iar la intrare. Stătu mult în faţa ei, chibzuind. Poarta aceasta, era singurul lucru ce nu-i plăcea, ce nu i se părea lucrul normal. Profesorul Voucher văzuse în viaţa sa multe transformatoare şi ştia că aveau porţi grele de fier pe oare se află semnul internaţional, un fulger roşu şi cuvintele „Atenţiune 1 Curent de înaltă

tensiune 1 Pericol de moarteV* Aci lipseau toate acestea. În schimb, era o poartă mare de lemn cu o clanţă simplă,

Profesorul ezită încă. Nu mai ezâ dispus să intre; pe de altă parte, se temea să se întoarcă fără nici un rezultat. Astfel că se hotărî, se îndreptă spre poartă şi apăsă pe clanţă.

Trebui să apese cu amândouă mâinile pentru a izbuti s'o tragă în jos şi această rezistenţă îşi avea scopul ei. Când profesorul Voucher urni clanţa, puse în legătură firele electrice ale unei baterii de condensatori încărcată cu curent de înaltă tensiune, ce se afla în casă. Într'o clipă se uni curentul condensatorilor, dând un curent de peste o sută de milioane de volţi. Profesorul nu mai avu timp să se mai gândească la ceva, căci în acelaş moment i se părea că luase foc. Un fulger uriaş se ridică deasupra clădirii şi în aceâaşi clipă urmă un tunet asurzitor. Fie din cauza fulgerului, fie din a tunetului sgomotos, fie din cauza presiunii aerului - profesorul Voucher fu aruncat înlături la vreo douăzeci de metri şi rămase în nesimţire,

Turner, cu toate că era îngrijorat, aţipise puţin, când deodată fu trezit de un tunet năprasnic. Speriat, dădu fuga la fereastră şi privi Se aştepta să vadă un cer Întunecos de furtună, dar se înşelase. Nu era nici un nouraş pe cer, satul dormea în pace sub lumina slabă <x lunii. Clătinând din cap, se întoarse iar la scaun, dar acum somnul îi pierise. Avea presimţirea neagră că fulgerul din cer senin. - După tăria tunetului, deduse că era în apropiere - avea oarecare legătură cu întreprinderea periouloasă a lui Voucher.

Profesorul Voucher n'a mai avui timp să-şi dea seama ce se întâmplase. Acel fulger atât de nebănuit şi atât de puternic nu căzuse din cer pe drugul de pe acoperişul clădirii. Dimpotrivă, ieşise de acolo în atmosfera, unde voia să se scurgă energia deslânţuitâ.

Când îşi veni în fire, profesorul nu ştia cât timp trecuse. Încă ameţit, îşi scoase cu mâinile tremurânde ceasul, dar văzu că nu mergea. Nu-i folosi nici o mişcare. Arătătorul secundelor sta pe loc. Voucher scoase busola de buzunar, dar şi aceasta mergea anapoda. Acul nu mai arata nici o direcţie sigură.

Se ridică cu greu, se orientă după stele şi clătinându-se şi împleticindu-se, ajunse în sat şi apoi ia cârciuma din bărăgan. Flueratul stabilit dinainte îi veni pe buze jalnic şi slab, dar Tumer era treaz şi veghea. Imediat deschise fereastra şi lasă în jos scara. Voucher însă nu era în stare să se urce singur. Tumer trebui să coboare şi să susţină pe cel încă jumătate ameţit

Respiră uşurat când îl aduse în cameră, îl aşează pe pat şi închise iar fereastra. Apoi se întoarse la eL

„Apă 1 Dă-mi apă, Turner 1” gemu profesorul. Bău toată apa cu lăcomie şi-şi mai reveni puţin. Turner încercă să-l întrebe câte ceva, dar capătă un răspuns bâlbâit, de vorbe fără legătură. Luă iar paharul, îl umplu cu cognac şi-l sili pe Voucher să-l bea. Alcoolul tare îşi, fâau efectul. De-abia acum pacientul îşi reveni de-a-binelea în simţire.

„Ei, ce s'a întâmplat, d-le profesor? 4' îl întrebă iar Tumer.

„îngrozitori”, răspunse celălalt gemând încet Pe frunte sudoarea-i apăru ca perle luminoase, în timp ce continua z „înfiorător l Nu e un transformator - e casa necuratului l” izbucni enervat, încercând să-şi învingă slăbiciunea şi să se ridice»

Turner îl reţinu, silindu-l să stea liniştit. „Casa necuratului, spuneai Voucher? Eu cred totuşi că e un simplu transformator/”

Voucher râse înăbuşit. „Transformator - casa satanei, casa cu stafii, care aruncă fulger la cer, când îi mişti clanţa 1” O surescitare crescândă lua locul slăbiciunii de mai înainte. „Headstone are dreptate de o mie de ori 1” strigă el. „Acesta e locul unde-şi lac Nemţii invenţiile - invenţii de care noi în America nici nu visăm - ştiu ei să se păzească”, scrâşni din dinţi, „câinii blestemaţi l Fulger şi tunet aruncă asupra aceluia care încearcă să le afle tainele... 1”

Respiră adânc şi se culcă iar. Slăbiciunea îl cuprinse din nc, u. Turne<r sta tăcut la căpătâiul lui. De-abia după câteva momente îl întrebă: „Ce ai de gând să faci, d-le profesor?” Voucher răspunse istovit: „Voiu scrie lui Headstone că e imposibil să-i îndeplinesc însărcinarea/*

„Mi-e teamă că lui Mister Headstone n#o> să-i fie prea plăcut răspunsul”, spuse Turner.

„Plăcut sau neplăcut”, replică Voucher, „îi voiu scrie că bănuiala-i era justă, că în acea casă de beton e locul unde lucrează inventatorii germani, că s'au apărat cu mijloace supraomeneşti şi că în orice încercare de a intra şi a spiona este o adevărată nebunie.”

Tumer se sculă, scoase din farmacia portativă un medicament calmant şi întăritor şi4 dădu lui Voucher* 11 luă la braţe ca pe un copil, îl duse în camera sa şi-l culca în pat Aştepta cu răbdare, până ce profesorul aţipi. Apoi se întoarse încetişor în camera sa. Dar era încă prea surescitat ca să <se poată gândi la odihnă. Se aruncă iar în vechiul fotoliu, unde-şi petrecuse aproape jumătate din noapte, reluându-şi firul gândurilor.

Ele erau de două feluri. Pe de o parte, îi părea rău de profesor; căci eia sigur că scăpase de la moarte ca prin urechile acului, Pe de altă parte, îi părea oarecum bine» Headstone Îl trimisese drept concurent şi într'o oarecare măsură superior şi chiar din prima zi a avut de suferit acest mare insucces* începu să-şi facă în gând bilanţul faptelor sale. Ce îndeplinise el de luni de zile pe tărâmul periculos al funcţiei luil Aflase înălţimea reţelei germane, apoi secretul sârmei de susţinere şi obţinuse, în condiţiuni destul de grele, un colector de raze. Erau realizări de o importanţă de netăgăduit...

Adversarul, nouă forţă - Turner surâse - a căzut în cursă, din prima £i, pentrucă nu cunoştea situaţia. Era convins că de el, Turner, Headstone va fi mulţumit. Un singur lucru îl neliniştea: dacă nu cumva nepriceperea lui Voucher înrăutăţise într'atât situaţia, încât amândoi să fie nevoiţi să părăsească Germania.

Când se hotărî să se odihnească în sfârşit, pe fereastră se vedea strălucind aurora dimineţii

Atât Dr, Frank, cât şi Zacharias dormeau adânc, dar tunetul care urmă acelui fulger artificial, ar îi fost în stare să deştepte şi morţii. Amândoi se sculară şi se îmbrăcară în grabă.

„A fast cineva la poartă”, spuse doctorul, când Zacharias apăru în prag.,

„La aceasta m'am gândit şi eu”, râse bătrânul. „Să fi fost amicul Turner, acela, care...”

„Ar trebui să constatăm”, spuse Dt* Frank. „Nu cred să se fi întâmplat ceva grav, dar un leşin nu e imposibil. Vino cu mine, Zacharias. Cunoşti personal pe American. Ne vom convinge de cele ce s'au întâmplat.”

Străbătând împreună camerele, doctorul scoase din circuit siguranţele fulgerului. Bătrânul deschise poarta fără nici un pericol şi ieşi afară. Luna lumina îndeajuns, pentru a recunoaşte împrejurimile. Johannes Zacharias nu trebui să caute mult pentru a găsi la oarecare distanţă un corp omenesc întins pe iarbă. Se apropie fără sgomot. Privind corpul mai bine, rămase înmărmurit. Nu era amicul Tumer, ci altcineva care nu-i era necunoscut. Se aplecă cu băgare de seamă, apropiind urechea de gura celui ce zăcea şi constată că respiră. Apoi se întoarse încet spre casă.

„Ei, cine este?” îl întâmpină Dr. Frank.

„Nici o primejdie, doctore. Numai un leşin, Nu e Turner; dar - să fie oare cu putinţă? - Este profesorul american de la „Electric Engineer,..”

„Faţă de care te-a cam luat gura pe dinainte, dragă Zacharias 1 Nu-i aşa?” îl întrerupse doctorul, ameninţându-l în glumă cu degetul. Bătrânului nu-i prea conveneau cele amintite, şi cauta să întoarcă întâmplarea în favoarea sa.

„Cine ştie la ce a folosit atunci, doctore 1 Astăzi, ştiu cel puţin cu cine avem aface. Cunoaştem pe noul agent pe care Headstone l-a trimis în Germania; îl voiu încunoştinţa de grabă şi pe consilierul Bergmann „

„Bine, draga Zacharias, dar cred că nici n'ar fi nevoie. Presupun că noului agent i-a fost deajuns prima lecţie, şi se va întoarce repede în America.”

Înapoindu-se amândoi încet, doctorul puse iar în circuit condensatorii fulgerului.

„Pentru orice eventualitate”, spuse el râzând, „poate că mai are şi altul plăcere să ne viziteze. Hai să ne culcăm iar „

Cu mult mai devreme decât Turner şi profesorul Voucher, se culcară Dr. Frank şi bătrânul şi curând dormeau duşi.

*

* *

Fosdick şi Cofwper erau extenuaţi când, după o muncă încordată de încă două săptămâni, telegrafiară lui Headstone: „Reţeaua e gata pentru a fi montata.”

Răspunsul sosi cu întoarcerea curierului: „Aşteptaţi cu montarea, sosesc poimâine1'. Fosdick aruncă telegrama Golegului sau.

„Ar face bine şeful să rămână acolo unde e. Va veni el însuşi poimâine... e chiar de prisos. Numai să ne deranjeze.” Cetind textul, şi Cowper făcu o mutră acră. Începu apoi să numere pe degete şi enunţă rezultatul.

„Patruzeci de ore, Fosdick, până la sosiirea mult aşteptata a şefului. E singurul nostru noroc. Douăzeci şl patru de ore, nu primesc pe nimeni.”

„Dar ce ai de gând?” întrebă Cowper mirat.

„Să dorm sdrovâii, Fosddck 1 În ultimei© săptămâni, am dormit numai câteva «ore pe noapte. Te sfâtueso să faci la fel! Vom putea «primi cu atât mai bine pe şef.”

Cowper îşi ţinu făgăduiala. Timp de douăzeci şi patru de ore au-i văzu nimeni chipul. Fosdick însă n'avu astâmpăr. Se sculă de dimineaţă şi alergă în toate părţile pentru a se convinge că totul, până la cel mai mic lucru, era în ordine.

Măreaţa reţea era iar în perfectă stare, echipată cu noii colectori de raze. Colo se aflau sârmele gigantice pe şapte enorme blocuri de beton şi pe fiecare vârtelniţă, opt kilometri de sârmă nouă. Deasupra lor planau şapte baloane neumflate, umplute numai în parte cu helium. Umplerea era socotită cu precizie. La apăsarea mică a aerului, de la înălţimea de opt kilometri, gazul se va extinde. Baloanele vor plana în atmosferă, pline şl rotunde.

Fosdick controlă toate amănuntele. Puse comitaclsls de combustibil în funcţiune, pentru a le încerca. Aprinse colectorii şi nu fu mulţumit decât când totul fu pus la punct,

Apoi veni şi ziua cea mare. Automobilul care aduse pe Headstone şi pe directorul Brooker trebui să oprească departe de clădirea postului, în apropierea unuia dintre baloane, pentru a nu da peste reţea. Fosdick şi Cowper stăteau gata să-i primească. Contrariu obiceiului său, Headstone părea bine dispus; Brooker era dus pe gânduri, privind enorma reţea până la baloanele din depărtare, de partea cealaltă.

„Totul e în ordine?'1 întrebă Headstone.

„Totul e în ordine 1” veni răspunsul de pe buzele lui Fosdick.

„începeţi 1” ordonă Headstone. Fosdick dădu comanda la microfonul de lângă eL Din o sută de difuzoare răspândite pe marginea reţelei, vorbele se auziră ca un ecou. Din toate părţile, lucrătorii alergară pe reţea cu făclii aprinse; oprindu-se în faţa fiecărui colector şi atingându~l cu torţa, apărea o flacără deabia vizibilă în lumina dimineţii însorite. _

Încă o comandă la microfon şi lucrătorii părăsiră în <grabă reţeaua.

„Daţi drumul la roate 1” spuse Fosdick la microfon şi în -acelaşi timp electromotoarele emormJe ale celor şapte roate fură puse în mişcare. Sârma se desfăşura Încet, baloanele se ridicau luând reţeaua cu ele, Laturile erau la

înălţimea unui stat de om deasupra pământului, iar partea din mijloc mai era încă jos, când Fosdick dădu încă un ordin.

Lucrătorii alergară a doua oară de pe marginea reţelei, dar acum se aflau sub ea şi în timp ce se ridică încet, trecură spre mijloc, liberând-o ici şi colo de obstacolele în care se încurcase şi aprinzând unii dintre colectorii ce se stinseseră din cauza smucirii de la suprafaţa pământului. Reţeaua âe ridica în aer acum, liberă în toată întinderea ei. La o altă comandă, motoarele se învârtiră mai repede şi reţsau^, trasă de cele şapte baloane, se înălţa şi ea mai repede. Era la o. sută - două sute - cinci sute de metri înălţime. Fascinaţi de spectacolul deosebit, Headstone şi Brooker priveau ţintă în sus.

„Futem merge înăuntru, în post**, se adresă Fosdick lui Headstone. „Ce să vedem acolo?" întrebă Brooker, care părea *că* se desparte cu greu de spectacolul reţelei ce plutea în atmosfera*

„Am putea da diurnul aparatelor şi urmări urcarea tensiunii în raport cu ascensiunea1', răspunse Fosdick.

„Da, desigur r adaoga Headstone hotărât, trăgând după el pe Brooker, care se împotrivea. Intrară în cameiă, urmaţi de Fosdick şi Ctfwper şi cât de gânditor era Brooker mal înainte, acum părea mai dus pe gânduri, văzând puterea de nouă mii şase sute de kilowaţi a unui transformator. Headstone se uită curios cum Fosdick şi Cowper lucrau la tablourile de distribuţie. 1 Voltmetrul se urcă la două sute de mii de volţi. „În acest moment, reţeau e la o mie de metri fnâlţime". Lamuri Cowper, în timp ce mânuia aparatele. Zuruind, electromotorul se puse în mişcare. El ducea curentul continuu strâns de colectori prin sârma de la mijloc spre post, înainte de a se îndrepta spre transformator. Apoi, indicele aparatelor de măsurat curentul Începură a se urca. Colectorii noi realizau în aer ceea ce făgăduiseră în laborator,

Se scurseră sferturi de oră, se adunară jumătăţi şi ore întregi, iar indicatoarele tensiunii şi curentului se urcau fără încetare. Voltmetrul atinsese de mult un milion şi ajungând la 1,6 milioane volţi, se opri. Se ajunse la înălţimea dorită. Reţeaua plana la opt mii de metri deasupra postului. Curentul calculat dinainte, din nouă anii şase sute de kilowaţi', mergea de la partea de jos a transformatorului în firele cane plecau de la încăperea postului spre linia distribuitoare Se realizase tot ceea ce se calculase şi se năzuise.

„Sunteţi mulţumit, Mister Headstone?" întreba Fosdick pe şeful său.

„Nu găsesc nici un cusur. Mister Fosdick. Vom vorbi mai târziu despre aceasta", se întrerupse el, observând figură gânditoare a lui Brooker.

Urmat de acesta, ieşi afară* Cum se schimbase înfăţişarea locului, în câteva ore 1 Privind cu atenţiune, puteai recunoaşte pe cer nişte punctuleţe argintii - erau baloane, care cu câtva timp mai înainte se aflau jos, de mărimea unor case cu mai multe caturi. Ceva flotant strălucitor între ele, părea a fi reţeaua, cu colectorii de raze, care respingeau fără încetare în atmosferă electronii veniţi de la soare spre pământ* La acest spectacol, imaginaţia lui

Headstone începu să lucreze. Instalaţia-i apăru în acest moment un perpetuuin zaobll# (un motor uriaş alimentat de energia directă a soarelui.

„Nu spui nimic, Brooker V întrebă el pe tovarăşul său oare sta mut.

„Am de spus două lucruri, dragul meu Headstone. Din punct de vedere tehnic, instalaţia pare a fi excelentă, dar din punct de vedere economic nu produce suficient. Nu-ţi trebue o astfel de instalaţie scumpă şi întinsă, pentru a produce nouă mii şase sute de kilowaţi. Se poate căpăta acelaşi lucru prin mijloaoe mai ieftine.11

James Headstone se gândi câtva timp, înainte de a se hotărî la un răspuns; principalul era ca Brooker, omul banilor, să nu fie supărat şi să abandoneze nouă problemă a posturilor AE ca imposibilă din punct de vedere economic.

„Apreciez ideea d-tale, Mister Brooker9*, începu el cu precauţiune, „dar nu trebue să uităm că. E vorba de ceva cu totul nou.. /'

JŞtiu asta, Headstone", răspunse Brooker sec. „Profesorul Voucher, înainte de plecarea sa în Germania, mi-a ţinut un Întreg discurs asupra acestui lucru. Admit că ideea sună destul de atrârgâtor, să scoţi energie solară direct din atmosfera ca electricitate, dar rezultatul nu e proporţional cu cheltuiala. Privită din punct de vedere comercial, afacerea mi se pare fără perspectivă."

James Headstone se sperie la auzul ultimelor cuvinte. Fără perspectiva? Î Ce altă însemna decât că Brooker nu va mai pune la dispoziţie nici un mijloc pentru desvoltarea problemei 1 De mai multe ori a întrerupt încercările, după ce înghiţise milioane şi a trecut suma la contul pierderi. Dacă se întâmplă astfel, atunci nimeni din America nu se va mai interesa de acest proiect, Ceea ce George Brooker dădea de o parte, era terminat odată pentru totdeauna pentru Wallstreet. Headstone hoârî să nu lase lucrurile să ajungă până acolo.

„Gândeşte-te la uzina germană AE, Mister Brooker r începu iar Headstone convorbirea. „Acolo nu se consideră problema fără sorţi de izbândă. Sunt informat din nou că în postul german se lucrează zi fi noapte şi se perfecţionează. Să ne lăsăm iar întrecuţi de Germani?"

Brooker ridică din umeri. Headstone voia să continue, când văzu venind un poştaş pe motocicletă. Acesta opri lângă ei şi întreba;

„Mister Headstone e aci? 1*

„Chiar eu sunt V răspunse Headstone, primi telegrama şi semnă. De-abia se putea stăpâni, până oe o deschise, şi citind-a se enervă mai mult.

„Vezi Brooker", strigă el, „avem confirmarea 1 Citeşte singur ce telegrafiază profesorul Voucher 1 Inventiunea continuă să se perfecţioneze în Germania, la imediata apropiere a uzinei AE. Laboratorul în mijlocul bărăganului, pază îngrozitoare... fulgere artificiale de tărie nebânultâ. Orice intrare absolut imposibilă.,. Astfel stau lucrurile 1 Germanii ştiu ce vor şi lucrează mai departe, fără încetare, Nu trebue, Brooker, să lâsâml baltă postul nostru AE; ar însemna o trădare faţă de ţara 1"

În timp ce Headstone vorbea cu o enervare crescânda, Brooker citi de mai multe ori telegrama lui Voucher. O lăsă jos şi-şi trecu mâna pe frunte gânditor. Apoi începu să vorbească încet şi răspicat:

„Ai dreptate, Headstone 1 Germanii lucrează mai departe. Îţi aminteşti că mi-am exprimat această bănuiala de acum câteva săptămâni, că anume colectorii pe care ni i-a procurat agentul d-tale sunt acolo poate de mult perfecţionaţi?”

„Trebue să urmărim Chestiunea 1” îl întrerupse Headstone.

Brooker, referindu-se la telegrama lui Voucher: „În laborator nu ajunge nici un străin cu viaţa. E scris clar şi precis.. /1

Headstone era palid şi turba de necaz. „N'au decât să se baricadeze nebunii cum vor”, strigă el, „odată tot vom avea ocazia...!”

Brooker îl privi nedumerit. „Ce vrei să spui cu asta, Headstone T*

„La urma urmelor, vor trebui odată să-şi publice brevetul de invenţii! Bine înţeles, mai întâiu în Germania; pentru cei din străinătate au tot timpul, Voiu însărcina pe agenţii mei să urmărească brevetele înscrise cu mai multă atenţie ca până acum...” „Cu ce scop?” întrebă Brooker, desaprobându-l, Headstone făcu o strâmbătura. „Ceea ce anunţă Germanii la Berlin, anunţăm şi noi imediat la Washington - evident sub alt nume. În felul acesta, ne asigurăm prioritatea. Apoi, când germanii vor anunţa brevetele în U. S. A., putem protesta. - Va fi proces, Brooker, şi dracul să mă ia diacă nu vom câştiga prin avocaţii noştri 1 Sunt sigur că în felul acesta îi vom păcăli pe Germani. Înţelegi ce spun?”

Brooker dădu din cap. „Nu uita un lucru, Headstone: Germanii se pricep să publice un brevet care să le asigure drepturi depline asupra invenţiunei, fără a-i trăda totuşi secretul. Avem doar destule exemple.”

Headstone rămase neclintit. „Să fie oricum, Brooker. E ultima cale ce ne rămâne. Poate vom câştiga partidă pe această cale/1

*

* *

T După aventură sa nocturnă, profesorul Voucher dormi până a doua zi târziu. Tunueir se sculă de vreme, în seara precedentă îşi făcuse bilanţul faptelor îndeplinite, iar acum în timpul dejunului ce-l lua în cameră, se gândea la situaţia actuală. Nu era de tăgăduit că exista o bănuiala asupra lui. Faptul că i se trimisese pălăria cea veche, era destul de elocvent. Dar care erau dovezile? Îşi închipui că ar fi arestat şi supus unui lung interogatoriu. Atunci i s'ar confisca şi corespondenţa. La acest gând, începu să surâdă. În afară de câteva scrisori familiare de nici o importanţa, nu s'ar găsi nimic la el. Arsese imediat după primire orice telegramă sau scrisoare de la Headstone, iar cenuşa o împrăştiase. Acest obiceiu îi intrase de ani de zile în came şl în sânge. Îl săvârşea în mod mecanic, aşa cum şi-ar întoarce cineva seara ceasornicul.

1 se făcu însă întuneric înaintea ochilor, amintindu-şi de evenimentele ultimelor luni şi de o telegramă a lui Headstone, pe care o primise în Kassel. Nu-şi putea aduoe aminte, când şi unde o nimicise.

Aproape nesigur, mai scotoci odată în corespondenţa întreagă din valiza; dar, din nenorocire, telegrama nu se afla acolo. Atunci, desigur că am distrus-o, se gândi el. Restul lucrurilor aflate în geamantan? - Scara de frânghie n'ar fi o prea bună recomandaţie pentru el, în cazul unei inspecţii. Se hotărî să se descotorosească de ea, într'una din următoarele călătorii. Să-i lege câteva pietre - şi va dispare pentru totdeauna în fundul vreunui râu.

Legătură de cârlige de. Încuiat şi descuiat? Ar fi râu să cadă în mâna poliţiei! Nu se hotărî însă să se despartă deocamdată de ea, deşi nu încăpea nici o îndoială că însemna o pată în imaginea de altfel atât de curată a inofensivului turist american Henry Tumer. Autoritatea puţin binevoitoare ar putea chiar să-l ia drept un escroc internaţional, din această cauză. Dar trebuia să rişte, de nu voia să se lipsească de toate mijloacele sale de ajutor; scara, însă va dispare fără întârziere.

Şl-o înfăşură în jurul pieptului, închise vesta şi se duse spre automobil. Scoase o hartă, pentru a găsi un. Râuleţ potrivit, scopului său. Părea că sunt mai multe spre Est şi de aceea, contrariu obiceiului sau, pleca spre răsărit»

După un drum numai de cincisprezece kilometri, găsi ceea ce căuta; un râu destul de lat, care curgea la o depărtare de vreo sută de metri de şosea. Turner se decise repede, îşi lăsă maşina pe câmpie, merse o bucată peste câmp, până la nişte brazi care îl fereau să fie văzut din şosea. Găsi repede câteva pietre; scara căzu în apă şi dispăru la fund.

Mr. Turner nu vărsă lacrimi după ea. Se întoarse la automobil şi era gata să pună motorul în mişcare, când un sgcimot dinspre şosea îi atrase atenţia. Sari afară din maşina şi se strecură printre pomi până ce ajunse la marginea păduricii, de unde putea privi pe şosea, fără a fi văzut

Un vehicul enorm pufăia, îndreptându-se spre apus. Turner îşi luă ochianul pentru a putea privi bine toate detaliile* Era una din acele maşini speciale uriaşe, care se întrebuinţează în ultimul timp la transportul, pieselor de maşini prea mari şi grele.

Potrivindu-şi ochîanul, agentul nu-şi putea crede ochilor; numără şaisprezece osii la partea dinainte a vehiculului, încă şaisprezece înapoi. Treizeci şi două de osii... şaizeci şi patru de roate 1 Ce piesă enormă trebue să fie aceea care e transportată 1 Atârna greu în mijlocul maşinii, ajungând până la caldarâmul şoselei, se ridica în sus atât, încât de-abia permitea să treacă pe sub poduri şl se Întindea - Tumer aprecia de la distanţa - la vrea treizeci de metri lungime.

Aparatul semăna cu un transformator uriaş. Tumer îşi forţa privirea, spre a descifra literele albe de pe fondul negricios. I se pâre a că scrie: „Uzinele Bergmann” dar nu era sigur, din cauză că maşina între timp «se Îndepărtase.

Voia să se întoarcă la autom/obiilud sau, când auzi un alt sgomot. Un al doilea autocamion de aceeaşi formă se apropie cu sgomot şi după el un al treilea. De data aceasta avu ocazia să descifreze literele de pe aparat. Era, într'adevâir, furnizat de uzinele Bergmann. Aştepta ou «răbdare, în ascunzătoarea sa, până ce aerul se limpezi. Apoi ieşi pe şosea. Pomi încet după ele/Spre Vest, încercând să se lămurească asupra celor văzute. Ce fel de maşini uriaşe erau acelea? Cărui scop le erau destinate? Numerele: treizeci şi două de osii, şaizeci şi patru de roate, nu-i mai ieşeau din cap.

Încerca să calculeze. Se putea imagina, la această maşină. Specială cu roate duble gigantice, o apăsare de cinci tone asupra unei iroţi. FUecarte 'aparat enorm putea cântări vreo trei sute de tone. Cele trei pe oare le văzuse aveau deci nouă sute de tone. Poate mai era ceva şi împreună formau un transformator de o mie de tone. Henry Tumer ştia destulă electrotehnlfcă, pentru a socoti puterea unui astfel de aparat colosal şi ajunse la nişte numere care depăşeau priceperea lui.'

Pârâ să vrea, acceleră mersul automobilului, ajungând la distanţa de câteva sute de metri de numitele vehicule. Încetini iar, rămânând înapoi Planul îi era hotărât. Se va conduce după vechea sa idee dovedită bună: va uimâri vehiculele, va stepa şi va poposi unde vor poposi şoferii şi nu se va mi până ce nu le va afla destinaţia. Putea dura călătoria oricât, rezervoru-i era plin.

Dar curiozitatea-i fu repede satisfăcută. Autocamioanele se apropiară de acea parte a şoselei unde se aflau curioasele tăbliţe de circulaţie, care pentru Turner erau de'mult o enigmă: acum eai se deslegâ. Şoferii cel-oir trei maşini speciale nu se sinchisiră de semnul de oprire. Una după alta, maşinile cotiră din şosea trecând peste câmp în bâjiâgan şi curând dispărură printre pomi şi tufişuri.

Privindu-le, inima lui Turner tresări. Acesta era deci drumul spire uzina-AE 1 Cu siguranţa că noua maşinărie colosală era pentru această uzina 1 Nu-i venea să-şii creadă ochilor. I se învârteau în cap cifrele puterii socotite cu puţin încânte. Aproape ameţit, întoarse automobilul şi se îndrepta spre cârciuma din bărăgan. Acolo întreba de profesorul Voucher.

„Şade în grădină”, îl răspunse băiatul de la tejghea. Tumer înţelegea cu greu dialectul, dar pricepu şi se duse afară. Privi şi râmase încremenii Pe bancă, sub teiu, sta profesorul şi lângă el - pentru a doua oară în ziua aceea lui Turner nu-i venea să-şi creadă ochilor - bătrânul hoinar de pe bărăgan. Şedeau împreuna - aceasta mai mergea - dar erau adânciţi într'o discuţie vie şi aceasta, mai ales, îl uimea pe Turner. Ştia că profesorali cunoştea câteva cuvinte germane de primă necesitate, de abia îndeajuns pentru a afla un drum sau pentrui a comandă ceva depe listă, la restaurant. Cumi puteau deci să: discute amândoi atât de aprins? Erau aşa de adânciţi, încât aici

BUrl observară pe Turner. EI se apropie cu băgare de seamă şi avu a noifâ' suiprizâ. Bătrânul vorbea bine limba engleză, cu un învederat accent

american. Uimit, Turner îşi trecu mâna pe frunte şi înainta câţiva paşi, producând astfel sgomot. Voucher auzi, se mită într'aooio şi-l zări

„Allo, Mister Turnerl Am găsit un vechiu prieteni Cred că-l cunoşti şi d^tal” strigă el în englezeşte.

„Da, am avut plăcerea”, confirma Johannes Zacharias presupunerea profesorului, în aceeaşi limbă, privind cu satisfacţie pe Tumer. Agentul simţi cum bătrânul îl măsoară cu privirea din tălpi până'n cmeştet şi rămâne cu ochii ţinta asupra pălăriei, acea pălărie de panama care-i dăduse atât de lucru în ultimful timp. *

„Vorbiţi engleza, Mister Zacharias?” fu tot ce putu să exprime, surprins şi încurcat.

„De^i'gur, Mister Turnerl” răspunse Zacharias. „Am stat mult în America”.

În timp ce Tumer se aşează, bătrânul vorbi mai departe. După cum aceea ce-i povestise profesorului Voucher, la prima lor întâlnire era o minciună considerabilă, tot astfel şi ceea ce-i spunea acum era tot atât de departe de adevăr» Consilierul Bergmann ar fi roşit pentru vechiul său prieten Zacharias, dacă ar fi ascultat şi el. Debită AmericanJloT o poveste întreagă destul de mişcătoare, fără să cdipească,

Le spunea despre timpul petrecut în ţările agricole americane. Cum a început el mai întâiu ca simplu plugar şl a strâns încet, încet aşa de mulţi dolari, încât fi-a agonisit pentru o fermă proprie. Istorisi de succese din ce în ce mai mari, de formarea unei familii în America - bătrânul nu fusese niciodată căsătorit --f cum scumpa lui Kltty murise apoi şi cum dorul de patrie îl adusese iar în bărăgan. Fiecare frază din povestirea lui era limpede şi desluşită. Era o frântura de viaţă pe care au trăit-o şi alţi emigranţi germani şi curios, Turner sorbea fiecare cuvânt, însfârşit, avea acum informaţiuniie pe care Headstone le cerea atât de imperios. Putea da un raport, ©are va însemna o notă bună în ochii lui Headstone,

Dar Turner nu ştia că în irealitate lucrurile erau cu totul altfel, bătrânul nu pomenise că în tinereţe lucrase în industria electrică americană înainte de a se întoarce în Germania şi că intrând în concernul Bergmann, ajunsese director general. Pentru el cele auzite erau de ajuns. Se grăbea să plece şi să-şi înceapă raportul. Şi profesorul Voucher părea că avea aceeaşi dorinţă. Bătrânul, care nu-i slăbise din «cchl pe amândoi Americanii în timp ce le spunea verzi şi uscate, nu scăpă acest lucru, şi politicos spuse înainte:

„E timpul mesei, Gentlemen, mă duc acasăl” şi se sculă. După o strângere de mână, părăsi grădina.

„Mulţumesc lui Dumnezeu, acum1 sunt edificat asupra bătrânului”, spuse Tumer, după ce dispăru Zacharias,

Voucher dădu din umeri. „Poate că da şi poate că nu, dragă Tumer. Mă întreb, de unde poseda bătrânul cunoştinţele sale electrotehnice”.

„Ei drace”, înlătură el obiecţiunea. „TOiţi fermierii noştri sunt jumătate electrotehnicieni şi ingineri, d-le profesor 1 Trebue, să aibă aceste cunoştinţe pentru motorizarea lucrărilor agricole. Aceasta nu mă miră nicidecum”.

Voucher admise cu oar&care ezitare, mai ales că avea ceva mai important de vorbit cu Tumer.

„Vino la mine în camera”, apuse iei, „am să-ţi arăt ceva imporiant”.

Ajunşi sus, profesam! Scotoci câtva timp într'un teanc de hârtii. „Ştii, Tuimer”, îl lămuri el, „că Mr. Headstone a însărcinat pe agenţii sâi să urmărească cu atenţie anunţurile brevetelor germane? OrdinuJl e să sie procure tot ce e posibil în legătură cu uzina germană AE. „Ridică pachetul de hârtii, suspinând. „Vezi acesta e rezultatul! Făcând exces de zel, oamenii au copiat pe capete toate anunţurile posibile şi imposibile şi eu am avut plăcerea să lucrez în această harababură. Nouăzeci şi nouă la sută simt desigur nefolositoare, dar am găsit totuşi un «anunţ”. - Scoase o foaie din pachet, „anunţul unui Dr. Frank asupra unui catod rece”.

„Gatodul rece, d-le profesor? E o şaxlatanie 1 Avem în America cel puţin o mie de brevete de catozi reci, care au fost repede date uitării”.

„Ai dreptate, Turner. Dar poate din ti'o mie, unul tot valorează ceva. Ceea ce m'a atras la acest anunţ, este o oarecare asemănare cu procedeul fabricării sârmelar de susţinere germane. Şi aci ie vorba de tratarea unor anumite aliaje cu 'electroni care cad cu mare vitesa”.

Turner holbă ochii „Hm, pot vedea anunţul, d-le profesor?”

Acesta-i întinse foaia. „Desigur, dragă Tumer, dar mă tem că ai să pricepi din el mai puţin ca mine”. Tumer începu să citească, în timp ce profesorul îl privea ironic. Agentul nu citise nici jumătate şi descurajat, lăsă jos foaia.

„Nu pricep niimic, d-le profesor. Dracul să ştie ce e aci 1 Ce-o îi înţelegând doctorul prin: multiplu armonic între vitesa electronilor cari izbesc obiectul şi a electronilor din. Afară ai atomuliui? Urmează apoi şi numere, de ţi se face negru înaintea ochilor...”

„Şi care, cu siguranţă, ăunt false”, spuse profesorul*

Tumer puse foaia înapoi pe masa. „Distrează-te d-ta cu ea, d-le profesor; pe mine nu mă priveşte» Trimite o cablogramă în America. Headstone va şti ce proiect are de făcut”.

Voucher îl aprobă. „Da, Turner, textul - şi alături comentariile mele. Va fi lungă cablograma. Trebue s'o cifrez. Îmi va lua toată după amiaza. Eşti de invidiat., Turner. Munca d-tale mi se pare moi uşoara”.

„Aşa crezi d-ta, d-le profesor, dar te înşeli. Munca mea e un continuu joc de hazard. Ai noroc, îţi reuşeşte o lovitură. Dacă ai însă ghinion, poţi să te străduieşti săptămâni şi luni întregi în zadar”.

„În general, ai avut însă mult noroc”, spuse Voucher surâzând. „Ştii, lui Headstone nu-i prea place să laude şi la urma urmelor e mulţumit de d-ta. Aşa am avut impresia, la ultima noastră...” #

„Asculta, *d-he* profesor”, îi luă cuvântul Tumer, „azi dimineaţă avut încă odată noroc. Am putut obiserva că a fost adus la uzina AE un nou transformator greu de o mie de tone”.

„O mie de tone, Tuirner?! Nu te înşeli? E cu neputinţă...”

„Nu mă înşel, d-le profesor, e greutatea exactă. Vei putea calcula mai bine ca mine puterea aproximativă a maşinii uriaşe. Evident, şi «aceasta trebue telegraf iat. Imediat. Vodu termina reportul şi adaogă-l la telegrama d-tale...”

Amândoi agenţii lui Headstone fura ocupaţi în ca* merele lor până seara târziu cu rapoarte şi ciirârl Se inoptase, când Turner pleca ou automobilul spre serviciul poştal din oraşul învecinat. Poşta germana ceru o sumă destul de frumuşica trimiţâtoruhitt

James Headstone era în biroul secţiei administrative al societăţii „United Electric” din New-York, când sosiră două cablograme. Îşi dădu osteneala el însuşi să le descifreze. Headstone v-oia să ţină în strictă taină toate comunicările ce priveau uzina germană AE şi găsise pentru aceasta un. Mijloc rafinat. Privite superficial, telegramele păreau redactate în obicinuitul cod comercial american. În realitate, el compusese de mult un cod intermediar pentru agenţii săi. Numai cu acesta, care de obiceiu era încuiat în safe-ul lui Headstone, se putea descifra sensul telegramelor. Dacă vreun funcţionar curios de la „United Electric”: ar fi' încercat cu codul comercial* obicinuit n'ar fi priceput nimic.

Codul secret era pe birou şi Headstone descifra cuvânt ou cuvânt raportul lui Turner asupra bătrânului hoinar din bărăgan. Când îl termină, îşi friareţi fruntea, Poate fi astfel, dar cijne ştie 7 îi trecu pdn cap, punând telegrama deoparte, arzând-o ca de obiceiu, într'un vas de marmoră.

Închise ochii, dus pe gânduri. Nu-i ieşea din cap numele lui Zacharias. I se părea că-l mîai auzise odată undeva, dar încercă zadarnic să-şi amintească cu ce ocazie. Obosit de atâta freanâmtare, luă a doua telegxamă şi o de. Sciifră cuvânt cu cuvânt, scriind” textul în limba engleză, cu un interes crescând.

Anunţul asupra catodului rece, pe care-l trimetea profesorul Voucher, era poate ceva de valoare. Dar descifrând şi explicaţiile profesorului, care păreau că micşorează importanţa anunţului german, Headstone se întristă. Dacă Dr. Frank şi profesorul Livonius l-air fi putut observa în acest moment, ar fi avut cu siguranţa o mare satisfacţie, câci anunţul pe care-l compuseseră! De câteva săptămâni, era într'adevâir o capodoperă. Proteguia deplin invenţiunea, fără a-i trăda tainele* Supărat, lăsă un moment creionul jos. Restul telegramei se compunea oare tot din astfel de comentarii? Dar n'avea ce face. Trebuia s'o descifreze până la capăt. Continuă lucrul, rău dispus, şi se opri ilar după câteva rânduri. Acum începea altceva. Un raport al lui Turner asupra unui transformator uriaş pentru uzină germană AE. De data aceasta nu arse hârtia, după ce o descifră, ci luă telefonul şi chemă pe directorul Brooker.

„Este aşa de urgent?” întrebă Brooker, intrând îi birou, după câteva minute. „Am pe cineva în vizită, n'aş vrea să las omul să aştepte mult”

„Foaate important, Brooker, Cine e la d-ta?”

„Mister Pellham, şeful secţiei noastre de brevete”. Headstone telefonă lui Pellham să vină la el peste cinci minute, unde-l va găsi şi pa Birooker. Apoi Întinse acestuia textul descifrat al telegramei lui Voucher. Directorul citi, clătinând din cap.

„Foarte bine, Headstone, că 'l-ai chemat imediat pe Pellham. În materie de< brevete, el este omul cel mai priceput. Anunţul nostru trebue să plece încă azi la

Washington. Diata poştei este hotărâtoare pentru prioritate.”

Vorbi şi citi! N acelaşi timp mai departe. Apoi lăsă telegrama şi privi ţintă pe Headstone, fără a scoate un cuvânt*

„Da, da, dragul meu Brooker, Germanii ne sunt iar cu mult înainte 1 Avem în postul nostru nouă mii şase stLte de kilowaţi; transformatorul german trebue să dea - scrise câteva cifre pe un carnet - o suia cincizeci de mii, până la două sute de mii de kilowaţi”.

Brooker îşi trecu amândc.ua mâinile prin pâr, „De necpezut, Headstone! - De douăzeci de ori cât producţia noastră 1 - Imposibil 1 De neînchipuit Y* Rosti ultimele cuvinte aproape strigând. Headstone dădu din cap. „Raportul vine din partea lui Turner, Mister Brooker. N'a îndeplinit totdeauna ceea ce i-am cerut, dar ce ne-a comunicat a fost adovârat.”

Brc. Oker puse mâinile pa masa. Pâriuni era în desordine, faţa-i era când palidă, când roşie.

„Găseşti vreo explicaţie?” întreba el aproape gemând. Headstone arată prima parte a telegramei. „Iată explicaţia, Brooker. Anunţul asupra catodului rece. Germanii au renunţat ia colectorii de raze. Invenţia nouă măreşte de douăzeci de ori productivitatea uzinei AE”, Când termină ultimele cuvinte, se ttăzi bătând la uşe. Mister Pellham intră.

În timp -ce Brooker îl pofti să ia loc, Headstone luă o foarfecă şi taie din mianuscris pasagiul refeaitor la uriaşele maşini germane. Restul, îl întinse lui Pollham.

„Citeşte, Mister PeUham. Cel mai târziu peste două ore, cu trenul de ora unu, anunţul nostru trebue să plece la Washington.”

„Nu cu trenul de unu, angajează un avion 1” întrerupse Brooker.

Între timp, Pellham ceti anunţul şi ajunse la explicaţiile lui Voucher.

„Ce ai de spus?” îl întreba Headstone nerăbdător.

Pellham se întinse pa scaun, privind pe Headstone drept în faţă.

„N'are rost să ne ocupăm acum de explicaţiile lui Voucher, Ne trebue zile întregi spre a le studia în întregime, S'ar pierde timp preţios. Principalul este prioritatea. Voiu preface puţin anunţul german. Într'o oră, poate pleca cu avionul. Dacă ştampila ce marchează timpul de la serviciul de brevetedin

Washington e pusă numai cu cinci minute înainte decât pe anunţul german, am câştigat partida. Vom putea da ulterior în linişte lâmuriiii suplimentare.”

La ultimele cuvinte, Pellham se scula. „Trebue să ne grăbim, gentlemen”.

„E drept, Mister Pellham. Termină cât mai repede cu putinţă 1” mal strigă Headstone după el.

Peste treizeci de ore, profesorul Vouchetr sosi cu avionul la Netw-York. O oablogramă urgentă din partea lui Headstone îl chemase înapoi. Avură loc conferinţe peste conferinţe. Mai întâiu, o convorbise între Vouchiefr şi Pellham, cu al cărei rezultat plecară la Washington şase suplimente de anunţuri. Apoi, o şedinţa a celor med de semnă specialişti de la „United Electric”, pe care o prezida Headstone.

În urma experienţelor ce au dat greş la „Aluminium Corporation”, se deci» ca perfecţionarea invenţiei sa lie făcuta de „United Electric” prin unirea tuturor mijloacelor marelui concern electrotehnic american, pe baza indicaţiilor din anunţul german. Fără îndoială, ideea în sine era bună, dar din cauza rddactârii confuze şi laconice a textului făcut de Dr. Frank şi profesorul Livonius, părerile membrilor şedinţei se ciocniiia în ziua următoare,

Era evident că Germanii luţrau cu electroni care cădeau cu mare vitesă, sau poate cu vitesă enormă. Era de asemenea sigur că aveau nevoe de tuburi de fulgere de dimensiuni şi tensiuni încă oecunoscute - dar oare de ce mărime trebuiau să fie? Cu ce tensiune lucrează ei? Cu ce iuţeală cad electronii pentru în schimba aliajele? Erau întrebăriasupra cărora nu se putea cădea de acord. Cifrele anunţului german puteau fi interpretate diferit,

„Să începem cu un tub de cinci milioane de volţi”, propusese inginerul şef Longmans.

„Cred că e prea puţin”, spuse Fred Norton, specia listul în tuburi de fulgere. „Trebue să; avem neapărat zece miloane de volţi”.

„Nu va fi deajuns, gentleman 1” se amestecă Edward Harting care lucida în domeniul atomilor. „Luaţi un tub de treizeci de milioane de volţi şi veţi fi mai aproape de adevăr,”

Cei cari erau de altă portare îl contraziseră cu asprime. Contradicţiile, care semănau mai mult a ofensă, deveniră din ce în ce mai tari.

„Treizeci de milioane de volţi? Cum îţi imaginezi realizare acestei tensiuni?” strigă Carrington, specialist în înalta tensiune. „N'avem materie izolatoare*

Pentru o astfel de tensiune, E a nebunie numai să te gândeşti la aşa ama *Y**

Părerile se ciocniră cui brutalitate, până când Headstone reuşi să se foca ascultat.

„Ce. Părere aveţi, d-le profesor?” întrebă el privind pe Voucher. Profesorul îşi frecă bărbia gândiitor.

„Aş dori să vă răspund la întrebare tot printr'o întrebare, Mr. Headstone. * îmi poate spune cineva ce tensiune e necesară pentru a arunca în aer un fulger de o lungime de trei sau patru kilometri?”

Veniră răspunsuri din toate părţile mesei, dar -unul nu era la fel cu celălalt.

„Zece milioane de volţi!” srigă Norton.

„Treizeci de milioane de volţi 1” strigă mai tare Harting.

„Nonsense 1” mormăi Longmans. „Nu se poate răspunde la o astfel de întrebare. Totul depinde de gradul de încărcare electrică al atmosferei. Tensiunile cele mai diferite pot produce un fulger de această lungime.'1

„Nu înţeleg rostul întrebării”, se adresa Headstone profesorului. „Ce legătură are cu celelalte chestiuni cu care ne frământam noi mintea?, c

„Foarte mare, Mister Headstone. Am văzut ieşind un fulger dintr'o anumită clădire” - continuă privindu-l în ochi - „şi intrând în pământ la o depărtare de trei sau patru kilometri.”

Longmans, Norton şi ceilalţi (electricieni strânşi în furul mesei priviră pe profesor nedumeriţi, Numai James Headstone pricepu,

„Gentlemen”, se adresă el celorlalţi, „întrebarea d-lui Voucher e de mare însemnătate. Dacă ştim! Ce tensiune necesita un astfel de fulger, atunci cunoaştem. *Şi* tensiunea cu cană lucreiază tuburile germane de fulgere,”

Headstone tăcu şi părerile contradictorii începură, iar. Se telefonă la bibliotecă. Fură aduse cărţi câte să poată răspunde la întrebare; dar rezultatul nu exa mulţumitor. În textele ştiinţifice, cifrele variau între zece şi o sută de milioane de volţi. Nu se ajunse la nici o înţelegere, până ce însfârşit Headstone bătu cu pumnul în masă,

„Deajuns cu aproximaţiile, gentlemeni „United Electric” va construi un tub de fulgere de treizeci de milioane de volţi. Secţia transformatoarelor va lucra şi ea în acest scop cât de repede posibil. Am spuls cât de repede posibil, gentlemen; aceasta înseamnă: muncă neîntreruptă zi şi noapte. Trebue să ajungem superioritatea germană. Puneţi totul la contribuţie, pentru a produce curând treizeci de milioane de volţi 1”

Era în amurg, când Headstone lua această hotărâre. Închise şedinţa cu cuvintele; Aştept rapoarte* curente asupra progreselor d-voastră.”

*

* *

Tumer voia la început să rămână numai câteva* zile la cârciuma din bărăgan; locuia acolo de trei săptămâni şi nu se putu despărţi de cartierul său nici după plecarea lui Voucher, cu toate că simţea că situaţia 'era mai critică.

Ceea ce-l reţinea, eira birtul în care* intenţionau să prânzească lucrătorii care instalaseră noile maşini ale uzinei AE. Putea sta frumos acolo în iată unui pahar de berei, în dosul unui ziar cât mai mare şi să tragă cu urechea.la - părerile când de la o masă, când de la alta. Vorbele aruncate în discruţia

lucrătorilor de la uzina ^germană păreau fără importanţă şi valoare, daj Turner, cu spiritul vioi, le uni într'un mozaic care reda tabloul destul de just al lucrurilor petrecute la uzina AE.

Lucrurile aflate în acest mod, fără să bată la ochi, şi transmise imediat prîintr'o cablogramă cifrată din oraşul învecinat lui Headstone, se pot rezuma în: montarea maşinilor noi este pe sfârşite* Instalaţia va avea io pultere de două sute de mjSi de jAtooiwapi. NumjcCi atât confirma telegrama sa, lucru ce Headstone îl ştia, sau îl putea deduce singur. Agentul mai află că reţeaua uzinei AE va trebui în curând lăsată jos, o observaţie pe care Turner n'o poate pricepe, dar Headstone citise telegrama respectivă şi o puse în legătură cu catodul rece. Se auzeau în conversaţiile lucrătorilor de la mese, în ultimele zilie, de miai multe ori vorbele, „cursă de şoareci/'

Zadarnic îşi ascuţi Turner urechile pentru a prinde ceva, spre a face o legătură; nu izbuti. Auiţi cuaceastă ocazie numai numele Bergmann şi Frank. Cugetă îndelung, dacă avea rost să telegrafieze lul Headstone ceva despre aceasta. Însfârşit, se hotărî, câci de multe ori informaţiuni cari 1 s'au părut lui neînsemnate, s'au dovedit mai târziu de multă valoare.

Telegrama expediată, produse lui Headstone un uşor acces de turbare. Mânios, o trânti pe biroul lui Brooker.

„Citeşte, Brooker 1” strigă el enervat, „Acesta e ultimul aţii ce-l joacă Germanii şi noi n'avem nici idee despre ce e vorba”.

Brooker era mai calm. „În definitiv, ştim că există consilierul Bergmann şi Di. Frank”,. Spuse el după ce ceti telegrama. „Cuvântul „cursa de şoareci” - mgufr senâe 1 - este porate o poreclă pentru o parte oarecare a aparatului. Am auzit că Germanilor le plac astfel de expresii. În tehnica lor, există jumătate din grădina zoologică: lupi şi vulpi, pisici, urşi, ţapi şi mai ştiu eu ce. Turner al nostru mi se pare că bate câmpii. Eu în locul lui, nici nu m'aş gândi la „cursele de< şoareci.”

„Dar eu mă gândesc, Brooker”, îl întrerupse tovarăşul său. „Să nu-mi med. spui pe nume, dacă în dosul acestor cuvinte nu se ascunde o nouă invenţie.”

Brooker dădu din umeri. „Ce ai de gând, să faci în cazul acesta?” întrebă el sceptic.

„Întâiu am să-i dau la dracul pe idioţii pe cari i-am pus în sălile de lectură ale 'Oficiului german de brevete 1” izbucni Headstone. „Voiu trimite alţi oameni mai buni I”

Mr. Headstone avea dreptate, directorul Bnooker, nu. De câteva zile plecase o telegramă de la Dr. Frank spre consilierul Bergmann. O telegramă scurtă, modestă, de la care poşta germana încasă mult mai puţin decât de la oablogramele lungi ale lui Turner. Conţinea puţine cuvinte. „Cursele de şoareci sunt gata”, telegrafie Dr. Frank consilierului Bergmann. „Sosesc poimâine”, răspunse acesta.

Dar ceea ce se ascundea în dosul acestor cuvinte inofensive, erau curse de fulgere, fabricate prin întrebuinţarea materiei grele la construirea condensatorilor. Montate la locul lor, înghiţeau şi reduceau orice fulger, orice descărcare 'eîleotEioă în plus, care putea oarecum ameninţa uzina AE. Dr. Frank îi dase acest nume curios, dintr'un capriciu. Lucrătorii l-au auzita Nu i-a scăpat nici urechilor ascuţite ale lui Tumer şi acum Mr. Headstone, la New-York, putea să-şi bată capul pentru a-i pricepe sensul.

În ziuia fixată, consilierul Bergmann se găsea la Dr. Frank; nici Johannes Zacharias nu lipsea de la această adunare. Pentru moment, lăsară deoparte lucrările tehnice şi vorbiră de una şi de alta la *o* ceaşcă de cafea.

„Amicul Turner se ţine tari1", spuse Zacharias râzând lui Bergmann. „Mai stă încă la cârciuma din bărăgan şi trage ou urechea Rx înţelepciunile spuse de lucrătorii tăi".

„Să se trimeatd odată peste graniţă acest străin indezirabil" adaoga Dr. Frank. „Celălalt Yankeu - îl cunoşti Zacharias - a plecat de bună voie „

„Vorbeşti de profesorul Voucher", spuse bătrânul. „Da, acela s'a sâlunat de cunoştinţa noastră de la prima experienţă şi s'a înapoiat în America* Dar de celălalt nu trebue să ne supărăm. Nici nu-ţi închipui Dr. Fraînk, ce folositor ne e".

Doctorul clătină copul desaprobând. „Nu sunt de aceeaşi părere-, Zacharias. Un spion rămâne în ochii mei tot spion şi nu poafe să ne aduică decât pagube."

„Te înşeli, domnule doctor", se amesteca Bergmann» „Câte odată mă întreb, dacă acest Tuirner lu^eazî pentru noi, sau peîntru Headstone".

„Oricât aş vrea, nu pot pricepe, d-le consilier", răspunse doctorul, fărăf a-şi ascunde indispoziţia, „în ce mod credeţi?"

„Îţi voiu Jamuri, doctoire", spuse Zacharias. „Acest agent activ, fără să vrea, face pe Headstone să nu ne mai poată rezista."

„Rapoartele care conţin lucruri false şi juste Îl prăjesc pe îndelete pe foc, până ce 11 vor determina să înceapă tratativele cu noi. Dealtfel". - Zacharias schimbă tema, „ai veşti din America?"

„Au sosit rapoarte noi de la agpnţii noştri", răspunse Bergmann. „Amicul Headstone şi-a mutat reşedinţa de la Nejw-York la uzina de înalta tensiune United, la Detroit. S'a eliberat o întreaga aripă a uzinei pentru desvoltarea noilor încercărL Se lucrează ziua şi noaptea cu echipe oare se schimbă de trei ori. Dar, din păcate, oamenii noştri n'au putut afla de ce lucrări se ocupă. Ne informează însă în mod siguir, că Mr. Headstone e prezent în noua secţiune, de dimineaţa până noaptea târziu, că l-ar fi însărcinat pe directorul Brooker cu toate îndatoririle sale, pentru a se consacra în întregime unei probleme noi".

Dr. Frank ţinea buzele strânse şi ochii aproape închişi. Zacharias clatină capul câirunt într'o parte şi'n alta.

. „Vrea să recâştige în câteva săptămâni ceea ce noi am izbutit muncind ani de-arândul”, spuse e11 dus pe gânduri. „Dar va avea crude desamâgiri”.

„Aşii” Exclamaţia venea depe buzele doctorului. „Nebunii 1” începu ei să vorbească pentru sine. „Vor să stăpânească treizeci de milioane de volţi, fără a poseda mijlocul. Nu au materia grea 1”

„Poate tot ar fi posibil”, adaoga consilierul Bergmann. „Ar putea încerca cu vechile materii izolalatoare; dar poate că atunci instalaţia ar trebui *să* fie mai mare decât întreaga secţie a tensiunii înalte.

James Headstone şi inginerii săi Îşi vor da seama de aceasta - şi vor kicra în consecinţa T'

„Nebunie *Y** izbucni Dr» Frank,

„O nebunie oare îi va duce la o catastrofă adaogă Zacharias.

„Societăţii „United Electric” îi vor trebui nu luni, ci ani pentru a ne ajunge”, spuse consilierul Bergmann. „Să sperăm că James Headstone. va recunoaşte mai repde că e preferabil să lucreze cu noi”.

*

* #

Mr. Tuimer era din ce în ce mai nelinişti t. De zile întregi nu mai primise veşti deda Headstone şi începu crproape să simtă lipsa obişnuitelor scrisori şi cablograme ale stăpânului său, deşi rare ori conţineau veşti plăcute. El nu ştia însă nimic despre noile lucrări care îl ocupau atât de mult pe Headstone» De aceea se în» treba cum ar putea să reia legăturile şi găsi curând singurul mijloc posibil. Trebuia să trimeată iar un raport. Se năştea o a doua întirebare; despre ce să raporteze?

Izvorul de noutăţi care curgea atât de abundent în ultimele săptămâni secase între timp, câci noile maşini erau gata de pus în funcţiune la uzina AE şi majoritatea lucrătorilor strâind părăsise satul. Aşa dar, trebuia acum să spioneze ceva cu ochii, în locul urechilor, să pândească ceva nou. Se plimbă zile de-arândul cu automobilul prin bărăgan, sondând terenul cum ar putea să se apropie de uzina AE, nevăzut şi fără pericoL

Erau mari greutăţi, câci un gard înalt de sârmă ghimpată înconjura terenul postului şi Tumer nu era de părere să treacă acest chstaccl. Dar în călătoriile sale, descoperi un locşor plăcut, la depărtare numai de vreo sută de metri de acest nesuferit gard de sârmă, de unde avea posibilitatea să vadă o mare parte din terenul uzinei, printre luminişurile pomilor. Vedea chiar şi clădirea postului. Locul părea făcut parcă special pentru acest scop.

Chiar în ziua următoare, Tumer îl căută iar. Cu automobilul făcea o jumătate de oră. Un tufiş des. Îi oferi ocazia să-i ascundă maşina. Era la loc sigur în ascunzătoarea sa; numai de nu i-xxr fi dat de urmă femeile sau copiii care culeg fructe. Se aşează pe o momliţă, lângă un pin bătrân, scoase un suport şi înşurubă o lunetă.

Aşa 1 Era cu totul altceva decât observaţia cu ochii liberi, Postul, care se afla la depărtare de vreo nouă sute de metri de la locul de observaţie al agentului, fu apropiat cu luneta puternică la vreo treizeci de metri. Mr. Turner îndreptă luneta în tcate părţile, privi şi se minună. Baloanele erau aproape de pământ. Vreo doisprezece lucrători alergau pe reţea şi - lui Turner nu-i venea să-şi creadă ochilor - lucrau cu mult zel la deşunibarea colectorilor şi la scoaterea lor din reţea. Deci încă ceva nou. Germanii au iar colectori mai buni, îi trecu prin minte. Se gândi cum ar putea să-şi procure şi el un model, când altceva îi atrase atenţia. Îşi potrivi luneta mai bine, se uită mai atent; nu mai încăpea nici o îndoiala: cu ajutorul unor cleşti miari# lucrătorii scoteau conductele de combustibil ale colectorilor de raze. H putea urmări bine cum strângeau tubuleţele desprinse şi le aruncau de-oparte.

Orele se scurgeau. Trecuse de mult timpul când trebuia să se întoarcă la cârciuma din bărăgan pentru masa de prânz, dcsr Turner nici nu se gândea la aceasta. Urmarea fără întrerupere pe lucrătorii de partea cealaltă a gardului şi fiecare observaţie era pentru el o nouă enigma. Târîndu-le, aduseră mici sfere pe care începuiiră a le monta ia reţeia. Până acum lucrau după 'ordinele unui lucrător mai mare, apoi erau îndrumaţi de un tdnâr, îmbrăcat civil, care trebue să fi fost vreun inginer. Mergea încoace şi încolo pe reţea, ţinând un plan şi un metru, arătând oamenilor locurile unde trebuiau montate misterioasele sfere.

Era aproape de apusul soarelui. &ui Tumer îa era foame; muşcă lacom ddntr'o pâinişoară uscată, privind în acelaşi timp prin lunetă; uimit, făcu un pas înapoi dinaintea ocularului. Un alt bărbat ieşise din post şl venise lângă inginer. Un bătrân cu o barbă mare» Nu mai încăpea Îndoiala. Cel tiare se afla pe terenul uzinei, atât de bine închis pentru orice străin şi vorbea cu inginerul, era bătrânul hoinar din bărăgan.

Agentul se apucă cu mâinile de cap. Ideile 1 se ciocneau una -cu alta, apoi un văl i se luă dinaintea ochilor. Tot ae-i povestise bătrânul a fost minciună şi înşelăciune; de la prima întâlnire, când i-a scos automobilul din şanţ, până la ultima convorbire de la cârciumă, când povestise, fără a fi rugat viaţa sa ca fermier în America. Deci fals a fost şi raportul pe care Turner îi telegrafiase imediat lui Headstone. Figura bătrânului era învâiultă de o taină pe care agentul trebuia s'o descopere, dacă ţinea să-şi păstreze postul la Headstone şi la United.

Se îndreptă spre automobil, făcând tot feluri de pla^ nuri, scoase un mic aparat fotografic dei o formă speclală şi-l înşuruba la ocularul lunetei* Urmărea cu un singur ochiu prin cealaltă lentilă întâmplările de pe întinsul uzinei. Din când în când apăsă cu mâna dreaptă pe butonul aparatului fotografic şi de fiecare dată realiza o imagine* Bătrânul şi inginerul, care nu era altul decât Dr. Frank, fură fotografiaţi de med multe ori Apoi şl o a treia persoană, care se apropiase de ei între timp.

Turner observă plin lunetă că inginerul trata pe acesta din urmă că pe un superior, în timp ce bătrânul vorbea cu el prieteneşte, oa de la egal la egal. Agentul îndrepta apoi luneta «asupra lucrătorilor şi obţinu imaginea lor în timp ce montau sferele de culoare închisa, la reţea. Voi să moi apese odată pe buton, dar filmul se sfârşise. Nu-i par ea râu, căci şi lumina zilei slăbise simţitor, soarelei era aproape de orizont. Turner deşuruba aparatele şi le duse înapoi în automobil,

Acum, încotro? Stomacul îl îndemna spre mâncarea de la birt, dar agentul rezistă cererii lui. Încercând lă-şi astâmpere foamea cu o ţigare, porni pe şosea spre Vest, spre oraşul învecinat, care era în legătură cu reţeaua aeronautică. Numai după ce trimise un pacheţel adresat lui Jeames Headstone, considera ziua de lucru sfârşita şi acordă stomacului drepturile sale.

*%

Dacă Bergmann şi Zacharias ar îi putut privi în sala cea mare de cercetări a societăţii United din Detooit, şi-ar fi schimbat poate părerea despre Headstone. Era o minune ceea ce realizase aci în câteva săptămânii Evident, timpul scurt nu permisese să se facă planuri şi să se construiască oeva nou în întregime. Chestiunea fu tratată în mod provizoriu, după dispoziţiile lui Headstone. Se montară în sala măreaţă zece transformatoare de vreo trei milioane de volţi, din cantitatea suficienta oare se afla în uzina de înaltă tensiune. Se întfrebuinfă cea mai bună materie izolatoare în cantitate foarte mare, pentru a izola agregatele unele de altele şi de pământ. În mijlocul sălii, se ridica un tub de fulger şi dimensiunile nu erau mai mici decât ale aceluia cu care Dr. Frank lucrase la invenţiile sale.

Se începea o afltă zi de munca după o noapte de lucru, când inginerii isprăviră ultimele legături între tub şi transformatoare. La aceasta fu întrebuinţat cablu înfăşurat în materie izolatoare groasă de un metru. Se nădăjduia că astfel se va putea forţa tensiunea enormă să trămână pe căile dorite. Şi conform calculelor şi experienţelor, ar fi trebuit să se izbutească pe această cale.

Ceasurile uzinei indicau ora şase dimineaţa, când JeameiS Headstone apăru: nedormit, cu o strălucire de febră în rochi, enervat şi obosit de mimoa istovitoare din săptămânile precedente.

„Instalaţia e gata!” îl anunţa inginerul şef Highfield. Printr'un semn scurt, Headstone îl lăsă să aştepte încă puţin şi se apropie de tubul colosal. Trebui să aplece capul pe spate, pentru a se uita la partea de sus a plăsmuirii strălucitoare de cristal, care dispărea într'o scufie gigantică izolatoare. Îşi îndreptă apoi încet privirea în yos, de-a-lungul întregului drum pe care trebuia să-l facă electronii în tub, din ce în ce mai iute din cauza tensiunii enoumie, ajungând aproape la iuţeala luminii*

Cu această nelimitata iuţeala electrică a atomilor, va ajunge oare la acelaşi rezultat la care a ajuns omul de partea cealaltă a Atlanticului? Va izbuti

să transfome aliajele cunoscute în materii cu proprietăţi cu totul noi? Jeames Headstone o dorea din tot sufletul. Îşi încleştă mâinile. Cum stă aşa, cu capul şi privirile în jos, cu mâinile împreunate, părea că implora puterea cerească să-i îndeplinească dorinţa. După câteva minute când îşi înălţă capul pentru a da ordinul de a pune în circuit, era palid şti! Vocea de abia i se auzea*

Mâinile mişcară manivelele, iroţUe se învârtiră punând în funcţiune circuitul, un sgamlot înăbuşit, o zuruială ia transformatorului icare, din cauza tensiunii înalte, umplu sala, se auzi mai tare, mereu mai tare, apoi începu în tubul de scântei o mişcare şi o pâlpâire carie arse întâiu izolat, apoi într'o lumina palidă continuă... Era atât de mare >sgomotul energiei stăpânite, încât inginerul Highfield trebuia să-i strige lui Headstone la ureche pentru a fi auzit.

El arătă indicele tensiunii care ajunsese la treizeci de milioane, «apoi marele bloc de sare ce se afla sub tub şi care, atins de electroni, strălucea într'o lumină magică. Headstone confirma dând din cap că vede şl aude totul, dar gândurile nu-i erau la cele ce-i spunea inginerul. Ele se învârteau în jurul unui singur punct: „Am reuşit? Am! Ajuns pe Germani?”

Privirea-i rătăcea prin sală, când la transformatoarele din fund, când la tubul de fulgere luminos, apoi spre un perete îngust. Acolo erau aliajele pe care le preparase tot în aceste săptămâni de luptă şi muncă, aliaje care sub bombardarea electronilor trebuiau să realizez© marea transformare - să devână materie nouă, sârme minunate, catozi reci şi poate,., şi altceva... ceva, ce Germanii nu au încă...

Gândurile lui Headstone erau aiurea. El nu suci vedea cele dimprejur. Începu să viseze la era tehnicii viitoare cu noi materii de lucru, cu proprietăţi necu-. Noscute, neauzite... cu productivitate mare. Cu pleoapele închise, i se desfăşurau înaintea ochilor, ca într'un film, anii şi deceniile viitoare.

Un sunet străin îl deştepta din visare, Se auzi ca un scurt şuerat şi pocnet care-l făcu să deschidă ochii. Lumina tubului i se părea spălăcită, scânteierea strălucitoare a blocului de sare, mai slabă. Chiar zuruituri transformatoarelor răsuna altfel acum, mai puternic, ca şi când erau încărcate peste măsură şi ici-colo ieşea brusc din grămada de materie izolatoare ce le înconjura, câte un fulger scurt.

Headstone şedea ca o stană de piatră şi privea spectacolul schimbat. Fulgerele ieşeau din ce în ce mai mari, răzbind astfel 'izolaţia. În aer, se simţea un miros slab de sulf.

„Scoateţi din circuit 1” răcni Highfield, trăgând pe Headstone cu forţă spre celălalt capăt al sălii. Lucrătorul se repezi la întrerupător, dar era prea târziu. Înainte de a-l apuca, izolaţia se nimici sub acţiunea tensiunii uriaşe. Un singur fulger străbătu sala, de la un capăt la celălalt, cu un vuet îngrozitor. Cu o putere nemărginita, energia încătuşată timp îndelungat, îşi croi drum liber. Când Headstone, mai mult târît decât dus de Highfield, ajunse la uşă, sala

părea că se schimbase într'o mare de flăcări. Venea spre ei ca o v'ăpae, se învârtea, se ridica la câţiva metri în aer, apoi cădea jos.

Zăceau la pământ, aproape ameţiţi, când auziră iar o bubuitură fără sfârşit, întreaga sală se prăbuşi ca o casă de nisip. Toţi cei ce se aflau acolo fură îngropaţi de vii.

Venindu-şi în fire, Headstone deschise ochii, dibu- Ind împrejuir, încercând să recunoască locul unde se afla. Era într'un pat confortabil, camera aproape în Întuneric. I se părea că recunoaşte locul şi că se află într'o cameră a uzinei.

Încercă să-şi adune gândurile. Îşi amintea vag, că de mult, de mult, se întâmplase ceva îngrozitor... incendiu... foc... prăbuşire. Făcu o mişcare spre a se scula, când un om, pe care nu-l observase până acum, veni kx câpâtâiu... halat alb... cruce, roşie... Personalul sanitar al uzinei, îi trecu lui Headstone prin minte ca un vis, în timp ce omul îl sprijini şi-i duse un pahar la gură. Headstone simţi o băutură răcoritoare, avea gustul aromat, amărui... un medicament.

Se întinse din nou, simlţind puteri noi în vine. Se scurseră iar minute, fără a le număra. Apoi deodată, se ivi o întrebare pe buzele sale: „Cât e ora?”

„Aproape şase, Mister Headstone V veni răspunsul îngrijitorului* Dintr'o mişcare, Headstone era în picioare. Ora şase seara... Venise la uzină înainte cu douăsprezece ore., ore scumpe, ce nu pot fi înlocuite... stătuse leşinat 1 Acum îşi aducea bine [aminte de tot ce se întâmplase*

„Ridică perdelele, I” spuse îngrijitorului. Lumina pătrunse înăuntru Headstone se ridică, merse prin cameră la început clătinându-se, apoi med sigur, în urmă se aşeza pe un scaun. Slăbiciunea dispărea cu. Încetul, privirea-i rătăcea prin cameră şi rămase aţintită asupra unui telefon.

„Dă-mi legătura cu directorul Brooker, New-York!” Rosti cuvintele clar şi energic. Cel ce dăduse acest ordin, era iar Headstone de altă dată, energicul industriaş 1

*

*M**

Să fi fost cxele zece dimineaţa, când Henry Tumer trecea încet pe uliţa principală a satului. Avea intenţia să se strecoare pa cât posibil neobservat spre bărăgan, pentru a pândi de la locul său cele ce se petreceau la uzina AE. Tocmai voia să coteoscă pe un. Drum lateral, care ducea spre şosea, când auzi că cineva îl strigă pe numie.

„Allo, Mister Tumer 1 încotro?”

Tumer sitopă şi se întoarse spre cel care-l chema. Era bătrânul Zacharias, care-i făcea cu mâna, bucuros, apropiindu-ise de maşină.

Tumer înghiţi un ^anrmed V* Bătrânul îi leşise în. Cale la cel mai nepotrivit timp.

„Spre Neustadtl” răspunse el, arătând cu mâna spre Vest, crezând că va scapa repede de Zacharias.

„Vrei să mă iei şi pe mine? Am şi eu treaba la Neustadt”, spuse bătrânul şi lui Tumer nu-i râmase, alta de făcut decât să accepte. Se terminase pentru ziua de azi cu excursia pe bărăgan!. Trebue *să* ne folosim de ocazii, aşa cum se prezintă! Gândea harnicul agent, în timp oe Zacharias lua loc lângă el* Poate că pe drum erau vreo patruzeci de kilometri până la Neustadt - voiu putea să-l trag de limbă!

Bine, c'ami pus mâna iar pe el 1 se gândea Zacharias. Poate voiu reuşi să-i spun azi ceea ce intenţionam de mult i

Când maşina ajunse pe şosea, Turner voi să accelereze mersul.

I#N'am putea merge mai încet?” întrebă Zacharias^ „Bărăganul vara e atât de frumos I”

„Cu plăcere, Mister Zacharias V îi îndeplini Turner dorinţa. Şi lui îi convenea să câştige timp.

„Te interesează tehnica?” începu vorba Turnerr în timp ce automobilul înainta încet pe şosea.

„Desigur, Mister Turner 1 Noi fermierii bătrâni suntem pe jumătate electrotehnicieni”.

„Atunci te interae, ază şi noua uzină AE de aci din apropiere, Păcat că nu se poate vizita!” continuă: Turner. „Ţi-ar fi făcut plăcere s'o vezi?”

„Am văzut-o, Mr. Tumer. Am fost de curând în post”. Bătrânul exprimă cuvintele cu indiferenţă, ca şi cum era vorba de un lucru care s>e, înţelege de la sine.

„E cu putinţa?” îl întrebă Turner mirat. „Ai văzut uzină, deşi intrarea e strict interzisă îl”

Zacharias dădu din umeri. „Printr'o întâmplare norocoasă, Mister Turner. Unul dintre inginerii cari au fost aci de curând, e rudă cu mine. M'a luat pe seama să şi m'a strecurat înăuntru. De fapt, nu e permis, dar suint cunoscut aci de ani întregi şi se ştie că sunt un bătrân cum se cade...” Părerea lui Turner era din ce în ce mai nesigură. Aşa cum înfăţişa Zacharias vizita la uzină, pe «ire el o observase prin lunetă, putea fi într'adevâr o ocazie cu totul nesuspectată. Bă^ trânul era irudă cu unul din ingineri? - La gândul acesta, îi veni lui Turner o altă idee.

„N'ar putea să mă ia şi pe mine odată acest inginer sub iaripile sale proteguitoare?” întrebă el mai mult în glumă.

Zacharias dădu din cap, „No merge. Eşti American”,

O „Ce legătură are una cu alta?” întrebă agentul cu mirare prefăcută,

„Uiţi de Mister Headstone, «dragul meu”.

Lui Tumer i se păru că primeşte o lovitură în cap.

„Cine este - cina este Mister Headstone?” încercă el să întrebe cât se poate de calm.

„O! Nu-l cunoşti? Mister Headstone, creatorul postului AE american? Mă mir. Se spune că cdeargă după tainele uzinei germane. Se vorbeşte chiar de

agenţi cari sunt însărcinaţi să lucreze în Germania, din ordinul său. Între noi fie vorba, Mister Turner, prietenul d-tale Voucher este bănuit că ar îi un agent al lui Headstone. Mai bina pentru el că şwa luat tălpăşiţa.. /*

Turner se simţea din ce în ce med prost Se hotărî să răspundă atacului printr'un contra atac. „Mister Zacharias mailipseşte acum să mă bănuiţi şi pe mine drept agent al acestui - Headstone l-aţi numit 7! 1'

Zacharias făcu un gest de -apărare cu mâna, „Nici de cum, Mr. Tumer, nimeni nu se gândeşte la astal Dar înţelegi că nu se pot lăsa turişti americani în uzină, fie ei oricât de desinteresaţi."

„Păcat r Lui Turner îi scăpă fără să vrea această exclamaţie. „Nici un American nu poate vedea uzina? 1*

1 Bătrânul dădu iar din cap* „Sunt şi excepţii, Unuia s'ar arata uzina cu multă plăcere."

„Unuia? Cine e fericitul?"

„Mister Headstone *V**

„Headstone?" Turner se uită zăpăcit fci bătrân, „Nu înţeleg 1 Omul acela e; cel mal mare concurent - şi tocmai lui i s'ar arata uzina?"

„Da, imediat. Mister Turner. Dacă se decide să vină aci."

M Dar, dece

„Headstone e un om priceput. El ar vedea repede ceea ce n'au văzuit toţi agenţii sâi-\

La ultimele vorbe ale bătrânului, Tumer simţi că-I furnica'n şira spinării,

„Interesant, Mister Zacharias! Într'adevăr, foarte interesant!" murmură el. „Se poate şti cam» ce ar putea el vedea?"

„Adevărul, adevărul curat. Mister Turner: că tehnica din Germania e superioară celei din uzinele United, că n'are nici un rost să încerce a ajunge acest progres prin mijloace neînsemnate şi obscure, că o împăcare serioasă ar fi pentru ambele părţi mai favorabilă". Bătrânul urmă cu însufleţire. „Cel ce-i va comunica aceasta clar şi desluşit va fi demn de recunoştinţă din partea uzinelor United. Va trebui să fie un om care să-şi ia însărcinarea, un om în care Headstone are încredere - un om în adevăratul înţeles al cuvântului, Mister Turner 1 Dar printre agenţii săi, cred că nu se lâseşte. Mă tem că Headstone va mai bâjbâi mult în Întunerec."

Turner nu răspunse imediat. Mânui un timp volanul, fără un cuvânt, lăsând maşina să meargă mai încet ca până acum.

„Eu nu-i cunosc pe Mister Headstone1*, începu ei însfârşit Zacharias asculta minciuna, fără a clipi, - „dar după cele ce am auzit de la capii industriei;

Noastre, un agent care ar cuteza să-i vorbească astfel, ar sbura imediat în stradă".

„Asta o poţi şti d-ta mai bine ca mine, Mister Tumerl" Zacharias exprima aceste cuvinte cu indiferenţă, în timp ce Tumer îl privea dintr'o parte, pe furiş- Vorbele păreau cu totul inofensive, dar puteau să aibă şi un dublu înţeles,

pericuflos. Gândurile lui Tumer începură să se învârtească în jurul unui punct: oare îl bănuia Zacharias? Ştia că este agentul lui Headstone? Totul i să părea posibil din partea acestui bătrân ciudat.

Gândurile-i sburau mai departe. Să-i urmeze statul? Era sigur că-şi pericflita astfel postul. Numai dacă evenimentele ulterioare i-ar da dreptate, ar fi iar onorat la United. Să apuce pe această cale? Să lucreze mai departe în felul de până acum? Cel mai bun lucru 1 se păru drumul mijlociu. Se decise să comunice lui Headstone convorbirea avută cu Zacharias.

Şi Zacharias era preocupat de gândurile sale proprii. Astfel că amândoi tăcură to. T restul drumului până la Neustadt.

„Vrei să te întorci mai târziu iar cu mine?" întrebă ' Turner la plecare. Pretextând că are treabă mai mult timp acolo, bătrânul respinse invitaţia. - Supărat şi neliniştit, agentul plecă singur mai departe.

„Ce să fac eu aici în localitatea asta mizerabilă? Ce fel de afaceri poate avea bătrânul aci?" mormăi el, cârmind maşina într'o uliţa laterală. Făcând un ocol, ajunse iar pe şosea şi luă drumul înapoi spre casă. Nu înaintase mult când un alt automobil, care mergea cu o sută de kilometri pe oră, a-o luă înainte.

Înăuntru erau două persoane. Turner nu putu să Ie observe bine într'un timp aşa de scurt; Văzu că unul purta o barbă mâie căruntă, întocmai cum poartă Zacharias. Celâlait - Tumer îşi frământa capul - nu semăna cu persoana pe care o văzuse la uzina AE, împreună cu Zacharias şi inginerul?

„Absurd 1 O închipuire, cu siguranţâî" îşi trecu mâna pe frunte, pentru a alunga gândurile rele.

„L-ai văzut pe omul nostru, Franz?, f întrebă în acelaşi timp Zacharias, în maşina cu o sută de cai putere, pe consilierul Bergmann* „Cred că va înghiţi cu greu hapul ce i-am dat. Poate îl aduce pe calea cea hunâ".

Bergmann clatina din cap, „Nu cred Johannes, Agentul române tot agent - are teamă de stăpân. Va trebui să întreprindem noi din partea noastră ceva, pentru a îmblânzi pe Headstone/1

După o jumătate de oră, Bergmann şi Zacharias şedeau împreună cu Dr» Frank şi se sfătuiau asupra aceleiaşi teme, care-i preocupase şi în timpul întoarcerii de la Neustadt.,

„Profesorul Livonius ajunge azi la New-York", spuse Bergmann." Cred că va face treabă bună."

Zacharias dădu din umeri: „Nu ştiu, Franz, dacă va izbuti. E drept, e un excelent expert pentru brevete". „Aşa este 1" aprobă doctorul.

„Presupun", continua Bergmann, „că-l va supăra pe Hejadstone până la nebunie. Dar îl va aduce în stare să nu-i mai reziste? Pentru aceasta vor trebui mijloace mai puternice."

Zacharias îşi mângâia barba, dus pe gânduri şi începu să vorbească, maii mult ca pentru sine decât pentru ceilalţi: „Primul atti în joc, prietenul Tumer

– dar un atu slab; al doilea aţii, profesorul Livoniusmai taie, dar nu îndeajuns. Al treilea aţi - „Tăcu privind pe Dr, Frank.

„Vorbeşte mai departe, Zacharias V* spuse doctorul nerăbdător»

„- Al treilea şi cel mai bun mijloc, doctore, vei fi d-ta

§i- Eu Y* Dr. Frank se apără. „Nu vreau să am de a face cu Yankeii/1

„Va fi nevoe, domnule Dr, Frank, Ia momentul oportun."

Zacharias trosti cuvintele oa o hotărâre ce nu admitea replică. Zadarnic încercă doctorul să se împotrivească încă odată.

În conversaţia ce urmă, se discută planul de atac şi cucerirea adversarului,

Şi ia New-York avu loc o lungă convorbire cu subiect semnificativ, între Headstone şi Brooker, cu care ocazie directorul a exprimat multe lucruri puţin plăcute lui Headstone.

„Sala de înaltă tensiune din Detroit s'a prăbuşit prin experienţele d-tale 1 Pierderile trebue înregistrate la contul de spese al postului AE", lamuri Brooker.

Headstone dădu din cap fără a rosti un cuvânt.

„M'a costat mulţi bani ca să astup gura ziarelor", urmă Brooker. „Le-ar fi plăcut mai mult să anunţe accidentul cu litere mari şi să înzecească numărul morţilor."

„Mulţumesc lui Dumnezeu că le-ai redus la tăcerel" spuse James Headstone,

„Mai primejdios e că acum vor să continue cercetările ia uzina de înaltă tensiune", urmă Brooker.

„Numai zece milioane de volţi, Brooker!" îl întrerupse Headstone. „Vom înainta pas cu pas. A doua oară nu se va mai întâmpla nici un accident/*

„Nu văd rostul acestei încercări. Nu avem nevoie de aceste tensiuni pentru postul nostru AE* În definitiv, ce scop au?" întrebă Brooker.

În realitate Headstone ar fi trebuit să răspundă: „Ne trebue.sc tensiunile înalte, pentru că le au şi Germanii r Dar nu putea da un astfel de răspuns iui Brooker.

„Aceste tensiuni ne vor fi de mare trebuinţă la perfecţionarea posturilor AE", răspunse el evasiv.

„Posturile AE.. /4 obiecta Brooker, „Avem veşti rele despre postul nostru din Michigan. Tensiunea atmosferică e supusă *la* aşa de mări variaţiuni, încât nu s'a putut începe funcţionarea regulată. Acolo", arattc o * scrisoare, „sunt rapoartele lui Fosdick şi Cowper. Până acum n'a fost posibil să se pună în circuit postul cu reţeaua electrică din ţinut."

„De necrezut, Brooker! Postul cel vechiu a lucrat totuşi cu reţeaua..."

„Dar cel nou, nu, Headstonel Variaţiunile tensiunii sunt prea mari. Am produce desordine în firele electrice din întregul ţinut, dacă am încerca. Trebue găsit un rsmediu şi aceasta cât mai curând."

Brooker tăcu şi începu să umple cu cifre foaia unui carnet. Headstone se plecă puţin, încercând să citească ceea ce scria tovarăşul său. Cifre şi iar cifre. Citi sute de mii şi apoi milioane. Brooker trase o linia şi începu să adune.

„Optsprezece milioane de dolari, Headstone”, spuse el aruncând creionul pe bloc. „Niciodată nu s'a învestit un. Astfel de capital pentru desvoltarea unei sin-

1S

Gure probleme, şi încă suntem departe de ţinta, Nu ştiu, Headstone, dacă am ales drumul cel bun.”

Headstone auzi, uluit, ultimele cuvinte de resemnare. Dacă Brooker pierdea guistui de a continua, atunci totul se sfârşea,

1 „Suntem pe drumul cel bun, Brookeil Feste câteva zile vom avea cele zece milioane de volţi, la Buffalo. Vom învinge variaţiunile tensiunii, vom egala superioritatea Germanilor.. /*

Headstone vorbea tot mai enervat, tot mai stârnitor, ca şi când ar fi vrut să-l hipnotizeze pe Brooker şi observă că vorbele sale nu ramaseră fără efect. Brooker se hotărî.

„Ultimul meu cuvânt, Headstone: merg până la douăzeci de milioane de dolari 1 Produce postul nostru electricitate care să poată fi folosită de alte ţinuturi, bine, dacă nu - „Dacă nu?'r întrebă Headstone. „Dacă nu, trebuie să ne învoim cu Germanii/4 - Pe biroul lui Headstone se strânseseră o giamadă de scrisori, din timpul ultimei sale călătorii la Buffalo. li căzură în mâini mai întâiu reproducerile fotografice alt lui Turner, fâcule la uzina germană, Erau developate şi mărite. Cu toate acestea, le privi cu o lupă tare, studiindu-le cu atenţie. „Germanii au colectori noi, fără conductă de combustibil. Lucrează cu catozi recii” Rezemându-se de spătarul fotoliului, rosti cuvintele «aproape pe şoptite. „Vor lucra şi la noi... zece milioane de volţi... aliajul îl cunolaiştetm! Din brevetul german*** încă vreo câteva zile şi-i vom ajunge 1'*

Privi fotografiile următoare, superficial. Reprezentau trei bărbaţi. Pe unui îl cunoştea, consilierul Bergmann; s'au întâlnit adesea în chestiuni privitoare la ocupaţiunea lor. Celălalt, un tânăr - vreun inginer necunoscut; al treilea, cu barba lungă - deasemenea necunoscut. Dădu fotografiile deoparte şl începu a citi rapoartele şi oablogramele lui Turner.

Informaţiuni noi asupra bătrânului hoinar din bărăgan.

„Nonsense Vr mormăi el şi aruncă foaia peste fotografii, luând pe cea următoare. Iar un raport al lui Turner, asupra călătoriei la Neustadt Cu cât citea mai toult, cu atât dădea din cap mai des. Când terrnină lectură, în colţul guirii îi apăru un zâmbet bizar.

Vorbind încet ca pentru sine, încerca să-şi dea socoteală de cele citite.

„Germanii vor să se unească cu noi, Vor să facă afaceri cu noi. N'am ajuns încă până acolo, domnule consilieri N'avem nevoie de voi... ne bizuim pe propriile noastre forţe! Veţi veni voi spre a lua licenţele invenţiilor noastre *V**

Pe figura sa se putea citi refuz şi dispreţ, în timp ce strânse hârtiile; le aruncă în vasul de marmoră şi le arse. Voia să se întoarcă la poşta rămasa, când sună telefonul. Fu anunţată o vizita: profesorul Livonius de la concernul Bergmann.

„Să intre”, spuse el şi puse receptorul la loc.

Acum, când se plimba prin cameră monologând, avea cu totul altă înfăţişare.

„Par a se grăbi iubiţii Germani! Întâiu, încercarea stângace cu Turner. Acum îmi trimit pe cap un profesor. Să vedem ce propune domnul 1”

Nu trebui să aştepte mult. Peste câteva minute, Livonins fu condus în birou. Headstone îl săluita cu c indiferenţă prefăcută.

„Mă bucur că vă văd, domnule profesor. Mi s'a spus că veniţi de la concernul Bergmann. Sunteţi de mult în

America?”

Livonius înţelese că era bine, să arate acelaşi desinteres.

„De abia de câteva zile”, răspunse el calm. „Am. Avut treabă la Washington”,

„A 1 Votaţi să anunţaţi D-voastră brevetele, domnule profesor?” întrebă Headstone, fără să vrea, ceva mai însufleţit.

Profesorul făcu o mişcare, ca pentru a nega. „Pentru aceasta avem avocaţii noştri speciali la Washington. Voiam numai să ajut oarecum. E destul timp ca anunţurile noastre să fie date putolicitâţii.”

Headstone schiţă un surâs. „Pentru Washington, trebue să aveţi răbdare, domnule profesor. Pot dura luni, până ce se decide oficiul să publice brevetele importante.”

Livonius răspunse cu acelaşi calm1. „E într'adevâr vorba de brevete importante, fundamentale, */1

„V\a trebui deci să aveţi puţintică răbdare, dragă d-le proiescr”, îl întrerupse Headstone.

„Nu tocmai, Mister Headstone. Oficiul a hotărât ieri publicitatea. Am aflat cu această ocazie, neoficial, că s'au predat din partea concemultii d-voastră anunţuri asemănătoare. Domeniile noastre de oercetâri par a se întretăia.”

„În astfell de cazuri, hotărăşte prioritatea, domnule profesor. Un minut mai devreme sau mai târziu, poate îi decisiv. Nâdâjduesc că United să aibă acest minut în favoarea înregistrării sate,”

Headstone exprima aceste cuvinte cu convingere, deşi siguranţa îi cam şovăia în faţa figurii de nepătruns a profesorului.

„Anunţurile noastre vor fi publicate azi la Washington”, spuse Livonius scurt.

Headstone tăcu, muşcându-şi buzele. Brevetele germane vor fi publicate. Aceasta nu însemna altceva, «decât că United venise prea târziu cu anunţurile sale. Totuşi, nu consideră încă partida pierdută.

„Aveţi avocaţi buni, domnule profesor?” întrebă el. „Concernul nostru a dobândit de partea sa pe cai -mai buni avocaţi din America, Mister Headstone/'

Headstone nu exprima gândurile ce-i treceau prin cap. „Avocaţii de la United sunt cei mai iscusiţi din America, draga d-le profesor1', se gândea el. „Va fi o luptă aprigă. Nu veţi scăpa; aşa de uşor. În cel mai rău caz, licenţa ni se va elibera în baza folosirii anterioare. Poate că oamenii noştri vor obţine mai mult/1 „Vom vedea, d-le profesor”, continuă el tare. „Trebue să vă aşteptaţi la proteste din partea noastră.”

„Evident, Mister Headstone, Vor veni şi alţii cu p§eienţii. Aşa merg lucrurile* Ar fi ciudat să fie altfel/* „Aşa dar, să ne pregătim pentru lupta de brevete, d-le profesor,. /' Headstone dădu a înţelege că voia să închee discuţia, dar profesorul părea a nu pricepe, El dădu conversaţiei o altă întorsătură.

„Aţi avut de curltad un accident la uzină din Detroit, Mister Headstone. De treizeci de milioane de volţi am auzit/1

Headstone făcu o mişcare bruscă. „Svonuri exagerate, d-le profesor, S'a sfărâmat un transformator de înaltă tensiune. Aceasta se întâmplă în atice uzina de tensiune înalta. Chiar şi la concernul Bergmann”.

Cuvintele Iul Headstone trădau nerăbdare de abia stăpânită. Voia să scape de vizitatorul său, pentru a discuta cu Peilham chestiuneia brevetelor, dar profesorul Livonius nu-l slab ea.

„Între anunţurile mofastre”, urmă el cu o linişte de neînvins, „se erilă şi un brevet pentru o nouă materie izolatoare, care rezistă în mod sigur, la treizeci de milioane de voiţL**

Headstone făcu ochii mari, „Aşa? Despre aceasta nu ştiu nimici” Îi scăpaseră vorbele, fără să vrea. În clipa următoare îi păru rău că se dădusede gol. Profesorul Livonius se făcu însă că n'aude replica.

„Este al treilea mare brevet de bază”, continuă el, ca şi cum vorbea de pe catedră, „care numai împreună cu celelalte două face posibilă perfecţionarea uzinei AE. Sunt trei lucruri, Mister Headstone: sârma de susţinere, catodul rece şi condensatorii contra supratensiunilor.”

„Supratensiunii” La acest cuvânt, Headstone îşi aduse «aminte de neplăcerile ce avea cu postul din Michigan. Condensatori de apărare 1 Acesta era al treileia atfi al >Gei&n|anilor, de care auzise vag?

„VoTbiţi despre cursele de şoareci, d-le profesor?” Rosti aceste cuvinte mai mult în glumă, voind să-şi ascundă disperarea.

Livonius Îl privi mirat „Curios, Mister Headstone; cunoaşteţi expresia 1 De fapt, este o capcană de fulgere, în care prindem supratensiunile dăunătoare, oa pe şoareci.”

„Frumoasa Invenţie, d-le profesor. Cred că noi nu vom avea: nevoie de ea în America. Realizam aceeaşi apărare prin distanţă de -amorsare”,

Headstone dădu acest răspuns pentru a spune ceva. Îşi dă seama însa din ce în ce mai iniult că partida era pierdută pentru el.

„Distanţă de amorsare? Şi noi ne-am servit de acest procedeu înainte de a fi cunoscut altul mai bun”, continuă Livonius. „Apărarea nu e sigură în acest mod şi se pierde multă energie în pământ. Cursa de şoareci e mai bună, credeţi-mă, Mister Headstone!”

James Headstone era în dilemă. Ba voia să-l trimeată pe profesor la dracu, b, a era curios să-l mal asculte.

Dar acesta părea că-şi terminase comunicările.

„Am venit aci, nădăjduind că ar fi cu putinţă o unire a concernelor noastre”, spuse el şi voi să se scoale. „D-voastră vreţi însă întâiu o luptă pentru brevete; faceţi ce voiţi *V**

Livonius se ridică. Deschise servieta şi scoase un carton mic. La prima vedere, Headstone îl luă drept o carte de vizită. Livonius apueă bucata mică de carton cu amândouă mâinile şi o puse, cu o mişcare *cam* silită, pe birou.

„Vă las o probă din noua noastră materie izolatoare”, spuse el întinzând mâna lui Headstone şi luându-şi rămas bun. Inceroaţi-o în uzina d-voastră de înaltă tensiune. Materia prezintă oareculm interes.”

Livonius plecase. Headstone sta singur la birou şi privea ţintă înaintea lui. În cap i se învârteau toate noutăţile aflate. Privirea-i rătăci în toate părţile, până ce se opri asupra cartonului pe care-l lăsase profesoiul. Ave-a o strălucire specifică, cu nuanţe schimbătoare. Acum, părea de culoanie închisă, aproape neagră. Headstone se miră că o confundase, în grabă cu o carte de vizită; totuşi, privită dintr'o parte părea iar de culoare deschisă lucitoare, aproape albă. Mostra era de mărimea unei foiţe de ţigare, şi părea cam tot atât de groasă:, Headstone întinse mâna, spre a o ridica Osteneala îi fu zadarnică. Ea râmase pironita pe placa de mahon a biroului. Nerăbdător, lua un briceag. Cu multă greutate, izbuti să bage lama sub sa.

Ţinu într'o mâna foiţa subţire, dar curând trebui s'o ia în ajutor şi pe a doua. Mostra de materie nouă putea cântări vreo zece kilograme - o ncuă surpriză, o nouă enigma. Trase mâinile înapoi, voind să lase foiţa pe birou. Ea căzu cu mare sg om oi

Headstone nu meri avea plăcere să discute cu Pellham, Era mai important -să cerceteze materia enigmatică, Treizeci de milioane de volţi, spusese profesorul german; Buffalo, zece milioane da volţi - peste câteva zile îi va avea. Era convins că vor izbuti să descompună materia curioasă în atemi. Voia ca apoi să dovedească repede de cealaltă parte a Atlanticului ca dnvenţiunea lor era un fleac. Se decise repede. - Luă telefonul.

„Pilotul meu să se pregătească. Peste o jumătate oră plec la Buffalo/4

*

* p

„Două pahare de whisky, Jc'e 1” comandă inginerul Caţwper, într'o Ei însorită de toamnă, la barul din Bkmctown, un orăşel din «apropierea postului AE. Stejarii şi larţaril de afară străluceau în toate tonurile de vară, de la

stacojiul viu până la galbenul aurului vechiu. Ceirul, de un albastru deschis, râdea deasupra culorilor splendide, dar dispoziţia lui Cowper era tot atât de întunecată ca aceea a lui Fosdick pentru care comandase al doilea whisky.

Cofwper goli paharul dintr'o înghiţitura, „îmi caut un alt Job, Fosdick1*, spuse el.

*Joe, încă un rând 1” oemandă Fosdick uitându-se în jurul său. Afară de cei doi ingineri, mai era un singur client în bar. Acela sta destul de departe de el înta'un colţ de la fereastră, cufundat în lectura unui ziar şi din când în când gusta din paharul de bere.

„E uşor de spus, dar greu de înfăptuit 1” răspunse Fosdick dus pe gânduri. „E greu să găseşti azi un Job bun. Ai să te mai gândeşti trf

Cowper bau până la fund al doilea pahar, „N'am de ce să mă gândesc mult”, spuse el apoi, „Ce-am avut în ultimele săptămâni afară de necaz şi mizerie, mapţi nedormite şi zile pline de jale... „Fiind necăjit, vorbea mai tare, fără a lua în seamă pe străin. „A intrat dracul în noul posti Nu puteun obţine nici o clipă tensiunea trebuincioasă. De abia o căpătam, şi când să punem în circuit postul cu ţinutul, iar fulgeră în linia de apărare de scântei, tensiunea creşte şi nu putem pune în circuit. Nu, Fosdickl” Bâtu cu pumnul în masă, „Nu mai pot 1 Headstone să-şi mai caute alt prost P

„... Ei, Joe”, strigă el, văzând paharul gol, „încă un rând V*

„Nu bea' aşa de repede!” îl preveni Fosdick.

„Ei, lasă I” rosti Cowper. „îmi sună şi acum în urechi veşnicile trosnete ale liniei de scântei. Azi e

Sâmbătă 1 însfârşit, o seară liberă după atâtea necazuri blestemate l în sănătatea d-tale *Y**

După obiceiul american, trebuia să golească şi Fosdick paharul şi să mai comande un rând. Între timp, discuţia continua cu acelaşi subiect. Cowper avea multe pe inimă împotriva lui Headstone şi acum îşi dădea drumul la tot necazul. Şi Fosdick deveni vorbăreţ sub influenţa alcoolului. A treia persoană lăsă jurnalul şl urmări cu Interes convorbirea, aprobând câte o observaţie de la masa inginerilor, sau dând din cap la alta» Fosdick baga de seamă şi-l făcu atent pe colegul său. Cowper se întdcnse către străin, ridicând paharul. Acesta bău în sănătatea lui; o vorbă aduse alta şi peste puţin, primi invitaţia la masa celor doi ingineri

Petrecerea urmă acum în trei. Cu toate că străinul vorbea bine limba engleză, Fosdick şi Cowper recunoscură după accent că e German. Nu observfcrră însă, în bună lor dispoziţie, că ştia şi rostul posturilor AE de minune. Le scăpa şi faptul că la fiecare rând de băutură el vărsa cea mai mare parte. Băgjară de seamă numai că străinul etra un băiat minunat, cu oare se putea vorbi liber tot ce le stă pe inimă.

Bazele soarelui cădeau oblic, curând amurgul de toamnă învălui încăperea. Stăpânul barului făcu lumină şi' aruncă o privire plină de grijă asupra lui Fosdick şi Cowper,

Dela Blanctoţwn până la postul AE, era un drum lung şi greu. Restauratorul se gândea dacă cei doi vot ajunge teferi acasă cu maşina lor. „Curio& cât poate supoirta Germanul”! Bombăni el <şi se întoarse iar la. Tejghea.

Inir© timp şi străinul, care i&e recomanda Dr, Frank, aduse vorba cu precauiţiuine de Întoarcerea acasă. Întâiu, Fosdick şi Cowper nici nu voiră să audă. Începură iar să vorbească de post, de grijile şi du-rerile lor personale.

„Dar nu e nimic mai simplu, gentlemen/' spuse doctorul. „Se pune un condensator paralel cu linia de scântei/'

„Condensator *Y** spuse Cowper cu ochii sticloşi, punând degetul într'o pala de whisky şi scriind pe masă „condensator”.

„Aşa de deştepţi suntem şi noi, doctore!” răspunse Fosdick. „Am fi făcut-o de mult, dacă ar exista un condensator dare să reziste!”

„Există, Mister Fosdickl” replică doctorul scurt. Fosdick nega. Doctorul îşi susţinu părerea. Cowper se amestecă şi el şi propuse un rămăşag.

„AII right, docrtaiel Parietrrt pe - pe o mie de dolari” propuse Fosdick.

„Să spunem o mie din partea mea, contra o sută din partea d-tale î” spuse doctorul.

Patronul veni iar la masă* Voia să scape de clienţi şi nu ştia cum să înceapă.

„Îmi voiu1 conduce prietenii cu maşina mea”, îi spuse Dr. Frank. „Automobilul lor poate rămâne aci până mâine”.

„De sigur, sir 1” răspunse patronul uşurat. „Voiu trimite maşina mâine dimineaţă la post/*

Restauratorul ista în faţa casei şi privea pe cei care plecau. „Au luat cam mult la măsea tinerii, dar osiile nu se vor rupe”, râse el când vehiculul dispăru în de* părtare. Era o maşină specială aceea cu care pomi

Germianul pe şosea. Fără îndoiala, uni automobil de persoane, dar construit aşa de puternic şi masiv, ca pentru a suporta multe tone.

Fosdick şi Cowper se aşezară confortabil în fund, iar doctorul mânui volanul cu siguranţa* Aerul rece al nopţii ibe făcu bine, potolind efectul alcoolului.

„Minunat băiat doctorul V spuse Fosdick.

„Condensator *Y** şopti Calwper întinzându-se comod în colţul său, pentru a trage un pui de somn,

„Iar a băut prea mult”, se gândea Fosdick,

Automobilul opri în faţa postului AE. Ieşi un păzitor şi întrebă ce dorea şoferul necunoscut.

„Aduc pe prietenii mei Fosdick şi Cowperf, f spuse Dr. Frank arătând pe cei din fund. „Ajută-le puţin să coboare 1”

Păzitorul deschise uşa maşinii. „Allo Jaky ÎI salută Fosdick şi coborî. Mai greu merse cu Cowper. Paznicul avu mult de furcă până îl trezi. Însfârşit, sta şi el în picioare. Dr. Frank se prepară să-şi ia rămas bun; dar Fosdick nu primi.

„Pariul, doctore. Vino înăuntru să discutăm.'1

„E prea târziu, gentlemen”, încercă Dr. Frank să se opună.

„Mâine e Duminecă, putem dormi!” insistă Fosdick.

„Mâine e Duminecă î” îl secunda Cowper, pe care somnul îl trezise din beţie.

Dr, Frank nu se lăsa rugat şi primi invitaţia. Fosdick îl conduse printr'un gang, într'o cameră cu mobilă confortabilă de club. Cowper îi urmă * şi se trânti pe un scaun.

„însfârşit, e linişte odată în şandramaua blestemată spuse el suspinând. Fosdick se duse în camercr alăturată şi se întoarse peste puţin cu o tavă pe care totul era pregătit pentru o gustare rece. „Serveşte-te, sii llf spuse el oferind doctorului farfurie şi tacâm.

„Are dreptate Gdtwper *V* urmă el în timpul mesei, „însfârşit e linişte”.

„Aţi coborât reţeaua? Ar fi lucrul cel mai cuminte pe care l-aţi putea face 1” spuse Dr. Frank.

„Până Luni suntem liberi. Apoi începe iar plaga”, se amestecă Cowper.

„Fulgere permanente de zece mii de kilqwaţi şi mai mult. - Îţi vine să înebuneşti”, complectă Fosdick observaţia colegului său.

„Dacă nu se adaogă un condensat or”, spuse doctorul

„întâiu să-l avem şi apoi să-l punem”, strigă Cowper desnădăjduit

„Da, pariul ipl reluă Fosdick firul. „Cum stăm cu şi?' Când ni-i aduci doctore?”

„Când?” întreba Cowper.

Dr. Frank sorbea liniştit o limonadă de lămâie, de la ghiată.

„Când, gentlemen?” spuse el, punând jos paharul. „Când vreţi. Am condensatorul în automobil,”

Furculiţele şi cuţitele căzură zangănind pe farfurie, două perechi de ochi îl priviră încremeniţi. „Ai condensatorul aci? L, f întreba Fosdick.

„Atunci putem vedea cine a câştigat pariul, chiar acum I” adauga Ccwper.

Dr. Frank admise. „Dacă voiţi, chiar Imediat.”

Fosdick ezită un moment. Să lase un străin în post - mai ales un German? Era crontrra tuturor re g ulei or.

Îi veni în minte răspunderea să f i la ce> ar putea să spună eventual Headstone de aceasta. Se sculă şi se duse în camera sa de lucru, pentru a cumpăni, Trebuia să rişte. - Ce s'ar putea întâmpla, în caziil cel mai râu?

Nimic i iu rezultatul la care ajunse. Va fi distrus şi acesta în câteva secunde, din cauza tensiunii uriaşe, ca toate celelalte condensatoare pe care le-au încercat. Apoi linia de străbatere a scânteilor va face un scurt circuit şi el va putea încasa o mie de dolari pentru pariu,

Nehotărât, se uită în jur şi văzu pe birou o telegramă, o luă şi o deschise. O nouă poruncă din partea iui Headstone, de a face ordine în post. Mai mult o ameninţare decât un ordin. Mototoli telegrama. Orice încercare era îndreptăţită. Să ia dracul toate aceste dispoziţii şi instrucţiuni 1

Gdtwper refuză să-i însoţească în sala de maşini, flAzi e sărbătoare spuse el categoric şi nu se mişcă *de* pe loc»

„Băiatul e extenuat", şopti Fosdick doctorului.

Amândoi intrară în sala de maşini şi Dr. Frank îşi aruncă repede privirea asupra instalaţiei. În afară de mărime, nu se deosebea la exterior de cele din uzina germană. Ca şi acolo, un transformator şi un întrerupător cu vid care divizează curentul continuu din atmicisferă, pentru a4 face accesibil transformatorului.

Fosdick învârti întrerupătorul. Apoi înlătura scurtul circuit al liniei de străbatere a scânteilor. Într'o clipă, indicele tensiunii' începu să se urce, ajunse la un milion, se urcă la 1,6 milioane de volţi. Transforrmatorul zbârnâi înăbuşit când ajunse La această tensiune. Fosdick şi Dr. Frank tăceau. Plivirea amândurora. Era îndreptata spre indicele tensiunii. Acesta oscila încet, în sus şi în jos. Tensiunea atmosferei varia în jurul câtorva sute de mii de volţi.

„Aveţi condiţiuni foarte nefavorabile, Mister Fosdick", spuse Dr. Frank, când indicele ajunse la două milioane de volţL „În Germania, variaţiunile sunt -"

Restul cufvintelor se pierdură într'un tunet sgomotos. Supratensiunea ieşise din linia de scântei, afară, ca un fulger enorm şi se scurse în pământ.

Apoi se făcu tăcere, o tăcere ce părea aproape nenatuuala. Ameţiţi încă de tunet, de abia mai auzeau zuruitul transformatorului. Se obicinwlri încet cu liniştea, când indicele începu iar să se urce, atingând încet al doilea milion şi apoi un al doilea tunet tot atât de puternic...

Uşa fu deschisă brusc. Cowper sta în prag speriat şi gesticula ca un nebun.

„Scoate din circuit, Fosdick 1 - scoate! Azi e sărbătoare!" răcni el până nu meri putu.

La un semn al doctorului, Fosdick întrerupse linia de scântei. Privi întrebător pe doctor, care păstra un calm neclintit.

„împrejurările sunt mai nefavorabile decât în Germania. Cu toate acestea - poate să izbutim."

Scoase un carnet, ceru lui Fosdick diferite valori electrice şi magnetice ale transformatorului şi făcu un calcul scurt.

„Merge, Mister Fosdick”, spuse el închizând carnetul, „Putem monta condensatorul”. Privi în jurul său. „Aveţi aci o macara - de zece tone? E suficient. Ar trebui să viu cu automobilul înăuntru. E posibil?”

Fosdick apasă, pe un întrerupător. Electromotorul începu să funcţioneze, O uşă lată de fier.se deschise pentru a lăsa loc liber vehiculului.

Peste două minute-, Dr* Frank intră cu automobilul, în sala de maşini. Deschise capacul din partea dinapoi a maşinii. Fosdick se uită curios înăuntru1. Văzu o ladă dintr'un metal închis, strălucitor, de mărimea unui geamcmtan mijlociu.

„Apropie macaraua. Mister Fosdick”, spuse Dr. Frank. Fosdick o apropie dând din cap nedumeriţi Nu pricepea dece se pune în mişcare o macara de zece tone, pentru o ladă aşa de mică. Clama macaralei coborî încet. Dr. Frank o băgă în mânerul puternic al lăzii, pe care Fosdick îl observă de albia acu! M.

„Ridică 1” spuse, doctorul. Lanţul macaralei se ridica scârţâind şi huruind pe roţi. După sgomot, Fosdick îşi dădu seama că atârna de macara o greutate enormă., îndeplinea ordinele doctorului fără a spune nimic, până ce curioasa ladă fu pusă la locul dorit.

Fosdick duse macaraua înapoi la locul ei, iar Dr.. Frank se pregătea să scoată automobilul afară.

„Lasă-l aici” spuse Fosdick. „Dacă se va strica: transformatorul, va trebui totuşi să-l iei înapoi.”

„Cred că va rezista V*

Fie din cauza tonului puţinelor cuivinte ce exprima, fie a privirii pe oare i-o aruncă Germanul - Fosdick se găsea într'o stare sufletească cu totul deosebită. Aşteptarea, teama de cele ce vor urma? N'ar fi putut spune. Aşteptă răbdător până ce se întoarse doctorul. Uşile de fier se închiseră la loc.

Dela misterioasă ladă porneau două fire lungi. Ele păreau a fi din actiaşi metal închis, strălucitor; numai *la* capete se putea observa că înăuntru erau de cupru, iar metalul închis forma un. Strat pe deasupra. Dr. Frank legă repede firul cu pământul, ceru: o scară pentru a duce celălalt fir în partea de sus a izolatorului cu care se termina transformatorul.

„Ajută-mi, (Mister Fosdick”, îl rugă el când se urcă pe prima treaptă a scării, trăgând firul după el. Fosdick apuca firul şi se minuna. Sârma subţire avea greutatea unui cablu de plumb greu. Trebui să tragă *tu* putere pentru a o sui suis. Scara tremura sub paşii sâi.

După ce isprăvi, Fosdick lua iscară de o poate, şi-şi şterse sudoarea de pe frunte. Nu pricepea nimic, Pe pământ se afla un fir subţire, puţin mai bine Izolat decât un fir obicinuit de sonerie, şi prin el trebuia să treacă o tensiune de peste două milioane de volţi, de îfldată ce ee» Îndepărtează scurtul circuit de linia de scântei.

„Deschide scurtui circuit”, rosti Dr, Frank. Fosdick se uită la el ou spaimă şi ezită. Vedea înaintea ochilor cum energia deslânţuliă izbucneşte în sală. Vedea venind după ea moartea şi ruină...

Apoi minunea se înfăptui. Dr. Frank mişcă singur întrerupătorul îndepărtând scurt circuitul. Indicele tensiunii se ridică, oprindu-se la 1,6 milioane. Oscila în* cet în jurul acestui număr, dar variaţiunile erau acum neînsemnate, din cauza lăzii vrăjite pe care doctorul o pusese acolo. Nici un fulger, nici un tunet. Condensatorul înghiţea plusul de electroni şi-i reda de îndată ce scădea tensiuna atmosferică. Dr. Frank se aşează pe scaun şi se uita la ceas. Fosdick sta rezemat de perete, cu capul în mâini, li

„De necrezut, doctore\H

„Vom aştepta un sfert de oră. Apoi telefonezi la centrală din Detroit, că puneint postul în legătură cu întreg ţinutul.”

Fosdick voi să spună ceva. Simţi că i se lipise limba de cerul gurii. „încă un sfert de oră...” rosti el încet şi se duse în cameră* Dr. Frank îl urmă. Ocrwper îi văzu venind.

„însfârşit, iar linişte!” spuse el cu o privire înfuriată spre doctor. „Linişte până Luni - Luni nu voiu mai fi aci/'

„Dece, Mister Ccfwper?” întrebă. Dr, Frank foarte liniştit.

„Pentrucă nimeni nu poate suporta asta 1” strigă Cowper, „Sunt distrus 1 Headstone, imbecilul, mă are pe conştiinţă. Mai bine pietrar, decât aici inginerw, 14

Dr, Frank luă un pahar şi sili pe Cowper să bea câteva înghiţituri de apă de la ghiată. Fosdick luă şi el un alt pahar, îl bău ddntr'o înghiţitură şi se trânti pe un scaun. Privirea-i căzu pe ceasul din perete.

„încă zece minute, doctore”.

„încă zece minute, Mister Eteadiak. Apoi...”

„Apoi? L Ce este apoi...?” strigă Cowper.

„Apoi punem în circuit postul nostru cu reţeaua electrică a ţinutului, dragă Cowper.”

„Nu î<f urmă acesta. „Fug îndată de aci dacă deschideţi linia de scântei.”

Voi să se ridice, dar Dr. Frank îl sili să stea pe scaun.

„Nici o teamă, Mister Cowper. Postul lucrează şi acum, linia de scântei e deschisă.” Desnădâjduit, Cowper îşi astupă urechile cu mâinile, ca şi când se temea în fiecare clipă de un alt fulger, de alrt sgomot Dr. Frank Îl privea surâzând.,

*Nu-ţi fie teamă, Mister Cowper, am pus o cursă de şoareci, care prinde toate fulgerele. Pop dormi liniştit/'

„Să dorm liniştit*.” şopti Cowper pentru sine. Se simţi deodată Istovit şi aţipi...

#IE timpul, Mister Fosdick”, spuse Dr. Frank uitându-se la ceas: „telefonează la Detroit!”

Fosdick ceru legătura. Schimbă câteva cuvinte. Puse receptorul la loc şl se duse iar în sala de maşini cu Dr. Frank. O manevrare scurtă a întrerupâtoarelar, lămpile de faze se stinseră. Electricitatea atmosferică dominată, era dîstrlbuită în ţinuturi depărtate de sute de kilometri unde era Întrebuinţata spre binele şi folosul omenirii. (

Ceasul uzinei bătu miezul nopţii, când Dr, Frank se ridică de pe scaun. „Trebue să plec, gentlemen. Puteţi dormi liniştit toată noaptea, postului nu-i trebue supraveghere".

„Imposibil, domnule doctotrl Nu puteţi pleca -aşa de simplu. Trebue să raportăm la New-York. Trebue să ne socotim.. /*

„A, adevărat, Mister Fosdick", râse doctorul. „Eu am câştigat pariul şi cer cei o sută de dolari."

„Bine înţeles, d-le doctor 1" Fosdick scotoci în portofel, scoase o sută de dolari şi-i dădu doctorului.

„Mă bucur mai mult decât dacă aş fi căpătat eu o mie de la d-ta. Dar condensatorul? Cât costă?

„Nimic, Mister Fosdick."

„Nimic?! Cum?"

Germanul surâse. „O mică atenţie pentru Mr. Headsteme. Spune-i complimente din partea mea, dacă-L vezi.",

11 cunoşti pe Headstone?"

„încă nu* personal, Mister Fosdick; dar cred că mă voiu întâlni curând cu eL"

Dr. Frank era gata de plecare.

„Cel puţin adresa d-tale, domnule doctori" ceru Fosdick stăruitor.

„Poftiml" Dr, Frank ţi dădu cartea de vizită şi se îndreptă spre automobil,

Luii Fosdick i se părea că visează. Gândurile i se amestecau sălbatec, Intră în cameră şi văzu pe Ocfwper dormind. Se aşează şi el pe scaun suspinând adânc. Curând, suspinul se schimbă în căscat şi adormi şi eL

. **

James Headstone se afla de câteva zile la Buffalo.. Noua instalaţie de cercetări de zece miloane de volţi se făcuse sub supravegherea lui în secţiunea de înaltă, tensiune a uzinei United. Supraveghea pas cu pas construirea şi se interesa de fiecare amănunt. Dacă nfar fi purtat guler, cravată şi pălărie, ar putea fi luat drept unul dintre inginerii sau lucrătorii care purtau halate albe.

Încă o noapte de lucru, şi instalaţia va fi gata. Lucrătorii părăsiră secţiunea pentru o scurtă odihnă; James Headstone rămase singur. Înaintea ochilor i se înfăţişa un tablou asemănător cu cel din Detroit, acum câteva săptămâni. Şi aci, transformate are şi un tub mare de fulgere, Pe perele, întrerupătoare şi instrumente de măsurat. Ar fi deajuns o mişcare a întrerupătoarelor, pentru a da drumul la zece milioane de volţi în tubul de fulgere. Va rezista instalaţia de astă dată,..? Headstone închise ochii. Şi cu

pleoapele închise, vedea imaginea dezastrului... o mare de flăcări** energie deslănţuită... incendiu şi prăbuşire*» Se va întâmpla şi aci ca şi în Detroit...?

„Mister Headstone\HChemarea îi întrerupse gândurile. În faţa lui se afla poştaşul care-i înmâna o> telegramă. Headstone o deschise şi o citi: Postul-AE lucrează bine de douăzeci şi patru de ore cu reţeaua electrică a ţinutului. Fasd4ck/<

... Postul lucrează., bine... James Headstone simţi că i se uşurase apăsarea sub care trăia de săptămâni întregi, Postul luicreazâ! Aceasta înseamnă că Brooker va rămâne de partea lui... că munca de atâtea săptămâni nu a fost zadarnică. Acum, trebuia numai să afle tainele Germanilor. *, trebuia să ştim cu ce mijloace tratează ei aliajele, pentru a căpăta astfel de minuni, ca sârma de susţinere, oatozii reci şi altele,

Headstone era în bună dispoziţie acum, după primirea telegramei lui Fosdick. Azi e ziua norocului, când trebuiau să mai reuşească şi altele 1 Cu paşi repezi, se îndreaptă spre perete şi întoarse un întrerupător. Tubul cel mare strălucea de o lumină magică, piatra de sub el sclipea în toate culorile. Zuruitul adânc, înăbuşit şi regulat «al transformatoarelor umplu încăperea.

Când primii ingineri şi lucrători se întoarseră, Headstone sta pe gânduri în faţa tubului scânteietor. Văzând instalaţia în funcţiune, şoptiră fel de fel de păreri. Headstone nul le luă în seamă. Împarţi ordinele mai mult prin semne decât prin vorbe, Fură aduse lirele de metal pregâtiie şi puse pe piatra sclipitoare, unde trebuiau să cadă cu mare vitesă electronii din tub. Headstone sta nemişcat ca o statue. Numai privirea şi-o îndrepta încoace şi'ncolo între firele metalică şi arătătorul ceasornicului. Îi veni în minte jertfă de sânge din timpurile foarte îndepărtate. Piatra luminoasă din faţa lui nu era şi ea o jetrtfâ? Nu pâre au sârmele de pe ea că se sucesc şi se mişca, sub bombardarea electronilor, că prizonierii de altădată încătuşaţi, sub cuţit? O privire asupra ceasului, îl readuse la realitate» „În maşina de rupere ordonă el scurt şi aspru* Inginerii întinseră în maşină bucata iradiată de liţa.. Prin forţa hidraulică, falţurile maşinii de rupere* se depărtară una de alta întinzând liţa. Headstone urmărea; ţinându-şi respiraţia, indicele aparatului de rezistenţă; * îl vedea ridicându-se şi iar ridicându-se, ajungând la cincizeci la sută... şaptezeci la sută... optzeci la sută din tăria sârmei germane - apoi liţa se rupse.

Optzeci la sutâl.,. Mult, mai mult decât au obţinut cei de la „Aluminium Corporation”... dar încă nu egala producţia germană, Headstone era hărţuit de fel de» fel de gânduri; credea totuşi că e pe calea cea bună. Inginerii vor repeta această încercare în o mie de variaţiuni, până ce vor atinge recordul german... sau poate Îl vor întrece, îşi aminti şi de alt lucru; de acea foiţa metalică cu greutatea enigmatică, pe care i-o dăduse profesorul' german. Ceru să fie adusă, o băgă ca pe o ferestruică într'o bucată de materie izolatoare şi dădu apoi ordin să se dea drumul la zece milioane de volţi, pe foaia subţire. Inginerii executau nedumeriţi cele ce spunea Headstone şi râmaseră împietriţi văzând

cele ce urmar a. Albastră, ca focul sfântului Elm, veni tensiunea de milioane de volţi asupra foiţei - dar nu o putu sdrobi. Se îndreptă mai departe spre placa izolatoare până ce ajunse la margine şi ieşi în atmosferă sub formă de fulger şi tunet.

„O nouă minune î" bâlbâi Headstone, când instalaţia nu mai funcţiona. El puse să se scoată foiţa. Inginerii o priviră cu mirare, În care se amesteca un fel de teamă superstiţioasă.

Această materie vrăjită va trebui cercetată pe cale chimică. Erc$: princip aiul, după părerea lui Headstone. Se puse bucată pe nicovală, pentru a se scoate cu daltă şi ciocanul o fâşie subţire pentru laborator. Un lucrător puse pe foiţă dalta cea mai ascuţită şi tare pe care o aveau, un altul lovi întâiu cu un ciocan obicinuit, apoi cu ciocane din ce în ce mai mari. Foiţa râmase neatinsă. Dalta se îndoi că şi când era făcută din plumb moale, nu din oţelul cel mai dur.

Headstone şi inginerii sâi erau în faţa unei enigme noi. Minuscula foiţă părea că-şi bate joc de toate încercările ce întreprinseră, de toate sforţările ce făcură. Rupse cel mă mare tăiş al foarfecii, sfărâmă o stampă grea.

„Ar trebui s'o topim", spuse cineva. Headstone îi asculta sfatul. Se aduse un vas de platină, foiţa căzu la fund, cu sgomot. Se aprinseră lămpi de gaz oxihidric. Limbile flăcărilor albastre şi fierbinţi se întindeau în jurul vasului. Se înroşiră şi curând străluci o văpae albă. Trebuia să se bage» de seamă să nu se topească platina la acea căldura. Flăcările erau îndreptate numfai asupra toifeL Va rezista oare şi la temperatura de patru mii de grade?

Foiţa începu încet să se strâmbe şi să se îndoiască. Mişcarea moleculelor încălzite era prea puternică, Cătuşele în care strânsese Dr. Frank atomii aliajului sau când a fabricat materia grea, începură să se rupă. În vas se produse o mişcare de fierbere, ce dură o clipă. Foiţa de metal dispăru. În câteva secunde îşi mări volumul de douăzeci de mii de ori. Un lichid roşu arzând ieşi peste marginea vasului, curse pe podeaua de piatră şi arse cu flacără mai departe. Tot ce mai râmase era puţin abur şi fum... Pe cât de repede şi neaşteptat căzuse în mâinile lui Headstone prăjită materie grea, tot aşa dispăruse iar, Nu se mai putea cerceta. Numai despre proprietăţile ei fabuloase, de minunile pe care le văzuseră aţâţi ochi în acele minute vor putea vorbi, dacă nu,..

... Diacă nu izbutilm să aducem din Germania mostre noi. Această idee era limpede în capul lui Headstone, când se pregătea să iasă din încăpere. Acolo nu mai avea nimic de făcut pentru moment. Inginerii şi laboranţii vor lucra zile şi săptămâni, pentru a stabili taina sârmei de susţinere germană.

/Mostra nouă de materie grea... Care era omul indicat s'o procure? Headstone alese în minte şi respinse. Mereu revenea la Turner. Numai de ar mai izbuti 1 În aceeaşi zi plecară spre Germania alte ordine *şi* instrucţiuni, cifrate de însuşi Headstone,

*

* *

Johannes Zacharias era în grădină, lângă gard, tn apropierea porţii. Jochen Danne^wald îî ţinea scară pe care era urcat. Zacharias se ocupa de un prunişor. În mâna stângă ţinea o sticluţă cu un lichid de culoare închisă, în dreaptă o pensulă pe care o muia meireu în sticluţă pentru a stropi ultimul fruct singuratec ce se mai afla în pom.

„N'aml făcut bine, Jochen, că am sădit pomul aşa de aproape de gard", spuse el ajutorului său. „Ştrengarii mi-au şi furat patru prune. Dar cine o şteirpeleşte pe a cincea, poate să se şteargă pe bot!"

În sticluţă era tinctură de iod obicinuită. Bătrânul ştia că nu va putea salva nici ultima prună, de băieţii satului, dar mai ştia că iedul e rău, foarte rău la gust; de aceea pensula fructul. Clopoţelul porţii îl întrerupse. El dete lui Jochen sticluţa şi pensula şi se duse ia poartă. Era poştaşul.

„O scrisoare din America, pentru d-voastră, domnule Zacharias/'

Bătrânul recunoscu după adresă scrisul doctorului Brank. Luă repede scrisoarea şi aruncă o privire în geanta poştaşului.

„Mai ai încă o scrisoare din America/'

„Este pentru Americanul de la cârciuma din bărăgan", răspunse funcţionarul.

„Aşa 1 Mai este încă aci,. /' spuse Zacharias.

„Pare că vrea să se stabilească aci", adăogă poştaşul râzând şi salută. Zacharias se aşeză pe banca din grădină şi citi scrisoarea.

„Headstone e încăpăţânat ca un măgar", scria Dr, Frank, „Are ideea fixă să repete invenţiile noastre".

Are puţine şanse, se gândi bătrânul. „Brooker e mai înţelegător" urma în scrisoare.,. Are spirit comercial şi înţelege că e mal avantajos să cumperi o invenţie, decât să cauţi a o imita. Deocamdată, e condus de Headstone. Trebue să aşteptăm rezultatul brevetelor, apoi vom putea face un pas înainte."

Nerăbdător, Zacharias citi mai departe. Ardea să afle ceva despre soarta condensatorului făcut din materia grea, pe care doctorul îl luase în America. Însfârşit, ajunse şi la acest pasagiu. Zacharias citi şi zâmbi mulţumit.

„Minunat 1" murmură el. I-a găsit pe amândoi băeţii la sfârşitul săptămânii... cucul a ouat în cuib străin,., aş vrea să văd ce mutră va face Headstone, sând va veni la post î"

Turner îşi studia scrisoarea în acelaşi timp la birtul din bărăgan, dar era mai puţin mulţumit decât Zacharias. Headstone scria de o materie grea fabuloasă,., absolut necesar să ptiocure o mostră, să Încerce prin orice mijloc...

Turner strânse scrisoarea suspinând şi aruncă o privire afară, la ziua luminoasă de toamnă. În adâncul său, blestema oră în care se angajase la Headstone*** se gândea că ar fi cu totul altfel dacă ar avea acum un Job cumsecade în America, în loc să alerge în Germania după afaceri dubioase.

Să procure o mostră din noua materie...? Bine înţeles că afurisita materie a fost fabricată în sinistra clădire cu care Voucher făcuse o experienţă atât de tristă. Turner se îngrozea numai la gândul de a întreprinde ceva. Profesorul Livonius îi dăduse lui Headstone o mostră. Materialul era adus de la locul unde se producea la uzinele Bergmann, probabil pentru a fi prelucrat.

Turner îşi urmă firul gândurilor. Materialul trebue să fie transportat îh autocamioane. De aci până la uzinele Bergmann, & drum lung. Numai în timpul transportului s'ar putea încerca., să cauţi o astfel de maşină... să te împrieteneşti cu şoferii. N'ar fi uşor... poate să-l îmbeţi pe vreunul.., nu e aşa de simplu. Poate în alt fel...? Mintea lui Turner se întoarse la iâdiţa cu medicamente din automobilul său, care alături de; altele mai conţinea şl câteva somnifere. Era o posibilitate, dar >o posibilitate disperată, în care îşi putea pierde şi capul dacă nu Izbutea. Dar zadarnic se gândea el la o altă oale. Nu-i venea în minte nici un mijloc potrivit.. Cu capul rezemat în mâini, privea ţintă înaintea Iui, necăjit, când uşa se deschise.

Tumer îşi ridică privirea şi în acelaşi timp simţi o mâna pe umărul său. Lângă el stă bătrânul Zacharias.

„Bună ziua, Mister Turner 1 îmi permiţi?” Se aşează la masa lui Tumer. „Dispoziţie rea, azi? Rari aşa de supărat. Ai veşti rele din U. S. A.?”

Turner se gândi la scrisoarea din buzunar. „Nu merge aşa cum ar trebui, sir.”

„Se va schimba curând, dragul meu Tumer. Am primit şi eu azi o scrisoare din America.”

„Şi d-ta?” întrebă Tuirner mirat.

„Da, Mister Tumer. Cu această ocazie am văzut, că poştaşul avea în geantă una şi pentru d^kr.”

Turner se gândi la o scăpare. „Ai văzut bine, Mister Zacharias. Era o scrisoare de la rudele mele din Osvego/*

„Nepriceput şarlatan!” se gândi bătrânul, care văzuse bine pe scrisoarea destinată lui Turner ştampila poştei „Buffalo'1.

„Îţi mai aduci aminte d& plimbarea noastră la Neustadt, Mr. Tumer T9

Agentul făcu o mişcare, în semn de afirmare. Îi veni iar în minte discuţia din timpul călătoriei. Raportase Iui Headstone toate acestea, dar nu-i răspunsese nimic,

„Mi-aţi vorbit atunci de un oarecare Mister-Mister Headstone*', spuse Turner ezitând, ca şi cum ar fi trebuit să-şi amintească numele.

„Ai dreptate, de James Headstone, Ar fi timpul $a i se deschidă ochii. Peste câteva zile, poate ar fi prea târziu.11

Turner îl privi întrebător pe bătrân. „Nu înţeleg absolut nimic; Ia ce faci aluzie. Mister Zacharias T1

Bătrânul urmă fără şovăire: „Headstone se interesează acum de o materie greă, nouă, fabricată în Germania. Cere agenţilor să-i procure mostre.. /1

Turner se făcu roşu, apoi alb ca varul. Bătrânul care l-a pus în faţa atâtor enigme, făcuse pact cu diavolul? Putea el citi prin stofa hainei, ce eira în scrisoarea lui Headstone? Instinctiv, duse mâna la portofelul din buzunar şi simţi fâşâitul slab al hârtiei.

„Headstone n'ar trebui să-şi mai obosească agenţii cu astfel de însărcinări", continuă Zacharias calm, „dacă ar şti că are tone din materia nouă în postul său A£. Dor nu ştie. Ar trebui să vină cineva.., un om fără teamă, Mister Turner, şi să i-o spună. Acest om ar putea să fie fericit..."

Turner sta cu gura căscata, şi se uita stăruitor la bătrân, ca la o arătare. „Atunci i-am.,.."; i-am raportat convorbirea noastră, voia să strige el, dar în ultima clipă îşi strânse buzele.

„Nu se va mai găsi materia în Germania'% spuse Zacharias. „Câta exişftă, se află în uzinele Bergmann încuiata dublu şi triplu. Nici cel mai meşter agent n'ar putea ajunge la ea."

Turner tăcea. Planul ce şi-l stabilise de curând, îi vedea spulberai»,

„Decs-mi spui toate acestea mie?" Chinuit, Tumer rosti aceste cuvinte; şedea cu ochii întredeschişi şi nu îndrâsnea să privească în faţa pe interlocutorul său; astfel că nu văzu surâsul curios din Jurul buzelor* acestuia. *

„Credeam că ar putea să te intereseze. Mister Turner. Ţi-am spus că am primit şi eu azi o scrisoare de dincolo. Am început negocierile între concernul german şi United. Inventatorul materiei grele se află de câtva timp în America. Cu directorul Brooker a şi vorbit. Cu Headstone se va întâlni curând. Atunci, Mister Turner, va fi prea târziu pentru omul din Germania, să rostească cuvântul decisiv.. /'

Turner primi fiecare cuvân ca pe o lovitură, Se reculese şi ise adresa cu violnţd:

„Cine eşti d-ta, Mister Zacharias?" Bătrânul îşi păstră calmul. „Cunoşti povestea mea, Mister Turner. Sunt un bătrân fermier, care îşi petrece ultimele zile ale vieţii aci îp bărăgan".

„Nu, nu eştii ceea ce vrei să pari. Altfel, n'al putea cunoaşte toate aceste lucrurir1 Vocea agentului tremura de supărare. Bătrânul Zacharias nu-şl pierdu liniştea.

„Permite-mi şi mie o întrebare. Mister Turner; cine eşti d-ta?"

Contra lovitura veni pe neaşteptate. Tumer răspunse fără convingere.

„Sunt turist american, Mister Zacharias".

Bătrânul râse. „Să rămână aşa, Mister Turner. Eu sunt fermier, d-ta turişti La revedere, pe altă dată! Mă duc să trimit o scrisoare prietenilor din America!"

Turner râmase singur la masă şi i se părea că-i fuge podeaua de sub picioare... Niciodată bătrânul n'a fost ceea ce voia să pară. Prea cunoştea

mtulte relaţii dintre United şi concernul german. Agentul vedea acum limpede. Îi ghicise şi lui gândurile bătrânul ce se ascundea sub masca unui ţăransau hoinar. Prea lămurit era dublul sens al ultimelor sale cuvinte. Ele sunau ca un avertisment de a părăsi jocul nefolositor din Germania şi de a apuca pe altă cale, înainte de a fi prea târziu... prea târziu, când ceilalţi nu-l vor mai privi cu mâinile în sân... ci vor pune mâna pe el şi-l vor închide.

Turner se sculă, hotărât să părăsească funcţia din

Germania, *m*

* *

James Headstotae se întoarse cu avionul de la Buffcflo la New-York, foarte deprimat. Încercările făcute la uzina de înaltă tensiune nu înaintaseră cu nici un pas. Au rămas la aceleaşi' valori pe care le atinseseră la prima înceticare, adică la douăzeci la sută sub producţia germană. Headstone îşi frământa capul să găsească mijlocul salvator şi mereu revenea asupra aceleiaşi păreri: să producă o tensiune mai mare de treizeci de {milioane de volţi, să ia tuburi de fulgere mai mari, mai rezistente.. «.Cu siguranţă că şi germanii au făcut la lei, când au fabricat sârma minunată.

În timp ce automobilul Îl ducea de la aeroport spre United, se gândea la alte chestiuni. Expunerea brevetelor germane la Washington însemna o lovitură grea. Ce e drept, United protestase imediat contra anunţurilor şi cine citea expunerile avocaţilor lor, rămânea cu impresia că Germanii făcusenă o mare nedreptate concernului» american. Dar Headstone nu-şi mai făcea nici o iluzie, după ce văzuse datete de primire ale anunţurilor germane..» şi ultima mare invenţie, minunata materie grea, despre care nu se ştfex nimic la United până la vizita lui Livonius. Ei au anunţat apoi în grabă câteva! Pretenţhini foarte vagi... Numai dacă Izbutesc s'o fabrice şi cei din Bufallo, ar fi singura speranţă de a căpăta brevetul.

Headstone intră în camera de lucru cu gându11 la materia grea, Pe birou se alia o telegramă din Germania. O desfăcui şi se pregăti s'o descifreze.

A înnebunii Turner? Ce telegrafiază? „Mai multe tone din noua materie grea se află la Michigan în postul A. E/\Headstone îşi luă pălăria şi ieşi din cameră. Un autonlobil îl duse înapoi la aerodrom.

„Michigan, aerodromul Blanctawnl” spuse el pilotului. Zuruit de rototor, vâjâit de elice, avionul decolă.

Inginerii Fosdick şi Cowper aveau în faţa lor un ^ah şi jucau liniştiţi o partidă.

„Păzeşte-ţi regina, Co&wperl” spuse Fosdick când, deodată sgotootul produs de un automobil ce se japropia, întrerupse liniştea paşnică a zilei de toamhâ.

„Primim o vizită'1, spuse Cowper şi se îndreptă spre fereastră. „Un automobil. Dacă nu mă înşel, maşina restauratorului din Blanctown. Bătrânul vânzător de otrăvuri ne face o vizită?”

Se sculă şi Fosdick şi privi spre şosea, dar deodată tresări şi-l bătu pe umăr pe colegul său

„Sfinte Dumnezeule, ajurtd-ne! Headstone e cel ce coboară din maşină!”

Dintr'o săritură Cowper fu înapoi şi făcu să dispară” şahul şi figurile într'un dulap, luă o perie şi-şi şterse puţin haina, apoi i-o dădu şl celuilalt.

„Curaj, Fosdick! Şeful e acil Fuga e imposibilă! Trebue să înfruntăm' nenorocirea”.

Headstone era aproape de post, când Fosdick şi Cowper ieşiiră spre a-l întâmpina cu uzi salut politicos. Se întoarseră împreună în cosă şi Fosdick începu să-i raporteze.

„Postul lucrează ca şi înainte, bine, Mister Headstone. Dela centrală din Detroit nu miai sunt...”

„Ştiu, Fosdick!” îl întrerupse scurt Headstone, „De aceea n'aan' venit.”

Fosdick tăcu. Observă surprins cum Headstone priveşte în toate părţile, ca şi culm ar căuta ceva,

Dar oe era bătrânul? Se gândea Cofwper, în timp ce (treceau prin. Coridor Ce se uită aşa de mirat după colţurile dulapului? Iar o aiureală a şefului.

Prin coridor şi. Anticameră, ajunseră în sola de maşini, dar nici aci ochii luil Headstone nu stâitură pe loc, o clipă. Se uită superficial la instrumentele de măsurat, apoi rămase cu ochii pironiţi la o ladă de metal de' culoafre ffinchisă, străluidi ticare, ce se afla lângă transformator.

„Ce esfte aceasta, Fosdick?”

„Un condensator, Mister Headstone, cu care regulăm variaţiile tensiunii”.

„De unde-l aveţi? L-a furnizat United?”

Fosdick îşi muşcă buzele. „Nu, Mister Headstone. L-am primit din altă parte”, spuse Cowper.

„Hml Lucrează bine?” Headstone de abia auzi răspunsul lui Cowper şi merse mai departe. Se vedea bine că el căuta ceva. Deschise fiecare dulap şi fie-* care sertar din sala de maşini, scotoci îndelung în resturile căzute de la pilirea metalelor,

Când se ridică, trăsăturile feţii trădau mânia de care era cuprins. Se uită încă odată de jur împreju* rul sălii, examinând. Nu găsea blestematul metal greu german. Îşi aduse aminte că văzuse afară o grămadă de atice de fier. Să fie între acestea? Îşi dădu pălăria pe ceafă şi se pregăti să meargă spre uşă, când călca peste un fir subţire. Voi să-l dea deoparte cu piciorul şi era gata să cadă, dacă Fosdick nu l-ar fi susţinut.

„Ce e asta, Fosdick?”

Headstone se aplecă şi apucă finul. Nu era mai gros decât o sfoară obicinuită, dar când îl ridică, rămase uimit de greutatea lui.

„Ce e asta?” întreba el pentru a doiţa oară.

„Firul de legătură dintre condensator şi transformator, Mr. Headstone”.

Headstone apucă firul ou amândouă mâinile, îl ridică cu greu şi-l urmă, ca un vânător prada, până ce ajunse în faţa lăzii negre. Această curioasă strălucire metalică întunecata... foiţa de metal, ce i'-o dăduse Livonius noi era asemănătoare? %

Pipăi suprafaţa netedă a condensatorului şi trecu peste mânerul greu al macaralei. James Headstone înţelese că a găsit ceea ce cauta.

„De unde aveţi condensatorul?" Văzu că Fosdick păleşte, iar Cowper se uita încurcat în pământ.

„Veniţi cu minei" Headstone o luă înainte spre casă; amândoi inginerii îl urmară tăcuţi,

„Luaţi loc!" Se aşeză şi el pe scaun. Şovăind, Fosdick şi Cowper~îi urmară exemplul.

„Vă cer absolută sinceritate", începu Headstone. „La primul neadevăr, vă treziţi în stradă! Însă dacă spuneţi adevărul, lucrurile se pot întoarce în favoarea d-voastră. Întreb încă odată t de unde aveţi condensatorul?"

Fosdick nu era în'stare să rostească un cuvânt* Cowper se gândise adesea să plece el singur, aşa că ameninţarea lui Headstone nu-l speriase.

„Dela Dr. Frank, Mister Headstone", răspunse el la întrebare.

Headstone flueră printre dinţi. Un doctor Frank de la concernul german fusese la Brooker... Dr. Frank? Nu erau anunţate la Washington şi brevetele germane sub acelaşi nume? Headstone făcu o legătură de idei încă destul de vagă; noua veste îi oprise inima în loc... Dr. Frank, inventatorul german...? Posesorul brevetelor...? Dr. Frank?, aci în postul lui, fără ca el, Headstone, să ştie ceva şi nici acum n'ar fi avut habar, fără cablograma Iui Turner. În clipa aceasta, li părea rău că fusese adesea aspru cu agentul său.

El urmă Interogatoriul: „Cum aţi cunoscut pe Dr. Frank?" Răspunsurile veniră şovăelnice şi fragmentate.

„Într'o Sâmbăta seara, la Blanctown", spuse Cowper, dar nu adăugă şi cât au băut atunci.

„Aşa dar, o cunoştinţă la un pahar de viu? *4 obiectă

Headstone. „Şi aţi luat omul aci la post, fără nici-o precauţiune?"

„Automobilul nostru era în pană", minţi Cowper. „Dr. Frank ne-a condus cu maşina sa. A «ascultat necazurile noastre» Părea că se pricepe puţin ta uzinele AE.. /#.

Headstone mormăi ceva printre dinţi. „Idioţilor!" i se păru iul Cowper *că* aude.

„Dr. Frank este specialist» înţelegeţi, primul specialist al uzinelor germane AElfi izbucni Headstone. «Pe acest om l-aţi lăsat aci în postul nostru] De necrezut, Fosdick - unde ţi-era capul? Erai beart?"

Fosdick nu ştia ce să răspundă. Nu putea suporta privirea pătrunzătoare a lui Headstone şi întoarse capul. Cowpea se hotărî să Joace ultima carte.

„Dece să mint, Mister Headstone? Am băut câteva pahare de whisky la sfârşitul săptămânii. A iost destul de frumos din partea doctorului că ne-a condus acasă. Mai frumos că ne-a lăsat transformatorul aci. A fost un noroc, cad altfel cm fi rămas mereu pe loc, A fost un noroc, Mr. Headstone, cum numai cei beţi pot avea”, ^

A? A, bătrân scârbos, se gândea Cowper când terminase, acum dă-mă afară -* ţi-am spus ce am avut pe inimă!

Tăcut, Headstone datina din cap,

Cowper îşi luă pălăria. „Să plec, Mister Headstone, să-mi caut un alt Job?”

„O prostie, Slrl** Headstone îi aruncă o privire car* intimida şi pe Cowper, cel decis să înfrunte orice.

„Rămâi aici şi d-ta şi Fosdick. Vă veţi urma lucrul mai departe „. Dar să nu scoateţi o şoaptă faţă de cine va despre condensator sau Dr, Fţank. Luaţi bine aminte. Şi acum veniţii”

Se înapoiară în sala de maşini. Headstone cercetă încă odată firul. Era destui de lung, S'ar putea taxa o bucată din el şi restul ar fi suficient pentru legătură cu transformatorul.

După ordinul său, inginerii întrerupseră funcţionarea postului Şi se pregătiră să taie o bucată din fir. Încercarea rămase fără succes, dalta sfărâmată, cleştele rupt; ca şi când ar fi încercat să taie oţel cu un cuţit de os.

Stăteau descurajaţi între sfărâmăturile uneltelor. Cowper se juqa cu un cleşte rupt, trecându-l dintr'o mână în alta; pipăia cu degetele partea care apucă şi exprima cuvintele:

„Oţelul cel mui bun, mai tare*., tocit ca plumbul, -, de neînchipuit...”,

„Nu filosofal Lucrează Cowper!” îi porunci Headstone supărat.

Odwper dădu drumul bucăţii. „Ce voiţi să tăcem, Mr. Headstone?”

Acgsta scrâşni din dinţi de necaz, „Aduceţi lampa de sudat, vom topi bucata”.

Fosdick şi Cowper îndepliniră ordinul. Flăcările gazului oxihidrîc şuerara, îndreptându-se spre acea parte a firului, cazse rezistase celui mai bun oţel,

Oricare alt metal s'ar fi topîf la dogoreala aceea de iad, dar minunata materie grea a doctorului Frank rămase intactă. La un moment dat mişcarea moleculară produsă de temperatură, deveni prea puternică. Firul se umflă în partea încălzită şi în clipa următoare arse cu o flacără luminoasă.

„La o part© cu flacaral” striga Headstone.

Fosdick şl Cdwper săriră înapoi, stinseră lampa de sudat şi râmaseră cu ochii aţintiţi asupra spectacolului înspăimântător ce se desfăşura.

Flacăra cuprinse firul mai departe. Metalul topit curgea pe podea, aruncând scântei, răspândind o lumină orbitoare. Focul se întindea că flacăra unui fitil aprins.

Firul electric frumos se schimbă într'o clipă într'un şarpe dogoritor uriaş... ce se întindea spre condensator ca o limbă de foc.

Inginerii şi Headstone se retraseră spre perete pentru a se Ieri de flacăra dogoritoare. Fiind şi aci ameninţaţi de focul care înainta spre condensator, fugiră la uşă şi o deschiseră bruisc. Se va opri aci? Aşa se părea o clipă... dar numai oclipâ. Părea că flacăra se stinge. Ea ardea însă în interiorul condensatorului. Se observă cum lada se cutremura uşor. La început fu un cutremur lent. - Apoi mai violent. - Apoi - Aveau impresia că o arătare râsbunâtoare Şi amăgeşte ziua 'n amiaza mare! Lada se mărea din ce în ce... creştea în înălţime şi în lăţime... se făcu im cub enorm.. * se întinse mai departe, fără încetare, ajunse la partea de suis a transformatorului, se apropie mai mult de el... străluci deodată luminos, se topi în întregime şi curse în lături, împrăştiind în solă râuri) de flăcări fără sfârşit.

Headstone aproape nici nu slimţise când inginerii îl luară cu forţa afjara. Nu simţise că haina fi era pârlită de văpaia focului şi că începuse să ardă id şi colo.

El stă cu cehii închişi. Gândurile-i fugeau sălbatec, oprindu-se la o altă scenă. Atunci era nuimai o foaie subţirica ce se topise sub flacăra albastră. Acum, con* titatea materiei enigmatice deslănţuită prin încercarea sa nechibzulită era de o mie de ori mai mare. De o mie de ori mai mari fură şi flăcările şi dezastrul ce-i urma.

Ar fi trebuit să-şi1 dea secana... singur a pricinuit nenorocirea.

Ameţit, deschise iar ochii - vamă, geamurile postului spărgându-se cu sgomot, iar în dosul lor foc orbitor.

Clădirea era făcută de la temelie până sus, din beton armat. Nu putea ffrde, rezista flăcărilor, dar tot ce se găsea în ea, se prefăcu în cenuşe. Resturi carbonizate, instrumente topite, un transformator distrus. - Aceasta era tot ce a mai rămas. Şi al doilea post -AE, american, căzuse jertfă forţelor natulrii deslănţuite... pentrucă un curios cutezase să cerceteze o materie pe care n'a ştiut s'o stăpânească.

James Headstone se aşează pe un trunchiu de pom. Sta copleşit, cu mâinile la ochi şi visă.., O voce îl rechema la realitate, vocea lui Cowper.

„Ce facem noi acum, Mister Headstone?” întrebă mginetkL Trebui să repete întrebarea a doua şi a treia oară, până ce pricepu Headstone,

„Aveţi concediu, Cowper, d-ta şi Fosdick...”

Va fi un concediu pentru totdeauna, se gândi Cowper.

„Duceţi-vă deocamdată la Blanctown”, spuse Headstone. „Aşteptaţi acolo până ce sosesc maşinile cele noi.'4

Ţeapăn, mişcându-se automat, Headstone se îndreptă spre automobil.

„Aerodromul Blanctown”, strigă el şoferului.

De abia dispăruse maşina, şi Cowper sari în sus de bucurie. „Concediu nelimitat 1” strigă el lui Fosdick, bătându-l pe umai.

„Concediu plătit în întregime, Cowper”, spuse Fosdick.

„Slava. Dolmnului că şeful însuşi a ruinat postul! Dumnezeule -* dacă am fi făcut nai astaî! Îngrozitoare idee 1 Cred că bătrânul ne-ar fi înghiţit cu piele şi pâr cu tot.”

„Sunt curios să ştiu ce hotărâre va lua Brooker?” spuse Fosdick gânditor. „Va mai pune la dispoziţie bani pentru a treia încrcare?”

„Desigur, trebue!” strigă Cowper cu deplina încredere. „Noroc că n'a ars şd automobilul nostru. Acum mergem în concediu la Blanctown, Fosdick 1”

*

* #

„Unde, Sir?” întrebă pilotul din Blanctown.

James Headstone şovâi să răspundă. Voia să spună „la New-York”, dar nu exprimă cuvintele. Să se duc& la New-York? Să anunţe lui Brooker şi celorlalţi de la postuI-AE, vestea rea? Se sfii. Ar fi o explicaţie supărătoare. Va trebui să sufere reproşuri grele, ca şi atunci după catastrofa din Detroit. Brooker va vorbi cu siguranţă iar de greşeli mari care n'ar fi trebuit săi se întâmple.

Vedea scena înaintea ochilor. Un tribunal de zece oameni bogaţi al căror Dumnezeu e dolarul. El, Headstone, fddnd silit oa acuzat, să răspundă oamenilor ai câior gând îl ghicea şi-i dispreţuia... Să înlăture mersul evenimentelor crude, să câştige cel puţin un termen de graţie..» * „Unde, Sir?” întreba pilotul a doua oară. „La Buffalo” răspunse Headstone. Se agăţă de speranţa că poate au izbutit ceva inginerii de acolo, lucru ce l-ar îmbunătăţi situaţia faţă de magnaţii banilor. Dacă ar putea să prezinte la New-York sârmă de susţinere asemănătoare cu cea germană, ar câştiga mult, Dacă cel din Buflalo ar. izbuti şi cu materia pentru catodul rece, atunci ar putea privi fără teamă inevitabila explicaţie de la New York.

Headstone îşi dădu seama că-şi făcea iluzii fără rost, Îi trebuiau fapte concrete şi cu voia lui Dumnezeu, le va găsi la Buffalo.

Avionul lufi Headstone luă drumul de la Sud-Est spre Est, deasupra apelor albastre ale fluviului Huron; în acelaşi timp, un altul trecea pe deasupra lui Rocky Mountains,

Era un avion anare, de care se servea United Electric pentru transporturile urgenţe de materiale grele la uzinele din New York, Detroit şi Buffalo. La exterior, se asemăna cu cele mai grele avioane de bombardament, deşi era construit pentru scopurile cele mai pacifice. Între aripi, în trunchiul lui enorm, se afla un loc de bagaje; partea dinapoi era prevăzută cu o despărţitură mică pentru persoane. Înăuntru, se <aflcru doi bărbaţi: directorul Brooker şi Dr. Frank.

„Aş dori să fie prezent şi Mister Headsone la discuţiundle noastre următoare” spuse Brooker. „Păcat că e întreruptă legătura telefonică cu postul din Michigan. Am încercat în zadar să-l vorbesc,”

„Ajungem la Buifalo pe la orele unsprezece, d-le director. Rregâtfrils vor dura o oră. Poate încercaţi acolo lm& odată.”

^Această întrerupere mă nelinişteşte”. Brooker vorbi mai mult pentru el însuşi decât pentru însoţitorul său.

Dr. Frank râse. „Vă felicit d-le director, dacă n'aveţi tclte griji, O întrerupere a liniei telefonice - se întâmpla în fiecare zi de o sută de ori.”

„Aveţi dreptate, domnule doctor, dar». - H Contrariu «obiceiului sau, Brcoker îşi destăinui gândurile, ca şi când ar fi putut scăpa de apăsarea lor. „Tot astfel a fost şi atunci la Detroit. Nu puteam obţine legătura cu Mister Headstone, pentrucă aparatul se găsea sub ruinele produse de înalta tensiune.”

„Şi acum vă temeţi de ceva asemănător, Mister Brooker? Cred că sunteţi nervos”,

„Poţi deveni cu Headstone”, suspină Brooker» „Mă tem totdeauna când pleacă în expediţii tehnice.”

Doctorul răspunse cu un aer de seriozitate. „De fapt, temerile vă sunt întemeiate. V'am explicat motivele la New York, Mister Brooker. E vorba de propriile d-voastră interese.”

„Ştiu ce volţi să spuneţi, d-le doctot”, îl întrerupse Brooker. „United să cumpere fabricaţiunile perfecţionate de concernul d-voastră şi să părăsească toate experienţele îndrasneţe”.

Dl Frank dădu din cap. „M'aţi înţeles pe jumătate, d-le director. Să prelu/aţi pe cele efectuate, dar evident, trebue lucrat mai departe cu multă insistenţă. Nu-l mustrez pe Mister Headstone pentrucă riscă, ci fiindcă riscă fără folos. Fără folos şi fără rost, d-le Brooker, căci chiar de ar iizbuti să realizeze în săptămâni ceea ce noi -am făcut în *mlt îi vor sta în drum drepturile noastre de utilizare anterioară.”

„Va fi greu să-l convingem pe Mister Headstone de acest lucru1', răspunse Brooker. „Nu se lasă condus şd-şi pune viaţa în joc. Ce să fac cu acest om?”

„Nimic, d-le director. Omul e bun aşa cum e. Timpul nu stă pe loc. Avem nevoie de pionieri dornici de Întreprinderi îndrăsneţe, pentru a continua opera. Mister Headstone va găsi un câmp de activitate fertil, dar să lucreze mai departe pe bazele oferite de noi.”

„Greu, foarte greu, d-le doctor” suspină Brooker. „Mă tem că se va opune. Vom suferi multe pagube şi catastrofe până ce se va hotărî să primească propunerile d-voastră.”

Dr. Frank privea fix înainte, ca şi cum ar fi urmărit ceva în depărtare.

„Vor mai fi pagube şi catastrofe”, spuse el încet, apăsând pe fiecare cuvânt, „dacă Mister Headstone va continua să lucreze ca până acruim.”

Pilotul lui Headstone ajunse pe aerodromul din Buffalo, dar spre mirarea acestuia, nu începu să coboare, ci ocoli locul în viraje mari.

„Dece nu aterisezi?” întrebă Headstone, Pilotul arătă în direcţia elicei. James Headstone văzu un avion colosal coborând în sbor planat.

„Trebue să-l lăsăm întâiu pe celălalt să aterizeze, strigă pilotul pentru a îi auzit. Headstone de abia înţelese. Privirea îi era îndreptată spre celălalt aeroplan.

Un avion de transport de la noi? Ce caută la Buffalo? Îl trecu lui prin cap.

Curând ateriză numai la cincizeci de metri depărtare de celălalt.

„La ora şase seară aici", strigă el pilotului, coborî şi se duse spre avionul cel mare. Era aproape de el, când uşa se deschise. Headstone se opri brusc» În cadrul uşii apăru Brooker, directorul Brooker, pe oare-l credea la New York, a cărui prezenţă nu-i era tocmai plăcută.

Brooker se găsea în altă situaţie. De abia-l zări pe Headstone şi-i făcu semn cu mâna, voios.

„Minunat, că te afli aci, Headstonel Am încercat zadarnic să te chem la post. Linia era dermijatâ?"

„Da, Brooker, linia nu era în ordine" spuse Headstone, pentru a răspunde ceva. În gând, blestema întâmplarea care îi scosese în cale pe Brooker;

„îmi daţi voe să vă prezint?" urmă Brooker. „Domnul Dr. Frank de la Concernul Bergmann - Mister Headstone, «după nume cred că vă cunoaşteţi."

Headstone întinse mâna doctorului, în timp ce prin cap 11 vâjâiau o mie de întrebări pentru ca în fine să se oprească la acestea. Ce are de tratat Germanul cu Brooker? Ce căuta în Buffalo?

Ca răspuns la întrebările nerostite, veniră cuvintele lui Brooker; „Vom face aci nişte experienţe importante. Bine că poţi fi şi d-ta de faţă. **

„Experienţe î? - Ce intenţiune aveţi?" întrebă Headstone bănuitor»

„Vrem să producem treizeci de milioane de volţi, Headstone!"

„Treizeci de milioane de volţi, Brooker?! Încă n'am ajuns aşa de departe. Nu ţi-a ajuns nenorocirea din Detroit?"

„Domnul Dr. Frank a adus aparatele necesare", spuse Brooker arătând avionul cel mare. „De data aceasta va merge fără nenorocire, dragă Headstone I"

Pe când qicesta cauta o replică, trecu maşina cu o macara de la United spre avion, urmată de uu autocamion. Tot ceea ce comandase telefonic Brooker la New-York, sosise prompt Headstone văzu macaraua lucrând, văzu coborând din avion o ladă negricioasă strălucitoare, care nu se deosebea de aceea care ieri mai lucra la Michigan, până când o experienţă neraţională o schimbase într'un vulcan. Dela ladă, îşi schimbă privirea asupra doctorului şi se întâlni cu a acestuia.

„Veniţi de la postuJ-AE, Mister Headstone?" întrebă Germanul.

James Headstone se mulţumi să afirme dând din cap.

„Instalaţia lucrează bine acum?" întrebă mai1 departe doctorul.

Iar o clătinare din cap din partea lui Headstone. Dr. Frank era intrigat Nu pricepea purtarea lui Headstone. Se aşteptase la oarecalre obiecţiuni, chiar la o izbucnire mânioasă pentru că îi încălcase postul. Dar nu se întâmplă nimic din

toate acestea. Nu putea să priceapă cauza. Headstone ştia că el era aceia care instalase condensatorul în postul lui. Dece nu spunea nici un cuvânt?

Probabil că prezenţa lui Brooker îl Împiedeca. Deci să nu amintească nimic. Cu această hotărâre, Dr. Frank urmă pe Headstone şi pe Brooker.

Va dura o oră până ce totul va fi instalat după planurile doctorului, pe care Brooker ie predase unui inginer şef din uzină, În acest timp, ei luară o gustare. Mânoară tăcuţi. Brooker se gândea cum ar putea să-l înduplece pe Headstone. Gândurile acestuia erau la ruinele carbonizate ale postului-AE. Răspundea la întrebările doctorului Frank numai cu un da sau un nu solxrt, până ce se decise şi acesta să tacă. În sfârşit, după ce fu strânsă masa, se înfiripă o convorbire.

„Aşa dar, avea treizedi de milioane de volţi, draga Headstone'1, spuse Brooker.

„(Dispunem numai de zece milioane în uzină. Nu* putem merge mai departe," replică Headstone.

„Se va putea cu bateria mea de condensatoare, Mr. Headstone", se amestecă Dr. Frank. „Luam cele zece milioane de volţi în circuit paralel, apoi în serie şi. Obţinem tensiunea dorită".

Headstone refuza propunerea. „Se va produce un fulger lung de câţiva kilometri, domnule doctor. Cum veţi stăpâni tensiunea uriaşă?"

„O stăpânesc condensatoarele mele, Mister Headstone", rosti doctorul cu convingere.

James Headstone făcu alte obiecţiuni. El vorbi de reacţiunile dăunătoare pe care le-ar putea avea aparatul doctorului asupra instalaţiei şi la răspunsurile seci ale acestuia, se înfurie mai frâu.

„Eu nu-mi iau nici o răspundere", se apără în sfârşit; „te priveşte Brooker, dacă se întâmplă vreo catastrofa!"

Asupra lui Brooker părea că se transmisese ceva din calmul neclintit al doctorului.

„N'are nici un rost să comentăm mai mult", spuse el. „îmi iau răspunderea, Headstone. Să mergem în uzină."

„Lada e încă afară?" se miră Headstone când ajunseră în faţa secţiunii de înaltă tensiune. Doctorul surâdea ironic.

„V'am adus un fulger din Europa, Mister Headstone/1

„Cum? Ce?"

„Da, un fulger de nouăzeci de milioane de volţi, ca să vedeţi ce rezistenţa au condensatoarele mele!"

„E adevărat, d-le doctor? Aţi adus aparatul încărcat?" se amestecă Brooker. Headstone încercă o nouă împotrivire,

„E de necrezut domnule doctor. Aţi părăsit Europa de două săptămâni. Încărcătura trebue să se fi împrăştiat de mult."

„Vă înşelaţi, Mister Headstone. Condensatoarele mele reţin electricitatea pe care au acumulat-o. Materia grea nu lasă să se piardă nici un electron...”

Headstone aruncă o privire neîncrezătoare curioasei lăzi atât de strâlucitcare, ca şi când avea în faţă o cutie cu dinamită. Instinctiv, făcu câţiva paşi înapoi.

„Nici o frică, Mister Headstone 1” îl încurajă Dr. Frank. „cele treizeci de milioane de volţi1 sunt bine strânse în ladă”.

„Vorbeaţi de nouăzeci de milioane”, spuse Brooker.

„Dacă punem circuitul în serie, Mister Brooker. Deocamdată, fiecare din cele trei condensatoare sunt încărcate cu treizeci'. Să punem mea întâiu în contact.”

În faţa uzinei de înaltă tensiune se aflau doi stâlpi, la depărtare de o juimătate de kilometru unul de altul, înalţi de mai bine de o sută de metri. Fiecare fu prevăzut cu câte o sferă metalică în vârf. Dela fiecare sferă pleca în jos un fir subţire, până la transformator.

Dr. Frank apucă unul, se aplecă spre ladă vrăjită şi găsi un ioc anumit unde apăsă capătul firului. Acesta pătrunse înăuntru şi se înţepeni tare, Legă apoi şi capătul celălalt.

„Acum simt treizeci de milioane de volţi, între amândouă sferele/* spuse Dr. Frank arătând cu mâna către stâlpi. Acum - nouăzecil”

El apăsă pe un punct din circuit. Se produse o mişcare bruscă. Înainte de a închide ochii în faţa luminii orbitoare, se auzi un tunet care făcu pe Head^ stone şi pe Brooker să se clatine şi să nu med audă nimic câteva minute.

James Headstone şedea pe un trunchiu de arbore şi-fi ştergea fruntea cu batista. Dr. Frank sta alături şi râdea.

„Ce, Mister Headstone? Vă e cald?”

„Nouăzeci de milioane de volţi?!” bâlbâi Brooker încă palid din cauza evenimentului. „Puteţi repeta?” întrebă el zăpăcit.

„Din păcate nu e posibil, domnule director. În uzina d-voastră avem numai zece milioane de volţi. De trei ori zece fac, după Adam Riese, treizeci. Pot repeta numai dacă încărcăm din nou condensatorul din instalaţia d-voastră,”

„Să punem în circuit”, spuse BrookeT. „Treizeci milioane de volţi nu străbat distanţa dintre cele două sfere,” ripostă Dr. Frank. „Aţi văzut mai înainte. Trebue să scurtăm Hula de scântei, să tăiem imul dintre fire şi să-l tragem mai aproape.”

Să se taie firul... Vorba -avu răsunet în urechile lui Headstone. Îşi aduse iar aminte de întreaga nenorocire de la postul-AE, de care uitase puţin în faţa atâtor noutăţi minunate. Cum va tăia doctorul această sârmă îndrâoită care a rezistat oţelului şi care la temperatura flăcării de gaz oxihldric se prefăcuse într'un foc ce nu se mai putea stinge? Sări în sus şi urmă pe Ger^ man. Acesta merse vreo sută de metri de-a-lungul firului, se opri0 baga mâna în buzunar şi

scoase un cleşte mic. Părea un cleşte de oţel obişnuit. Se aplecă, ridica puţin firul şi puse cleştele. Apasă cu mâna.., Headstone holbă ochţL. Cleştele tăie cu uşurinţa.

„Ce e asta î Cum aţi procedat, d-le doctor? Cu ce aţi tăiat?" Headstone se pripea să pună întrebări.

„Diamantul se taie cu un alt diamant, Mister Headstone."

Dr. Frank îi întinse cleştele. El îl apucă cu grabă. Era greu, mult mai greu decât un cleşte de oţel de aceeaşi mărime, deşi era făcut - Headstone putea să se convingă - tot din oţel. Numai la tăişuri avea o dungă îngustă mai negricioasă. James Headstone bănui că misterioasa materie grea, îngrămădită sau întărită cumva, este aceea care-i dă puterea supranaturală de a tăia sârma.

Dr. Frank apucă de capătul firului şi-l trase după el. „Ajutaţi-mi, Mister Headstone" îl rugă el. „Firul e greu". Îl târîră împrreună până la condensator şi încă o vsută de metri spre celălalt stâlp.

„Acum putem pune în. Cereixft", spuse Dr. Frank şi se îndrepta spre uzină, urmat de Brooker şi Headstone. Acolo erau pregâtife alte fire izolate cu materie grea. Se făcură legăturile. Cele zece milioane ale lui United fură deslănţuite.

Headstone aruncă o privire uimită asupra indicelui curentului.

„Condensatorul meu lucrează bine", spuse Dr. Frank.

„La această tensiune, acumulează cincizeci de coiu lombi... Aşa, acum e complet încărcat. Putem desface legăturile."

„Cincizeci de culombi, d-le doctor?" Cuvintele lui Headstone trădau îndoială şi mirare.

„Nu e prea mult, Mister Headstone, trebue să fim mulţumiţi. Cu cele zece milioane ale d-voastră, nu putem obţine mai mult. Totuşi e îndeajuns. Cu câteva miliarde tone de materie grea, vom1 izbuti şi cu această încâroâturâ".

Headstone tăcea. Vorbele doctorului îi dădeau de gândit. Cât de subţiri trebue să fie straturile izolatoare, în lada cea vrâjitâl Cât de aproape sunt electricităţile contrarii? Ce enormă trebue să fie atracţia, pentru a produce o astfel de tensiune uriaşă1. Ce rezistenţă incomparabilă trebue să aibă mateiia grea, pentru a rezista la o astfel de apăsare 1

Ca un somnambul, urmă pe Birooker şi pe doctor, afară.

„Atenţie 1" strigă Dr. Frank, mişcând ceva în ladă. Dela unul din stâlpi ieşi un fulger şi se scurse în pământ la capătul liber al firului. Pământul păru că se cutremura; urmă bubuitul tunetului.

Şi de data aceasta trecu timp până ce toţi se liniştiră, până ce mintea li se limpezi.

„Un fulger frumos, dar de trei ori mai slab decât primul", spuse Dr. Frank. „Să repetăm experienţa?"

Brooker refuza. „Destul, d-le doctor. Am văzut ce puteţi. Acum poftiţi la birou pentru a începe trata* tivele. *1

*

* *

Fosdick şi Cowper se aflau la restaurantul unui mia hotel din Blanctown. Era acel hotel căruia îi aparţinea şi barul unde de obiceiu îşi băuseră grijile.

Cowper era ocupat să-şi taie şunca cu ouă din farfurie, iar Fosdick mânca cu lingură, dintr'un castronaş plin cu orez. După pofta ce aveau amândoi* se vedea bîne că le priiseră primele douăzeci şi patm de ore de concediu. Fosdick îşi turnă ceaiu cald. Amestecă îngândurat în ceaşcă şi privea cum se topeau Încet bucăţile de zahăr.

„Frumoasă dimineaţă! Am putea face o mică plimbare cu automobilul”, rosti Cowper între două îmbucături. „Să facem, Cowper *V1* „Unde?” „La post

Cowper se împotrivi. „Iar ţi-e dor de maghernița aceea trosnitoare, Fosdick? Eu sunt' mulţumit că avem în sfârşit concediu/'

#, Am plecat eri prea în grabă, Cowper; literalmente, fără cămaşă de noapte şi perie de dinţi. Asta nu merge, Trebue să ne ducem să vedem dacă putem salva ceva din lucruri/'

Cowper, oare tocmiai înghiţea ceaiul, făcu o mutră de parcă ar fi băut otravă.

„Putem cumpăra şi în Blanctown cămăşi şi perii de dinţi” încercă el să înlăture propunerea, dar Fosdick rămase nestrămutat.

„Atunci fie, Fosdick, dar cel mult pentru un sfert de oră, mai mult nu pot rezista/* *

Se apropiau voioşi de postul-AE. Din depărtare, părea că nimic nu se schimbase.

Reţeaua plană, susţinută de baloane. Numai din apropiere, recunoscură urmele focului. Pe clădirea de beton, se vedeau pete negre de funingine, locurile fexestreloi erou goale, Sârma mijlocie, care conducea curentul atmjosferic spre uzină, era distrusă de ioc în partea de jos. Capotul liber oscila în vântul de toamnă, la vreo douăzeci de metri deasupra postului.

Fosdick cârmi maşina de pe şosea pe drumul pietruit ce ducea la post când, deodată, din capâlul sârmei ieşi un fulger. Co>wper tresări şi-şi duse mâinile la urechi.

„Opreşte, Fosdick 1 Nu merg mai departe 1 Blestematul post mai funcţionează, cu toate că a ars

„Absurditate, Cowper 1 Conductele de combustibil sunt distruse, colectorii de raze nu mai ard. Poţi li iara teama.. /1

„Totuşi, ai văzut 1” îl întrerupse Cowper.

„Da, dragul meu. Cu timpul se strânge electricitate şi în reţeaua simplă şi atunci fulgera din când în când/'

Fosdick nu se mai sinchisi de obiecţiunile lui Cowper şi înainta până la post. Cercetarea întreprinsa fu m-ai -rodniică decât se aşteptau. Garderoba inginerilor fusese cruţata de foc. Când se pregătiră să plece ina. Poi, automobilul era plin până sus cu geamantane şi îmbrăcăminte.

Fosdick voia tocmai să pună maşina în mişcare, când văzură o motocicletă ce venea pe drum îndreptându-se spre ei.

„Ce caută aci?" întrebă Cowper. Fosdick îşi puse mâna deasupra ochilor, pentru a vedea mai bine.

„Pare a fi un poştaş", spuse el.

Motocicleta opri lângă automobil. „O telegramă pentru Mister Fosdick 1"

„Eu sunt" Fosdick o lua şi o desfăcu. „Stai o clipă,

Sil! Aşteaptă 1" strigă el poştaşului, care voia să şi pornească înapoi, „Poţi lua răspunsul^ chiar acum*,. Pricepi ceva Cowper t" se adresă colegului său dându-i telegrama. Acesta o ceti:

„Ce s'a întâmplat la post f Telefonul în continuu dsranjat, Telegrafknză 1 Brooker."

Cotwper înapoie telegrama dând din cap. „Hm, Fosdick. Pare că directorul Brooker nu ştie nimic de mizeria de aci. Îi voiu telegrafia cele întâmplate/'

Întoarse telegrama, scrise răspunsul pe verso şi o înapoie poştaşului, punându-i în mână un dolar, „Restul, pentru d-ta, Mister. Trimite-o cât de curând/' Factorul pleca. Automobilul îl urmă mai încet. Postul mai fulgera odată, ca şi cum ar fi vrut să facă cunoscut că se mai află acolo.

Tratativele cu reprezentanţii concernului german nu înaintară aşa de repede cum dorea Brooker. Livonius găsi în Mister Pellham un adversar, care apăra cu tenacitate pretenţiunlle uzinei United asupra brevetelor, El era susţinut de Headstone, care opunea aceeaşi rezistenţă tuturor argumentelor doctorului Frank, pentru ca producţiuinile societăţii United să nu ±amână mai prejos. Brooker încerca zadarnic să mijlocească o împac are. Headstone şi Pellham ţineau cu încăpăţânare la punctul lor de vedere.

„Aţi anunţat cu trei luni mai târziu", spuse Livonius, pentru a zecea oară.

„Pretindem dreptul, în baza întrebuinţării anterioare. Am fabricat matefi-a în acelaşi timp cu d-voastră", repetă Pellham obiecţiunea auzită de atâtea Oiri, „N'aţi fabricat nimic", întrerupse Dr. Frank. Headstone îl privi mânios. „Nimic, spuneţi, d-le doc-lar? Am făcut uin post AE, car© lucrează ireproşabil. Aceasta e nimic?"

„Cu sârnue de susţinere cumpărate din Germania" adaogă profesorul livonius,

„Cu colectori de raze pe dare noi i-am dat deoparte de luni întregii" îl secundă doctorul.

„Ne-am fabricat noi singuri colectorii!" strigă Headstone. Puse amândoi pumnii pe masa. „Postul nostru lucrează fără cusur. Este un activ pe care

trebue să-l ia îri consideraţie concernul d-voastră. Un activ foarte important, domnilor”.

„Postul d-voastră lucrează numai de când se află acolo un condensator puternic”, spuse Dr. Frank, privind aspru în ochi pe Headstone.

„Aveţi dreptate, d-le doctor. Pretindem dreptul de întrebuinţare anterioară şi asupra condensatorului”.

Doctorul râmase înmărmurit. Era disperare sau obrăznicie din partea lui Headstone, pentru a răspunde astfel?! Nu ştia ce să-i spună. Îşi reproşa singur Jelui cum procedase au condensatorul. Dacă United învârtea astfel lucrurile, era posibil să capete Americanii brevetul pentru m'ateiia grea. Cine ar putea dovedi serviciului1 de brevete din Washington că el, Dr. Frank, a adus condensatorul din Germania şi l-a instalat în postul lui Headstone? Mărturia celor doi ingineri care se aflau acolo?,. I-ar îi uşor societăţii United să-i înfunde undeva, într'un colţ îndepărtat al Americil Mărturia lui proprie? Îşi dă seama că Istorisirea sa, fără confirmarea unei a treia persoane, nu prea era demnă de crezut...

„Eil Nu-mi daţi nici un răspuns, d-le doctor”, întrebă Headstone ironic. „Vom vedea ce spune serviciul de brevete din Washington, când lom prezenta condensatorul***

„Va trebui să întăriţi prin jurământ, Mister Headstone, că într'adevăr e condensatorul d-voastră”.

Headstone deschise gura spre a rosti ceva, dar cineva bătu la uşe. Intră servitorul.

„O telegramă pentru Mister Brooker”.

Acesta o citi şi se făcu roşu, apoi alb.

„Scuzaţi, domnilor, câteva minute1*.

Apucă pe Headstone de mâneca şi-l trase în ca* mera alăturată.

„Ce înseamnă asta, Headstone?” Îi întinse telegrama: „Telefonul a ars ieri, când s'a distrus postul AE. Noua adresă: European-Hotel, Blanctown. Fosdick”

James Headstone respiră adânc. „Aşa este, Brooker. Blestemata materie grea nu rezistă la căldura lămpii de sudat. A luat foc, când am încercat să topim un fir al condensatorului. Postul a ars”.

„Aiurezi, Headstone?” Brooker privi speriat şi! M* doelnic pe asociatul său. „Ce înseamnă asta: condensator... materie grea. *, un condensator de materie grea în postul nostru...? Fr

„Era acolo, Brooker”.

„Ce dracu, Headstonel Doar n#a căzut din ceri Cum a ajuns acolo?”

„E o lovitruă îndrăsneaţă din partea doctorului german. A cunoscut pe Fosdick şi Cowper la un bar din Blanctown, bine înţeles la un pahar de „whisky. Presupun că nu şi~au mai dat bine seama de faptele lor, când l-au luat pe străin în post...”

„Ne mal auzit!” izbucni Brooker. Concurenţa în postul nostru, *» îşi instalează în voie aparatul... şi eu aud de abia acum de toate astea, Headstone! E cu putinţa?”

„Am aflat şi eu de abia eri dimineaţa, când am ajuns la post., şi am văzut iada vrăjita.. /'

„Şi imediqt ai ars şi ai pustiit totul. Eşti o piază rea, Headstonel Sunt disperaţi... Neamţul ţi^a pus lada acolo şi d-ta ai distrus-o, împreună cu întreaga uzină...”

Brooker tăcu. Începu să se gândească la acelaşi lucru la oare reflectase Dr. Frank, puţin mal înainte; Presa încă nu aflase de distrugerea postului. Se putefa deci folosi condensatorul ca mijloc de constrângere, în tratativele cu concernul Bergmann.

„Ascultă Headstonel Să nu spui nici un cuvânt Germanilor de această nouă catastrofă. Ne vom întoarce în sală, ca şi cum nu s'ar fi întâmplat nimic. Lasă pe seama mea continuarea tratativelor. Dar, te rog, să nu-mi faci mutra asta ac răi Inchipueşte-ţi că şezi la masa de poker şi Joci cu cărţi proaste”.

„S'a aranjat, gentlemen”, spuse Brooker, luând lor loc lângă Pellham şi băgând liniştit telegrama în buzunar.

„Ceva important?” îi şopti Pellhcnn.

„îmbucurător, Mister Pellham. O veste de la post. Primele încercări cu materia pentru oatozi sunt promiţătoare”, răspunse Brooker, destul de tare pentru a fi auzit de Dr. Frank şi profesorul Livonius.

„United pretinde şl dreptul de folosire anterioară a catodului rece, căci nod am...” începu iar desbaterile Pellham.

„Stop, Pellham! 11 întrerupse Brooker. „Aşa nu mai înaintăm. Vă propun o învoială”, se adresă el direct celor doi Germani, „Să unim cele două concerne şi să lucrăm mai departe cu forţe dublei

„Noi posedam, mai multe invenţiuni decât United”, obiectă Dr. Frank.

Pellham voi să răspundă ceva. Brooker îi făcu semn Să tacă.

„Aveţi mai multe, d-le doctor. Pentru aceste multe vom lua licenţe de la d-voastră, dacă condiţiunlle sunt acceptabile”.

„În sfârşit, o propunere cu oare putem înainta”, spuse profesorul Livonius.

„Condiţiile noastre sunt acceptabile”, adaoga doctorul. „Am pregătit un concept pentru contract”. Scoase din buzunar un manuscris şi-l întinse lul Brooker.

Acesta începu să-l citească şi după figură lui se vedea că e mulţumit. „Propunerile sunt de primit, d-le doctor. Cred că ne vom învoi” * Brooker citi mai departe: „... schimb curent de experienţe şi licenţe,., legătură permanentă între laboratoarele celor două concerne.,. ca intermediar în Germania, Mister Henry Turner,.,”. Se opri, lăsând să-i cadă hârtia din mână. „Cum aţi ajuns la această propunere, d-le doctor? Henry Turner.. * Îl cunoaşteţi?

„Turner!?”

Headstone rosti numele, fără să vrea. Strânse apoi buzele ca şl cum ar fi spus prea mult cu* acest singur cuvânt.

„Îl cunosc”, răspunse doctorul la întrebarea lui Brooker. „Se pricepe puţin 'la tehnica uzinelor AE, înţelege uşor, e activ şi tăcut, când trebua Cred că facem o alegere bună”.

„Este inginer?” întrebă Brooker.

„După cât© ştiu eu, da”, răspunse Dr. Frank. Am auzit că a studiat între altele şi la Charloftenburg. Afară de aceasta, vorbeşte curent limba germană. Dr. Frank aontinuă, privind drept în ochi pe Headstone:

„Am impresia că funcţiunea actuală nu-l prea mulţumeşte pe Mister Turner. Cred că ar primi cu amândouă mâinile, dacă l-am oferi altceva”.

„Voiţi să-l angajaţi, d-le doctor?” spuse brusc Headstone.

„Simt de pârele să-l luăm împreună”, răspunse Dr, Frank, „Să lucreze egal pentru ambele concerne” *

Pe Headstone îl punea pe g&iduri mai mult expresia figurii doctorului, decât vorbele sale. Î se părea aproape sinistru ace» st om, care părea că ştie mai multe decât spune.

„Se aprobă, domnule doctor”, urmă Brooker tratativele şi continuă citirea.

„Cred că totul e clar”, spuse el după ce isprăvi ultima pagină. „Dacă vă convine, voiu da juriştilor noştri să *iacă* contractul după conceptul d-voastrâ. Îl vom trimite apoi spre a fi semnai în Germania,. *”

„Nu e necesar, d-le directori” Dr. Frank scoase un alt act şi-l puse în faţa lui Brooker, „Poftiţi procura, Am dreptul să semnez pentru concernul nostru. Luaţi seama că juriştii să lucreze după concept, apoi voiu iscăli”

M în *

Henry Turner îşi lua masa de prânz la locul său obicinuit delia birtul din bărăgan. Kias Horn, birtaşul, îi arăta tot felul de mâncăruri, care. de care mai gustoase. S

„Ei, d-le Turner, când plecaţi?” întrebă el pe client, aducându-i un pahar de bere spumoasă.

Tumer tăcu o mişcare nehotărâtă. „Poate, mâine, poate de abia peste opt zile”.

Birtaşul se întoarse la tejghea şi-şl turnă un biter. Să romăna Americanul, care plăteşte aşa bine, încă o săptămână,., ta perspectivă aceasta plăcută îşi încuviinţă un şnaps.

Mister Turner părea mai puţin mulţumit. De abia se atinse de mâncare şi începu iar să se gândească. Care va fi răspunsul lui Headstone? Îi scrisese că-şi consideră misiunea din Germania terminată şi aşteaptă instrucţiuni noui.

James Headstone trebue să fi primit scrisoarea de mult. Răspunsul însă nu şosea şi nelinişştea lui Turnax creştea din zi în zi. Nu ştia dacă întârzierea lui Headstone însemna ceva bun sau râu pentru el.

Sgomotele de afară îi întrerupseră frământarea* pufăit de motociclete şi voci. Uşa se deschise, intrară doi bărbaţi. Nerăbdător, Turner privi pe poştaş cu presimţiri nedefinîte# se uită apoi la jandarmul rural care se duse la tejghea şi începu să vorbească cu Klas Horn, în dialectul ţinutului, din care nu pricepea un cuvânt Deschise telegrama, o citi şi o lăsă jos, descurajat,

„Rămâi acolo! Aşteaptă instrucţiuni, J. H.”.

Acelaşi cântec - să aştepte şi iar să aştepte, cu toate că-l ardea podeaua sub picioare. Văzu că Jandarmulîşi aruncă privirea spre el. Îi era teamă. Erau lucrurile atât de departe, încât voiau să-l aresteze pe

Io o? Headstone întârzia fără rost, punându-l în pericfflt

Tii'rner puse paharul la gură şi bău mult. Văzu apoi pe'-Horn râzând cu jandarmul şi se mai linişti. Vădit, birtaşul glumea; nu discutau despre el.

Uşa se deschise îar, intră Jochen Donnewald, se uită împrejur şi se îndreptă spre masa lui Tumer.

„O scrisoare pentru d-voastră, Mister”. Tumer întreba: „Dela cine?”

„Dela domnul Zacharias. Aştept răspuns”.

Agentul citi. O politicoasă invitaţie la acest misterios bătrân pentru după amiază, la orei? Trei şi jumătate, la o ceaşcă de cafea. Un scris curat, aproape caligrafic, care se părea a fi tot atât de puţin al unui hoinar, ca şi al unui fermier.

Turner căzu iar pe gânduri. Invitaţia putea fi o cursă. - Prostiei Dacă ar vrea să-l aresteze, ar putea s'o facă aci pe loc.

„Ce să-i spun?'1 întrebă Jochen.

„Spune-i d-lui Zacharias că viu cu plăcere”.

„Bine, Mister”. Iochen plecă.

La orele trei şi jumătate, Tumer sta în faţa porţii pe care o deschisese odată cu cârligul. De astă datăi preferă să apese pe buton şi să aştepte.

Apăru Jochen Donnelwald, deschise şl făcu semn lui Tumer să-l urmeze.

Drumul spre casă ducea printre boschetele de trandafiri. Tumer zări din depărtare stupina ce-i redeştepta amintiri dureroase, Intră apoi sub umbrar, unde se afla o masă preparată pentru cafea. La masă şedea un domn tânăr, care se scula spre a-l întâmpina.

Turner îl recunoscu de la primă privire. Era omul pe care îl văzuse prin lunetă la uzina AE, împreună cu Zacharias. Deci inginerul, ruda bătrânului, careul luase atunci cu el la uzină, ţi trecu prin cap lui Turner, De ar putea profita şi el de această cunoştinţâU*

#JAm onoarea să vorbesc cu Mister Turner?” întrebă inginerul.

„Numele meu e Turner”,

„Doctor Frank”, se. Prezenta celălalt. „Luaţi loc. vă rog, d-le Turner. D-nul Zacharias e dus în casă, Trebue să vină. Serviţi-vă, vă rog”.

„Nu aşteptăm până *se1* întoarce d-nul Zacharias?”

„Nu e nevoie, Sir. Iată-l că vine”.

Turner îşi întoarse capul şi privi spre casă. Într'adevăr, venea cineva - dar era bătrânul? Se frecă ta ochi, i se părea că nu vede bine. Zacharias trebue să fie: barba lungă şl căruntă era mărturie. Dar cât de schimbată îi era îmbrăcâminteal Nu mai purta acele haine verzi cenuşii, cu oare Turner îi întâlnise adesea pe bărăgan. Avea costum modern şi un gulei alb strălucitor, care îi dădea cu totul altă înfăţişare* Când se apropie, agehtul observă o perlă mare în cravata de mătase şi observă de asemenea că barba şl pârul bătrânului fuseseră îngrijite de un artist în arta capilară.

Înainte părea un bădăran - azi avea înfăţişarea unui director generali îi trecu prin cap lui Turner, când îl salută Zacharias.

„Bună ziua, Mister Turneir! Poarte amabil că aţi primit invitaţia. Nu vă deianţaţi. Aţi făcut cunoştinţă cu Dr. Frank?”

„D-nul doctor e inginer, d-le Zacharias?”

„Da, Mister Turner”, spuse Zacharias, turnând cafeaua şi oferind musafirilor prăjituri. În timp c© se servea, Turner cumpănea cum să intre în vorbă cu inginerul

Doctorul i-o lua înainte.

„Lucrez la uzina AH, Mister Turner. Am auzit că vă interesează şi pe d-voastră tehnica nouă”. Turner dădu din cap. Nu ştia ce să răspundă» Dr. Fiank continuă; flŞi la d-voastra, dincolo, se preocupă lumea de acest lucru. Postul nou din MicM- gan n'a lucirat rău.. /'

Turner cunoştea modul de funcţionale al postului. „Gred oa vţi lucra bine şi de acum înainte, d-le doc toi”, spuse el.

„Celălalt, pocite. Mister Turner”, spuse Zacharias, i, Pas tul din Michigan a căzut, din păoatef pradă locului”.

Turner se sperie. Nu ştia niimic despre aceasta. Iar o catastrofă? Aceasta era poate explicaţia ezitării îndelungate a lui Headstone, înainte de a-i răspunde la scrisoare

„Ah, e regretabil! E cu putinţă?” Turner exprimă aceste cuvinte pentru a spune ceva. Gândurile îi erau departe, la James Headstone. Cum a suportat nouă lovitură? Îi mai pune La dispoziţie United mijloace pentru continuarea întreprinderii? #, A fost poate un act de sabotaj?” urmă el, pentru a nu lăsa o pauză în convorbire „Nu se ştie”, spuse Dr. Frank, „Cred că vom afla azi lucruri precise”, adăugă Zacharias. „Aştept un prieten vechiu din America. El ne va putea spune ceva sigur despre accident”. „Intâiu s'a prăbuşit postul din Colorado - aoum s a distrus al doilea, din Michiganl Ce atitudine va lua United?” Tumer vorbea mai mult cu el însuşi, decât cu ceilalţi.

Zacharias profita de întrebarea agentului:” United va fonda al treulea post şi a treia oară vă avea succes'1.

Turner nu împărtăşea speranţa bătrânului. „Voiu crede numai când voiu vedea”, urmă el. Ce merge totul atât de bine la d-voastra? De ce trebue ca noi în America să asvârlim atâţia bani?”

„Headstone ar îi putut să-i economisească”, adaogă doctorul. „încăpăţânarea lui e de vină”.

Turner voia să răspundă, când Jechen Dannewald intră şi şopti ceva lui Zacharias.

„Scuzaţirmă, vă rog”, spuse bătrânul, care se sculă şi urmă pe îngrijitorul său.

De abia Uam recunoscut pe Mister Zacharias”, se adresă Turner doctorului, „Azi are cu totul altă Înfăţişare. Îmbrăcămintea - barba -”

Dr, Frank râse. „S'a făcut frumos pentru vizita din America. Pentru noi n'ar fi făcuit-o - ar fi rămas cu vechea haină verde”.

Conversaţia «amenînţa să se termine, când Turnez aduse un nou subiect. „Cunoaşteţi bine uzina germană AE, d-le doctor?” „Bine înţeles, am contribuit la fondarea ei”. „Păcat că nu se poate imtia înăuntrul” suspină Turner, aruncând o privire piezişe doctorului, pentru a vedea ce atitudine ia; Va refuza cu asprime? Va izbuti la sfârşit, totuşi, să-l înduplece?

„Dacă ţineţi atât de mult, ne puteţi însoţi”, spuse Dr. Frank. „Bănuesc că şi prietenul nostru din Americxx va dori să vodă uzina. Cred ea vom merge mai târziu, f#. E; ^

Turner deschide gura, dar şi-o închise fără să spună nimic. Gândurile îi alergau sălbatec prin cap. Acest inginer, acest doctor, îl va îndeplini dorinţa, Îl va lua la uzina. Minunaţi Va scrie apoi un raport. Ce va spune Headstone? Ce impresie vă face acest xapori asupra Iul, acum când a făcut imposibilul, posibil.. *?

Dar doctorul va arata uzina şi altuia, ujnud străin din America... Cum *se* potrivea aceasta cu preceptele dinainte ale Germanilor? Nu-i spusese odată bâtiânul Zacharias - îşi amintea de discuţia din timpul călătoriei spre Neustadt - nu-i spusese acesta că ar arăta uzina unui singur American: Mr. James Headstone? Cum *se* potrivea aceasta cu intemţiunile de azi? Multe întrebări, la care Hen*y Turner nu găsea răspuns.

„Bună ziua, dragă Jobanesl” spuse consilierul Berginann, când Zacharias intra în vestibul şW întinse mâna. „lată pe Misteir Headstone. Cred că-l cunoşti?” i „Sigur, Franz”, Zacharias se apropie de Headstone şi~i întinse mâna „Bine aţi sosit în Germania, Mister Headstonel Mă bucur din toată inima de a vă revedea după timp atât de îndelungat!”

Headstone îi întinse mâna uimit. I se părea oarecum cunoscut bătrânul, dar nu ştia de unde să-l ia. Văzuse prea multe figuri în viaţa sa, pentru a putea reţine pe fiecare.

Zacharias observa şi-i veni în ajutor. „Aduce ţi-vă aminte de acum treizeci de ani, Mister Headstone. Vă aduceţi aminte de Barkley Brothers din Detroit? Era acolo un inginer - Joe Zack îl numeau 'oamenii de la uzina; acestuia, îi aduse într'o zl Mister Miller, preşedintele concernului, pe nepotul său, un băieţel, pentru a-i da lecţii...” În timp oe* bătrânul vorbea de timpurile de deanult, lui Headstone îi apărură (imaginile uitate. Un val i se lua dinaintea ochilor.

„Joe 1... Joe Zack... sunteţi primul meu profesor din Detroit? Acum treizeci de ani... barba vă era blondă... Aveaţi altă înfăţişarel”

„Şi d-tal” râse bătrânul. „Aveai un obraz tânăr ca de lapte; azi eşti un bărbat în toată firea, la United. Amândoi ne-am trăit viaţa, unul într'un fel, celălalt în altul”.

Headstone voia să afle cât mai multe despre bătrânul care acum trei decenii îi dase primele noţiuni de electrotehnică. Funcţionarii de la United nu şi-ar fi recunoscut şeful sever, totdeauna gata de observaţii, în bărbatul ce vorbea aci atât de deschis şi bucuros.

Consilierul Bergmann şedea deoparte tăcut. Îi lăsă timp îndelungat să vorbească nestingheriţi, să-şi depene amintirile.

„Aşa am ajuns eu director la United”, spuse Headstone.

„Cu cincisprezece ani mai înainte, bătrânul Zack fusese directorul general al concernului Bergmann” rosti încet consilierul.

Headstone auzi: „Cum, nu sunteţi d-voastră?” întrebă el*

„Sunt urmaşul său. HI a fost înaintea mea”.

„De ce aţi părăsit postul?” voi Headstone să ştie.

„Pentrucă am lucrat destul şi am câştigat destul, Mister Headstone. Dar, bine înţeles, aceasta nu puteţi pricepe voi Americanii”, spuse Zacharias şi privirea lui Headstone îi confirmă că întfadevâr nu pricepea.

Jocheu intra sub umbrar şi începu să strângă de la masă.

„Nu mai aşteptaţi oaspeţi?” întrebă Tumer*

„Timpul pentru cafea a trecut”, răspunse dostoiul privind ia ceas. „Cei ce vin mai târziu vor fi trataţi mt altceva. Despre ce vorbeam mai înainte? A, da, vă spuneam că uzina -AE este o creaţiune a păcii. Acesta îmi pare lucrul cel mai de seamă, Mister Turner. Este prima oară în istoria veche de mii de ani în tehnicii, când avem de a face cu o invenţiune care i nefolositoare pentru scopurile războinice Noile uzine vor servi La bună stare a popoarelor şi a progresului în general, în domeniul electricităţii. Nu văd, mulţu^ mese lui Dumnezeu, nici o posibilitate de a abuza de această invenţie pentru scopuri distructive, după cum s'a întâmplat cu fiecare din oeile precedente. Gândiţivă la vechea doirinţă a oamienilor de a sbura liberi în aer, ca pasarilel De abia au izbutit şi aeroplanele fură transformate în infernale maşini de război. Lucrul stă altfel cu uzinele -AE. Cu ele nu se poale nici împuşca, nici arunca în aer, cu ele nu se poate nici.,”

Dr. Frank se întrerupse, deoarece Jochen se întorsese. El puse pe masa pahare şi între ele un castron cu punş de la ghiaţă,

„Vin ceilalţi domni?” întreba doctorul.

„Da, numaidecât”, răspunse Jochen şi plecă.

Henry Turner se uită după el, îl văzu dispărând după casă şi zări trei persoane apropiindu-se. Îşi holbă ochii.

„Oe, ce e asta, d-le doctor? Cine vine?”

„D-nul consilier Bergmann, directorul general al concernului Bergmann.. /1

„Nu, d-le doctor, celălalt... care merge la mijloc, este -”

„James Headstone, Mister Turner!” Headstone de la United”,

„Headstone de la United? 1 Cum, e în Germania? Ce caută aci?”

„Vrea să vadă uzina noastră AE şi noi voim să i-o arătăm”.

„Arătaţi uzina concurenţei...?”

„S'a încheiat pace între United şi noi” mai putu să adauge Dr. Fzank, căci Headstone ajunse în faţa mesei

„Bună ziua, domnule doctor!” salută ei pe Dr. Frank; privi întrebător pe Turner ca şi când nu Lam îi văzut niciodată în viaţa sa.

„îmi daţi voe să vă prezint?” spuse Zacharias. „Mister Turner-Mister Headstone. Domnii sunt compatrioţi”,

„A, domnul pe oare l-aţi recomandat, d-le doctor, ca să zicem aşa, ca ofiţer de legătură între concernele noastre?”

„Exact, Mister Headstone” răspunse consilierul Bergmann. „După spusele doctorului Frank, MisteT Turner este foarte potrivit pentru o astfel de funcţiune. N'am avut încă ocazia să facem această propunere d-lui Turner”

Dr. Fronk lua lingura de servit şi umplu paharele. „Putem propune acum”, spuse ei, „ne vom învoi mai repede la un pahar de punş. În sănătatea d-voastra. Mister Turneil”

Henry Turner ridică paharul şi bău în sănătatea doctorului; se uita la ceilalţi şi nu mai ştia unde-i în capul,

„Your health, old Jackl” spuse Headstone,

„Your health, James” răspunse acesta.

„În sănătatea uzinei Barckley Brothers din Detroit!”. Spuse Headstone.

„În sănătatea uzinei Barckley Brothers 1”, ridica bătrânul paharul şi-l goli dintr'o înghiţitură.

Turner avea impresia că se află într'un cerc vrăjit Bătrânul hoinar din bărăgan... elegant.., întinerit.. Headstone, şeful său, vecinic morocănos... vesel, <r~ proape zburdalnic... bătrânul îi spusese pe nume w acesta îi dăduse o poreclă americană» Zacharias devenea mai misterios! Trebue să existe întie el şi Headstone legături vechi, de care u'avea idee până acum.,.

Ridică paharul, pe care Dr. Frank H umpluse iar. „În sănătatea d-voastră, Sirl” se adresă lui! Headstone, Sunt curios ce va face, îşi ziicea în sine,

„În sănătatea d-voastră, Siri” spuse Headstone şi goli paharul, „Sunteţi ales pentru ambele concerne”, continuă el* „United aprumî mapu^TC'X Veţi fi omul de înciedere al celor două trusturi. Ce părere aveţi?”

Numai Dr, Frank v9ml şi înţelese privirea ce arunca Headstone lin furner. Prin acea privire rsce, pătrunzătoare, Hearltitone cerea supunere absolută dispoziţiuniloir sale. Ea avu o influenţa hipnotizatoare asupra lui Turner.

„Sunt gata să preiau postul, Mister Headstone!”

Consilierul Bergmann ridica paharul în sănătatea iui Turner.

„Muncă norocoasă în noua sfera de activitate, Mister Turner! Veţi raporta societăţii United ceea ce vă arătăm noi aici.. * şi concernului nostru, tot ceea ce veţi afla cu ocazia vizitelor făcute în America. Aşteptăm mult de la activitatea d-vcastră, Mister Turner!”.

Dr. Frank se uită gânditor în pahar; dacă Turner ar fi cunoscut ideile ce-l preocupau, ar fi căzut şl el pe gânduri.

Turner este în fond un băiat cumsecade, se gândea Dr. Frank, însă se află prea mult sub influenţa lui Headstone. Va trebui să-l dăscălim noi bine aci fă Germania şi vom scoate d? N el ceea ce ne trebue.

Se înserase. Dr. Frank voi să facă lumină.

„Lasă, doctore”, refuză Zacharias.” Doar plecăm îndată. Nu e aşa, Franz?”

Consilierul aprobă. „Bine înţeles Jobannes, pentru ccr Mister Headstone să viziteze uzina”.

Până acum se vorbise în limba engleză, ţinând seamă de Headstone. Ultimele fraze, ce le schimbă Zacharias cu Bergmann, fură rostite în germană.

Ce înseamnă aceasta? Se întrebă Tumer. Bătrânul şi directorul general se tutuesc? Miraculoasă lumel Se adresă doctorului Frank şi răspunsul acestuia îl înmărmuri. Bătrânul fusese înaintea consilierului, mulţi ani, director general al concernului german... Bătrânul, omul care mergea prin sat cu haina ruptă, pe ccre-l luase drept un cioban.., Henry Turner nu mal pricepea nimic, absolut nimic.

„Plecam, domnii mei?” întreba consilierul Bergmann.

„Castronul e gol”, spuse Dr. Frank, laconic.

„Atunci să mergeml” se hotar! Zacharias.

Automobilul cel mare de şase locuri, în care venise Bergmann şi Headstone, înainta pe drumul satului şi coti pe şosea.

Amurgul roşietic începui a păli. Contururile pinilor şi mesteacănilor singurateci se înălţau spre orizont, desluşite, în timp ce ici-colo apărea câte o «tea pe. Firmament.

Apoi deodată, se văzură multe stele. Ele străluceau într'o lumină roşie. Erau rânduite în linii lungi, drepte, ce formau un exagon, ca şi cum ar fi fost înşirate pe un fir; luimina lor nu era asemănătoare cu a altor stele, ci licărea

într'un ritm neregulat, stlngându-se şi aprinzându-se iar. Un cunoscător ol alfabetului Morse ar fi putut citi litere şi; fraze din aceste luminiţe.

„Acolo e uzina noastră, Mister Headstone”, spuse «consilierul Bergmann, indicând direcţia stelelor roşii,

„Al uzină, d-le consilier?”

„Mai sunt cincisprezece kilometri, Mister Headstone. Luminile noastre de neon se văd de la depărtare de multe mile, pentru ca aviatorii *să* se ferească de reţea”.

Automobilul se apropia repede de acel loc. Lanţul stelelor roşii se urcă tot miai sus. Acum se afla aproape vertical deasupra automobilului, care coti din şosea pe un drum lateral, îndreptându-se spre clădirea cea mare. Un scurt scârţâit al frânelor - automobilul stepa în faţa unui portal

Întâi coborâră Headstone şi Bergmann, apoi urmară ceilalţi. Consilierul privi cercetător spre Nord-Vest unde fulgeră.

„Furtună în apropiere, Mister Headstone. Poate să aveţi ocazie să vedeţi azi cum lucrează cursele noastre de fulgere”.

„Vorbiţi de cursele de şoareci?” începu Headstone să glumească, cu toate că nu-i prea ardea de glumă. Fără să vrea scoase pălăria, când intrară în marea sală a maşinilor.

Se opri tăcut în faţa transformatorului uriaş; fălcile i se mişcau, buzele i se strângeau într'o strâmbătură nervoasă.

Abia după câteva minute îşi căpătă din nou graiul: „Două sute de mii de kilowaţi! Un sfert de milion de cai-putere! Oare aşa să fie, d-le consilier?”

Consilierul Bergmann îşi strecură braţul subt acela al lui Headstone şi-l conduse spre un alt perete, unde se aflau instrumentele de măsură. Arătând spre unul aceste instrumente, spuse:

„Puteţi vedea aci cât este puterea Uzinei. În această clipă, Uzina dă conductei de transport la mare distanţă o putere de o sută nouăzeci şi opt de mii de kilowaţi.”

Privirile lui Headstone rătăciră prlzi î;? Căper*: de la vn vcitmetru, care stătea la două milioane de volţi, la un ampermetxu al cărui arătător oscila în jurul cifrei ci sută. Privirile lui se ppriră în sfârşit asupra unui şir ds cutii metalice, de culoare închisă. Îşi aduse aminte de o altă staţiune care se prăpădise în foc şl flăcări.

„Şi.. - O să avem şi noi toate astea, domnule consilier?” întreba el, arătând spre condensatorii de protecţie al D-rului Frank.

„Veţi avea tot ce avem şi noi Mister Headstone”, spuse Bergmann. „Dat fiind că acum s'a încheiat contractul intre nod, nu mai există taine între United şl Concernul nostru. Veţi construi în ţara dv. staţiuni...”

„De două sute de mii de kilowaţi, domnule consilier?”

„De milioane de kilowaţi!” se auzi vocea bătrânului Zacharias.

„Milioane de kilowaţi, old Zack?” spuse Headstone, întorcându-se spre bătrân.

„Multe milioane de kilowaţi, James - poate chiar miliarde. Statele Unite sunt o ţară mare...”

„Au nevoie de multă forţă”, se amestecă Bergmann.

„Şi o vor lua în viitor din cer!” încheie Dr. Frank.

SFÂRŞIT